

KOMÜNİZME VE KOMÜNİSTLERE KARŞI TÜRK BASINI

FASİKÜL

1

Şurası unutulmamalıdır ki: Türk âleminin
en büyük düşmanı Komünistliktir.
Her görüldüğü yerde ezilmeli!

ATATÜRK

KOMÜNİZME VE KOMÜNİSTLERE KARŞI TÜRK BASINI

FASİKÜL

1

**Şurası unutulmamalıdır ki: Türk âleminin
en büyük düşmanı Komünistliktir.**

Her görüldüğü yerde ezilmeli!

ATATÜRK

ANKARA - 1965

ATATÜRK DİYOR Kİ :

Bilirsiniz ki, milliyet nazariyesini, milliyet mefkûresini inhilâle sâi olan nazariyatın dünya üzerinde kabiliyet-i tatbikiyesi bulunmamıştır. Çünkü tarih, vukuat, hâdisat ve müşahedat, bütün insanlar ve milletler arasında, hep milliyetin hâkim olduğunu göstermiştir ve milliyet prensibi aleyhindeki büyük mikyasta fiilî tecrübelerle rağmen, yine milliyet hissinin öldürülemediği ve yine kuvvetle yaşadığı görülmektedir. Dünyanın bize hürmet göstermesini istiyorsak evvelâ biz kendi benliğimize ve milliyetimize bu hürmeti hissen, fikren, fiilen bütün ef'âl ve harekâtımızla gösterelim. Bilelim ki, millî benliğini bulmayan milletler başka milletlerin şikârıdır.

ATATÜRK

TÜSTAV

ATATÜRK DİYOR Kİ :

Hürriyet ve istiklâl benim karakterimdir. Ben milletimin ve büyük ecdâdımın en kıymetli mevrûsâtından olan aşkı istiklâl ile meftûr bir adamım. Çocukluğumdan bu güne kadar ailevî, husûsî ve resmî hayatımın her safhasına yakından vâkıf olanlarca bu aşkım mâlûmdur.

Bence bir millette şeref, haysiyet, namusun ve insanlığın vücûd ve bekâ bulabilmesi mutlak o milletin hürriyet ve istiklâline sahip olması ile kaimdir. Ben şahsen bu saydığım evsâfa çok ehemmiyet veririm; ve bu evsâfın kendimde mevcûdiyetini iddia edebilmek için milletimin de aynı evsâf ile muttasıf olmasını şart ve esas bilirim. Ben yaşayabilmek için müstakil bir milletin evlâdı kalmalıyım. Bu sebeple millî istiklâl bence bir hayat meselesidir. Millet ve memleketin menâfii icap ettirdiği takdirde beşeriyeti teşkil eden milletlerden herbiriyle, medeniyet muktezâsından olan dostluk ve siyâsî münasebâtını büyük bir hassasiyetle takdir ederim. Ancak benim milletimi esir etmek isteyen herhangi bir milletin de, bu arzûsundan sarfınazar edinceye kadar bîamân düşmanıyım.

ATATÜRK

GÜRSEL DİYOR Kİ :

Bir insan, bir aile, bir millet olarak bizi kurtaracak tek yol, ahlâkî ve temiz karakterli milliyetçiliktir.

GÜRSEL

İNÖNÜ DİYOR KI :

Bu memleket Türkiye'dir. Burada yaşayanlar Türk-
türler. Türk vatanperverliği ve milliyetçiliği bu memle-
ketin idaresinde, mukadderatına müessir ve hâkimdir.

İNÖNÜ

AMERİKAN EMPERYALİZMİ

Falih Rifkî Atay

İki gerçek var : Sovyetler Birliği, Stalin'in diktatörlüğü devrinde, bizden Boğazlarda üs ve üç doğu ilimizi istemiştir.

Aynı Stalin, İkinci Dünya Savaşı sonunda merkezi İstanbul olmak üzere Trakya ve Kocaeli bölgelerinde bir halk Cumhuriyeti kurmak, Doğu ve Batı Almanya gibi, Türkiye'yi de ikiye bölmek de istemiştir. Bu maksatla Romanya'da yığınak yapmıştır.

İşte biz o sırada Amerika'ya koştuk. "— Millî hürriyetler dâvasına liderlik ediyorsun. Bize yardım et. Bundan böyle biz de batı hürriyetler cephesinde kalacağız." dedik.

Truman Boğazlar üstüne bir yürüyüşe karşı açıkça cephe aldı. Hiroşima bombası Stalin'in cüretini kırdı. Millî birliğimizi güven altına aldık.

Bütün Avrupa devletleri iyi ve yerinde kullanıp kalkındılar, biz akılsızca kullanarak tam verimini alamadık o başka, fakat millî kalkınmamızı sağlayabilecek kadar Amerikan yardımı gördük.

Ordumuzu ve donanmamızı kuvvetlendiren O dur.

İşte Türkiye'de Amerikan emperyalizmi denen şey!

Buna Amerikan emperyalizmi adını koyan da Kızıl enternasyonal!

Vietnam, Vietnam... Nedir Vietnam? Rusya ve Çin komünistliği ajanları, silâhları ve parolası ile kuzeyini komünist etmişler. Komünist olmak istemiyen güneyi de Amerikan yardımını istemiş. Rusya ve Çin baskı ve yardımı "bağımsızlığı koruma!" Kızıl boyunduruğu altına girmek istemiyenlere Amerikan yardımı "emperyalizm!". Afedersiniz amma kim "yutar" bu kuyruklu masalı?

Vietnam için bu bir masalsa Türkiye için masal üstü masal! Bundan elli yıl önce Birinci Dünya Savaşına girmeliğimizi Almanya'ya satılışımız gibi yorumlayanlar sonradan vesikaları ile anlamışlardır ki, akıllıca veya akılsızca, fakat politikamızı yalnız kendimiz gütmüşüzdür.

Savaş sonrası olaylarını hatırlayınız : İngiltere ve Fransa'yı, Kahire'ye girip Nâsır'ı devirmek üzereler iken, eteklerinden tutup geri çeken Amerikalılar değil mi? Emperyalizm bu mu? İran ve başka Asya ve Afrika kavğalarında batı devletleri üzerinde eski emperyalist rejimleri tasfiye etmeleri için baskı yapan Amerika değil mi? Sömürgelerini kaybedenler Rusya veya Çin'den değil, Amerika'dan şikâyetçi değil midirler? Emperyalizm bu mu?

Acaba C.H.P.'nin tutumu bizi Afrika sistemi yağmacı ve gazveci sözde sosyalist diktatörlüğü cehennemine sürüklemek isteyenleri fazla umuda mı düşürdü nedir? Onun iktidarı bırakışından pek telaşlı görünmektedirler. Gerçekte bu değişme yüzde yüz "Türk işi!" İyi mi, kötü mü, bunu da ancak hükûmeti kuruluşundan ve programını gördükten sonra anlayacağız.

Ama doğru şudur ki, aslâ Afrika gerilerinin kıpkızıl cehennemi içine yuvarlanmıyacağız. Sol isterikleri ne kadar çırpınsalar bizi kızıl enternasyonal emperyalizminin kucağına atamıyacaklar!

Demek muhalefetler koalisyonu ile Türkiye'de Amerika iktidara geliyor ha! O halde C.H.P. nin son tutumu ile Türkiye iktidarının Moskova eline geçmiş olduğunu söyleyenler de haklı imişler!

Hani Sultan Hamit zamanında, Kâmil Paşa sadrâzam oldu mu, İngiliz politikası, yok Ferit Paşa geldi mi Alman politikası etkisi altına girmiş olurduk, o da masaldı ya, Sultan Hamit dahi altmış yetmiş yıl önce bile Osmanlı menfaatini bütün menfaatlerin üstünde tutardı, döne döne o günlere mi geldik?

On bin yıl bağımsız devletler kurmuş, yürütmüş bir milletiz. Binlerce yıl kölelik etmiş, sürülerin zavallılığı ile kendimizi nasıl kıyaslarız?

Biz Cumhuriyet Türkiye'si partilerini, davranışlarına göre, türlü suçlamalar altına alıp amansızca tenkit ederiz ama, hiç birinin Türkiye menfaatleri aleyhine yabancı menfaatçiliği âleti olmadıklarından ve olmayacaklarından aslâ şüphe etmeyiz.

Türkiye'de tek yabancı ajanlığını yapan, çoktan beri bin bir vesikası ile bilindiği üzere, aşırı solculuktur.

Türk milliyetçileri, eğer Atatürkçü iseniz, Amerikan hürriyetçiliğini ve insanîyetçiliğini, Atatürk gibi seviniz. Bütün dünyayı bozunduruğu altına sokmak isteyen Kızıl emperyalizm, karşısında tek engel gördüğü için, Amerikanlık düşmanıdır ve onu yaymaya çalışıyor!

KIZILLARIN ÜÇ PAROLASI

Falih Rifki Atay

Bugünkü Türkiye hikâyesini Koestler'in anlattıklarından öğreniyoruz. Almanya'da komünist partisine girip sonra aklı başına gelerek insanlık görevine dönen büyük yazara göre her memlekette kızillların "kışkırtıcılık ve propaganda" kolu vardır. Kendisi 1939 sularında komünizme candan inandığı sırada, bu kolun ajanına :

— Şimdi en büyük dâva tarımı kolektifleştirmek. Rusya'da traktör şoförü yok. Ne olur, beni Rusya'ya gönderseniz de traktör başında büyük zaferin işçiliğini etsem...

Diyor. Koestler o vakit komünist olmayan bir gazetede çalışmaktadır. Hayır, o böyle bir gazetede komünizme daha faydalı olacaktır. Partiye giriş kartında bile eğreti bir ad kullanmalıdır. Çünkü komünist olduğu öğrenildi mi, gazetesinde bırakılmaz. Peki, ne yapacaktır o gazetede? Beyazı kızıla çeviremez ya! "Kışkırtma ve propaganda" kolu ustalarına göre yapacağı şey, bizim şimdiki komünistlerin belki hepimizin gazetelerinde yaptıkları şey. Dünya haberleri yorumlarına kızıl enternasyonal direktiflerine göre yön vermek! "— Nasıl olsa, diyor. B. Z. am Mittag gazetesini bir komünist gazete hâline getirmekliğim imkânsız. Üstelik çalıştığım müessesenin siyasî görüşlerini de değiştiremezdim. Fakat küçük dokunuşlarla gazetenin politikasına tesir edebilmek için bir çok yol vardı. Meselâ Çin'e karşı Japonya düşmanlığının dünya barışı için nasıl bir tehlike olduğunu daha fazla belirtirebilirdim". Çünkü o zaman Rusya'nın en büyük korkusu bir Japon saldırısı idi.

Bizde de, 27 Mayıs Anayasası hürriyetlerinden sosyal adaletçi maskesi takınarak memleketi içinden yıkmak ve dışarda tarafsızlar bloku görünüşü altında hür dünya düşmanlığı cephesine katmak için kızıl enternasyonal kendi ajanlarına üç parola vermiştir : Özel sektör düşmanlığı, yabancı sermaye düşmanlığı ve Amerika düşmanlığı!

Nerede vardır bu üç düşmanlık? Sadece Sovyetler Birliği ve peykleri, Kızıl Çin ve peykleri ile Afrika'nın nasyonal komünist rejimlerinde!

Sosyalist İsveç'de var mı? Hayır!

Sosyalist İngiltere'de var mı? Hayır!

Yalnız hürriyet dünyasının dışında var.

Bu memleketin bir çok işlerinde her gün türlü yolsuzluklar olur. Bakanlıklarda olur, gümrüklerde olur, her köşe bucakta olur. Fakat Türk komünisti yalnız özel sektör yolsuzluğu peşindedir. Onun yaymak ve kökleştirmek istediği fikir, özel sektörü yıkma fikridir. Hepiniz biliyorsunuz, şu milletvekillerinin sekizer yüz lira zammı üzerine bir referandum yapılsa, milyonlarca seçmenlerinden tek bir kişi, doğrudur, der mi? Hayır. 30 milyon lira ile Anadolu gurbetlerinde iki bin öğretmene ev yapılabilir veya iki bin dört yüz öğretmene ayda iki yüzer lira zam verilebilir. Ne yapalım şimdi? Millet Meclisleri ve murakabe cihazları faydasızdır, diye rejimi yıkmaya mı, yoksa o Meclis ve cihazları menfaatçi politikacılar kasdından kurtarmaya mı çalışalım?

Fakat komünistler yolsuzlukları düzeltmek dâvasında değildirler. O da bir bahane! Onlar Türkiye'yi Afrika - Asya cehennemlerinden birine sürüklemek çabasındadırlar. Kim mi komünist? Kızıl enternasyonalin olaylara göre değişen sloganlarını iyice izlerseniz, gazetelere ve nutuk yahut bültenlere bir göz gezdirişte elinizle koymuş gibi bulursunuz!

TÜSTAV

AMAN DEVAM!.

Bedii Faik

Komünistler fena sıkılmışlardır. Yeni hükûmetin toprak reformuna, sosyal adalet'e ve Anayasanın çıkarılmasını istediği kanunlara karşı olacağını sanıyor ve bekliyorlardı. Kaynatmakta oldukları fitne kazanını bundan alacakları hız ve ateşle gûya daha çok fokurdatacaklar, memleketin elden gittiği yaygarasına daha çok taraftar toplıyacaktı!..

Yeni hükûmet, toprak reformunda C.H.P. den daha aceleci, Anayasanın emrettiği kanunlar konusunda selefinden daha kesin bir tavır takınmakla, bu kızıl kazanının altındaki ateşi gerçekten hayli hafifletmiştir. Protokolda belirtilen ana hatlar. Bir icraat niteliğine ne ölçüde kavuşabilirse, elbette şu fitne kazanı da o oranda ateşsiz kalacaktır!..

Gerçi komünistler için, olanları olmamış gibi göstermek; yahut olmıyanları olmuş gibi yayıp peşlerine yüksek perdeden rakamlar, düzmece profesör beyanları sıralamak; yüz yıllık, fersudesi çıkmış fikirleri kendi malları sanıp meyhane köşelerinde sayıklamak; Rusya'yı bir insanlık anıtı, Amerika'yı bir yedi düvel zebanisi gösterebilmek yarışında inkâr etmedik gerçek, ters-yüz edilmedik mesele bırakmamak usuldendir. Ve böyle olduğu için de, hükûmetler harikalar yaratabilseler dahi; hamakat ve cehaletin marifet sanıp durmadan su taşıdığı o komünist fitne kazanı, kolay kolay devrilmez. Ama başarılı bir hükûmetin, onu tesirsiz bırakmaktaki payı, komünizmin tabiatından gelme mel'unlukların her halde hayli üstündedir.

Yeni hükûmet sadece açıklanan protokolun taşıdığı güzellikler sayesinde, şimdiden nasıl ümitli bir bekleyiş havası yarattığını ve azgın solun soluğunu dahi hangi yollardan ve ne kadar kolay tıkayabileceğini iyi görmeli ve tartmalı!.. Bu yolda cesaretle ve azimle yü-

ründüğü ölçüde, Türkiye için sol yaygara da tıpkı sağdaki yoldaşı gibi, pek basit bir polis olayı durumuna girecek; sağdakinin arada bir böğüren karakurtuna yahut sakallı bereli homurtusuna karşı, bu da bir iki gazetenin köşesinde, bir iki kızıl salya bulaşığı olarak kalacaktır!..

HAYDİ ORADAN!

Bedii Faik

Gönderindeki kuru kafalı korsan bayrağını indirip, yerine daha âdisini, kızıl enternasyonalin bezini çeken gazete, Türkiye'deki bütün değer ölçülerini de kendi sefil teknesi gibi oynak zannederek nâralar atmağa başladı.

Ona göre, Zonguldak olayında bir kanunsuz grev görmek halktan yana olmamaktır. Ve Zonguldak'ta bir tek realite vardır, kanun çiğneyen işçiye ateş edilmesi!.. Bir tek haklı vardır, baş kaldıran işçi!.. Bir tek sarılacak yara vardır, isyancı işçinin yüreği!..

Sağ gözündeki, eski korsanlığından kalma kirli kara bandajı çekip kopararak bu sapığı sarsmak gerek :

Zonguldak'ta linç edilerek dokuz saat bir betonun üzerinde bırakılan yüksek mühendis bu vatanın çocuğu değil midir?.. Sopalar ve taşlarla yaralanan askerler ve subaylar, bu memleketin evlâtları değil midir?.. Bu çocuklar, Zonguldak'ta gezinti yaparken maden çukurlarına mı düştüler?..

Herhalde hayâsızlığın da bir haddi olmalı. Ama bütün işçi birliklerinin bir "kanunsuz grev" olarak damgaladıkları bir baş kaldırışı, hiç görmezlikten gelerek ona karşı kanunu hâkim kılmaktan başka bir düşünceleri olmayan devlet kuvvetlerini bir gaddar gibi gösterecek kadar gemi aziya almış bir davranış!.. Hayır, bu hayâsızlığın da çok ötesindedir ve yeri asla Türkiye olamaz!..

Demek hesap bu : İşçinin başında ve aynı tehlikeler içinde görev yapmakta olan bir mühendis öldüresiye dövülecek, ona acımayacağız. Ona acımayı da "halktan yana olmak" değil, halka karşı olmak sayacağız... Ve bu linç'li, sopalı, nâralı ve taşlı ayaklanış karşısında önce gövdesiyle, sonra da o gövdenin zedelenip yaralanması üzerine silâhıyla dikilen askeri de "halka karşı" sayıp yaralarına bile omuz silkeceğiz... Pekiyi.. sonra?.. Sonrası, Kore bölünüşü, Vietnam çatlayışı, öyle mi?..

Hayır efendim, asla olmayacak bu. Ve hepiniz kuyruklarınız üzerine oturup en fazla ard ayaklarınızı yahyacacaksınız!..

KIZIL GEMİNİN ASLANLARI!..

Bedîî Faik

İngiliz İşçi Partisi, Vietnam'da Amerika'yı destekliyor!..

Vay gafil İngiliz Sosyalistleri!.. "Sosyal determinizm" den haberleri yok ki... Aslında hepsi birer gizli kapitalist bunların!..

Ya Avrupa sosyalistleri?.. Hay Allah.. Onlar da Amerika'ya hak vermişler!.. Tuuu.. Berbat oldu gene bir çuval sosyalizm inciri!..

Ama yook.. Şükür Tanrıya ki, hâlâ bu dünyada halisüddem sosyalistler var!..

İşte Rusya, Kızıl Çin veee.. evel iki Türk fıkracısı, Komünist Vietnam'ın yanında hemen yer aldılar!..

Ha şöyle.. Sosyalizm nedir öğretelim şu Avrupa'ya efendim!..

Nedir o idealsizlik öyle?.. Bir türlü yuvasını bulamayan koca-baş kuşu gibi yalpalamak da ne imiş?..

Sosyalist dediğiniz, Amerika neredeyse onun karşısına geçecek demektir. Yahut da Rusya neredeyse onun yanına!..

TÜSTAV

ASIL FARK

Bedî Faik

Solcularımızın Batı sosyalistlerinden bir asır boyu geri olduklarına dokunuşum, Akşam yazarına bir öğretmenlik hevesi vermiş.

“Batıdaki kapitalist ülkelerin sosyalistleri, ancak içerdeki bölüşmenin adaletini kontrol ederlermiş. Geri kalmış ülkelerin sosyalistleri ise, Batı kapitalistlerinin komisyonculuğunu yapan içerdeki kompradorlarla savaşmak ve bu ilişkileri memleket lehine çevirmek zorunda” imişler. Bu itibarla aralarında elbette fark olacakmış ve olmağa da mecburmuş!..

Bir defa, Türkiye solcuları sadece kapitalist ülkelerin solcularından değil, doğruca Rusya ve Demirperde solcularından da geridirler. Bu zata, Prof. Libermann ve Trapeznikof’u araştırıp öğrenmesini sağlık veririm. Sonra da, Türkiye’deki sol kanadın davranışlarıyla, Batı’daki sol’un uyumsuzluğu, sadece fikir açısından değil, namus ve samimiyet açısından da ortadadır ki, asıl mesele de burada. Zira kapitalist ülkelerdeki ekonomik şartların, geri kalmış ülkelerin şartlarından çok ayrı ve ağır olması, geri kalmış ülkeler sosyalistlerini en az, aynı ağırlık ölçüsünde bir namus dikkatine zorlar; benim şartlarım bambaşka, o halde ben de bambaşka olabilirim derbederliğine ve kolaycılığına değil!..

Binbir eksiği ve yanlışı var ya, onun iddiasına uyarak diyelim ki, Batı sosyalistinin tek görevi, ancak içerdeki bölüşmenin adaletini kontrolden ibâret. Ve geri kalmış ülkelerin sosyalistlerine daha çok düşen de içerdeki kompradorlarla savaşmak!.. Eee.. Çok daha kolay şartlar içindeki bir savaşı, Batılı sosyalist en küçük bir açık vermeden yapmak zorundadır da, geri ülkelerde ondan çok daha ağır şartlar içindeki bir savaşı, iplikleri kolayca pazara çıkabilecek bir kadro ile yapmak nasıl mümkündür?..

Batıda bir tek gerçek sosyalist yoktur ki, hem piyeslerinden gelen kazancın vergisini vermemek için Maliye Bakanları önünde tak-

lalar atsin, hem de dilediğini vergi kaçakçısı diye teşhire yeltensin!.. Batıda böyleleri ancak vodvillerde olur, bizde ise nerededir, arıyalım mı?..

Batıda nezle veya felç olur gibi, bir ihtilâlle beraber kırk yıllık sosyalist tavırları takınıp ekonomistlik taşıyana da ancak gülerler. Bizde ise böyleleri, komprador savaşıçılığı iddiasındadır.

Kompradorlarla savaşmak, önce kendi kör nefsinin yenmekle başlar. Piyesten başka her şeye benzeyen bayağı karalamalarını oynamaktan vazgeçenler olursa onları satılmışlıkla suçlayıp tehditlere kalktın mı, vereceğın komprador savaşı artık bir operet konusu oldu demektir. Sağda, solda konferans adına yaptığın gevezeliklerde, yazdığın gazetenin sayfalarını dolduran ilânları sanki saklamak mümkünmüş gibi, sol yaygaraya karşı koyanları ilân beslemesi saymağa kalktın mı, aynı kompradorlar savaşının başlamadan biteceği gibi...

Batı sosyalizmi, iddialarıyla asla zıdlaşmıyan bir davranış içinde, pırl pırl samimiyetler ve namuslarla dolu bir kadronun eseri!.. Sırtında yüzbinlerce liralık kaput bezi suistimali taşıyarak dik durma iddiasında olan sosyalist ise yalnız bizde!.. Asıl korkunç fark bu. Ve bu farkı ortadan kaldırmadan Türkiye'deki sol kanadın önce itibar, sonra da başarı kazanacağına inanmak için, gerçekten pek saf olmalı!..

TÜSTAV

EN BÜYÜK TEHLİKE

Ahmet Emin Yalman

Türkiye'de ifrat cereyanları başıboş bir hale gelmiştir. Hepsi yıkıcı, tahrikçi çabalarına pervasızca devam ediyor. Yıllardan beri komünist diye tanınanlar, artık maskelerini atmışlardır. Kendilerini duruma hâkim görüyorlar ve herkese meydan okuyorlar. Solcu dergilerde havsalaya sığmayan yazılar çıkıyor ve olağan diye karşılanıyor. Sağ ve sol, kutuplar kadar birbirlerine uzak olması lâzım gelirken, bu iki nevi zıt cereyan arasında, mevcut düzeni yıkmak bakımından, şuursuzca da olsa, çok sıkı bir işbirliği vardır. Mühim bir kısım komünistlik tahrikleri koyu milliyetçilik, ırkçılık ve yobazlık maskeleri altında alıp yürüyor.

Komünistliğe doğru giden yollar hakkında çok hassas olan Türkiye'de solculuğun en aşkın şekilleri moda haline gelmiştir. Gençlerin bir kısmı bunu herşeye deva, en tabii çıkar yol diye karşılıyor. Bu modanın icabınca tasarruf hakkına yan gözle bakılıyor, tüccarın, endüstrinin her şekli vurgunculuk diye karşılanıyor. Kısır bir devletçilik, altmış iki milyar liralık bir yatırımı verimsiz bir halde tutmasına korkunç bir kırtasiyeciliğin esiri olmasına rağmen, makbul tutuluyor ve ithalât ve ihracatın devletleştirilmesi yolunda ısrarlı baskılara bile başvuruluyor.

Bu istidatlar karşısında orta yollarda yürümek isteyen ve hürriyeti seven adamlar kendilerini emniyette görmüyorlar, karanlık saydıkları bir gelecek karşısında bir hayli vatandaş, teşebbüse atılmaktan, millî enerjileri serbest bir surette kullanmak gayretine katılmaktan korkuyor, en dar bir mânayla günlük çıkarına bakıyor, kötü istidatlara karşı mücadele hevesi ve cesareti duymuyor.

Bütün bu durumda vahim bir millî tehlike bulunduğuna şüphe yoktur. Fakat Türkiye'nin maruz bulunduğu en büyük tehlike bu değildir. Türkler gibi görmüş geçirmiş bir milletin bünyesinde buna karşı ergeç bir uyanış ve mukavemet belirmesi ve kötü istidatların

önlmesi beklenebilir. Ne yazık ki asıl varlıklar ve canları tehdit altında bulunanlar mevcut yıkıcı cereyanlardan kuru kuruya şikâyetle kalıyorlar. Bunlardan korunmak için elbirliğiyle ve şuurlu bir takım halinde harekete geçmek hevesini duymuyorlar. İnanılmaz bir gaflet ve basiretsizlik içinde kıymetli zamanların akıp gitmesine seyirci oluyorlar. Korkunç bir nemelâzımcılık içinde küçük, hasis, kısa vâdeli menfaatlerin arkasında koşuyorlar, vergi ödemekten kaçmayı, döviz kaçırmayı bir marifet sayıyorlar. Elbette ki bunun istisnaları vardır. Fakat durumu düzeltmeye bu yeter sayılamaz. Hat-tâ küçük çıkarlarına bakmayı bir hak saymaya alışmış olanlar, dürüstler ve şuurular karşısında rahatsızlık duyuyorlar, bunları ezmiye, yollarını kesmiye çalışıyorlar.

İşte Türkiye'nin maruz bulunduğu en büyük tehlike, komünistlerin, faşistlerin, yobazların plânlı çalışmaları değildir. Asıl büyük tehlike yıkıcı cereyanların tehdidine maruz olan serbest teşebbüs, ticaret ve sanayi zümrelerinin önceden mağlûbiyetini kabul etmeleri, aciz ve sükûnet içinde, hareketsiz ve tedbirsiz kalmalarıdır. Aynı zamanda da serbest teşebbüsün itibarını kıran çirkin hareketlerin arkasını kesmemeleridir.

Türk işçileri çok şükür şuurlu ve teşkilâtlı bir hale gelmiştir. Başlarındaki liderlerin çoğu memleketçi bir ruh taşıyan değerli, anlayışlı vatandaşlardır. Teşkilât iyi kurulmuştur. Gelir kaynakları sağlam olduğu için yoksulluk sıkıntısı çekmiyor, müspet bir dayanışma içinde emek sahiplerinin haklarını, menfaatlerini müdafaa ediyor. Fakat işverenler aynı şekilde bir kuvvet kuramadıkları için fren vazifesi görülemiyor, işçiler arasındaki müfritler ve araya karışan tahrikçiler, grev gibi silâhların ölçsüz bir surette kullanılması imkânlarını elde ediyorlar. Aklı başında işçilerin çoğu, işverenler teşkilâtının cansız, vasıtasız ve şuursuz bir halde bulunmasını tenkit ediyorlar. Memleket hesabına iyi bir muvazenenin yürümesi için karşılarında canlı bir işverenler teşkilâtı bulunmasına ihtiyaç duyuyorlar.

İşveren teşkilâtının başkanı Şahap Kocatopçu, çok değerli ve anlayışlı bir vatandaşdır. Fakat işverenler aidat ödemezlerse, teşkilâta yüksek kıratla elemanlar kullanılmasına imkân vermezlerse, şuurlu bir dayanışma ihtiyacını duymazlarsa Şahap Kocatopçu ve müsterek menfaat anlayışına ve memleket duygusuna sahip mahdut kimseler ne yapınlar?

Serbest teşebbüs sahasının döküntü ve dağınık halde bulunmasında, kendi menfaatlarını uzak vâdeli olarak göremeyen, Atatürk'

ün "Millî Tüccar" tarifine uymaya çalışmayan, vurguncu zihniyetli kimselerin mesuliyet payı büyüktür. Komünistliğe büyük fırsat veren ve memleketin rejim emniyetini tehlikede bırakan bu başıboş durumun kökünden düzelmesi lâzımdır.

Bunu sağlamak için, hareket noktası diye kuru propaganda üzerinde durmak ve gözleri açmaya çalışmak beyhudedir. Bunun tesiri azdır ve geçicidir. İlk esaslı iş, memlekette idarî islâhat yapılması, herşeyi boğan, zamanı hiçe sayan kırtasiyeciliğin ortadan kalkması, memurlara geçime yetecek ücret verilmesi, mevcut duruma göre âdetâ meşru sayılan ve herşeyi altüst eden rüşvet sisteminin tasfiyeye uğratılması lâzımdır.

Bunun ardından da Ticaret ve Sanayi Odalarının, Ticaret Borsalarının ve bunların bir icra vasıtası olan Odalar Birliğinin şimdiki uyşuk duruma son vermesi beklenir. İktisadî araştırma tesisi ile teşkilât bir hizada olarak Ticaret ve Sanayi Odaları bir hayli faydeli işler yapabilirler. Bir defa kırtasiyeciliğe karşı mücadele açarak, hükûmetle anlayışlı bir işbirliği halinde kalmaları lâzımdır.

Sonra da serbest teşebbüs ve ticaret sahasındaki yolsuzluklara elkoymaları ve bunlarla uğraşmaları icabeder. Hükûmetin en iyi bir teftiş sistemi sayesinde bile yapamadığı işlerin, dürüst tüccar ve onları temsil eden teşkilât kolayca hakkından gelebilir. Herhangi bir şubedeki bir tek dürüst örnek, teşkilâtta destek bulursa, bütün şubeyi temizlemeye yetebilir. Bugün serbest teşebbüs âleminde komünizmin gelmesini çaresiz sayanlar, mağlûp olmayı kabul edenler ve hattâ koyu solcularla kötü kişi olmamak için her türlü mücadeleden çekinenler vardır. Hür teşebbüs âlemi elbirliğiyle bu gibi çığınca me-yilleri silkip temizlerse, memlekete karşı olan vazifelerini ciddiye alırsa ve kendi şeref ve itibarını korumayı iş edinirse, yıkıcı, ifrat cereyanları ve bilhassa komünizm en kuvvetli destekten mahrum kalır ve Türkiye'de amelî bir istikrar ve güvene doğru yol alınır.

TÜSTAV

TÜRKİYE'DE KOMÜNİZM TEHLİKESİ VAR MIDIR?

Prof. Dr. Mümtaz Turhan

Yakın komünizm tehlikesinden eğer komünistlerin kanunî, meşru yollardan seçimle veya kendilerini açığa vurmak şartıyla bir ihtilâlle yahut isyan çıkarmak suretiyle iktidara gelmelerini kastediyorsanız bu suali menfi olarak cevaplandırmak mümkündür. Yok, eğer bundan komünistlerin sosyalizm veya sair maskeler altında, sosyal adalet, toprak ve vergi reformu gibi sloganlarla iktidara gelmelerinde müessir olacak bazı zümrelerle birleşmek, devlet idaresine nüfuz etmek, münevverler ve gençler arasında geniş taraftarlar toplamak, memleketi kalkındıracak hakiki çarelerin bulunmasına ve isabetli tedbirlerin alınmasına mâni olup, buna mukabil vaziyeti büsbütün vahîm bir hale getirecek mevzuatın çıkmasını, gösterişli, verimsiz tedbirlere başvurulmasını, yanlış kararlar alınmasını teşvik etmek, bunları desteklemek ve sonunda memleketi bir çıkmaza sürüklemek suretiyle kendileri için en uygun zemini hazırlamayı kastediyorsanız bu nevi bir tehlike yakın değil vâkidir ve biz onun içinde yaşamaktayız.

Bununla beraber Türkiye'nin içtimaî ve iktisadî yapısını ileri sürerek bu nevi bir tehlikenin bizim için bahis mevzuu olamayacağını iddia edecek fikir ve ilim adamları, bilhassa iktisatçılar bulunabilir. Bunlara bu hususta ilk yanılanın kendileri olmayıp bizzat Marx olduğunu hatırlatmak lâzımdır. Zira benim bildiğime göre Marx'ın şartlarına uygun düşecek tarzda komünizmi kabul etmiş bir memleket henüz çıkmadı. Zaten komünizm umumiyetle bilindiği gibi bugün her bakımdan geri kalmış memleketlerin sözde münevverlerine musallat olan bir illet haline gelmiş bulunuyor. Onun için ne bu münevverleri, ne de onlara katılanları komünizm için müsait olan vasatın Marx'a göre nasıl, bugünkü komünist liderlere nazaran ne şekilde bir içtimaî ve iktisadî bünyeye sahip olması lâzım geldiği pek alâkalandırmamaktadır. Hattâ onların çoğunun bu nevi şartların var-

liğından ve lüzumundan haberdar olduklarından bile şüphe edilebilir. Çünkü onlar muayyen reçetelere göre hareket eden, faaliyetleri başkaları tarafından idare edilen kuklalar gibidir. Çok defa iplerin kimlerin elinde olduğunu dahi bilmezler. Bütün bu faaliyet ve hareketlerin gayesi ise geri kalmış bir memlekette şu veya bu şekilde bir gelişmeyi, kalkınmayı imkânsız hale getirip tek kurtuluş yolunun komünizm olduğunu telkin etmektir. Bunun için de münakaşaların çok aşağı bir seviyede kalmasına ve propaganda şeklini muhafaza etmesine gayret edilir. Türkiye'nin ilk safta halledilmesi lâzım gelen problemleri kanaatımca şu sırayı takip etmelidir : 1) Memlekette siyasî istikrar ve huzurun temini, 2) İdarenin cezrî ve müessir bir şekilde islâhı, 3) Maarif sisteminin memleketin hakikî ihtiyaçlarına göre yeni baştan organize edilmesi, böylece yalnız memur yetiştirmesine mâni olunması, 4) Memleketin kalkınmasında birinci derecede rol oynayacak ilim ve teknik sahada mütehassısların yetiştirilmesi, 5) İlim müesseselerinin takviyesi ve ilmi araştırma teşkilâtının kurulması.

Bu problemler halledildiđi takdirde, diğerleri kendiliđinden hal çareleri bulacaktır!

TÜSTAV

NEREYE GİDİYORUZ?

Prof. Hâzım Âtîf Kuyucak

Son günlerde Sovyetler Birliği ile memleketimiz arasındaki yaklaşma hareketleri münasebetiyle üç ayrı olaya rastlıyoruz. Evvelâ, bu teşebbüsü fırsat bilen sol eğilimliler faaliyetlerini artırmışlardır. Sanıyen, bazı yazarlarımız, Sovyetler Birliğindeki kalkınmayı, oradaki bolluğu ve bereketi övmektedirler. Üçüncü olarak da, Amerika'ya ve Amerikalılara karşı hücumlar çoğalmıştır. Bu hususları dikkatle incelemek, memleketimizin gerek iç ve gerek dış politikasını tesbit bakımından çok faydalı olacaktır.

Evvelâ şurasını önemle belirtmek gerekir ki, üç asra yakın bir zamandan beri komşumuz Rusya Çarlığı ve bunun vârisi olan Sovyetler İdaresiyle bir dargınlık ve çekingenlik havası içinde yaşamak akıllıca bir hareket sayılamaz. Bu gerçeği gerek bizde ve gerek Sovyetler Birliğinde kavrayan ve iki memleketin millî politikalarını bundan ilham alarak düzenlemeğe çalışanlar olmuştur. Bununla beraber, İkinci Dünya Savaşı sırasında Rusya'da, memleketimize karşı takınılan tavır oldukça sertleşmiş ve bilhassa bundan sonra, Türkiye'nin, bu hareketlerin etkisi altında yüzünü Batıya çevirmesi üzerine, Sovyetler Birliğinin memleketimize karşı tavrı daha da bozulmuş ve aradaki münasebetler, devletler arası asgarî ve resmî nezaket kaidelerine münhasır kalmıştır.

Şimdi, bu gerginliğin ortadan kaldırılmasına ve aradaki iktisadî, ticarî ve kültürel münasebetlerin geliştirilmesine çalışılmaktadır. Fakat jeopolitik ve tarihî gerçekler bakımından makul olan bu hareket, Garp Blokundan uzaklaşma ve bu Bloka karşı düşmanca duygular besleme mânasına alınmamalıdır. Gerçekten, özel kişi münasebetlerinde olduğu gibi, devletlerarası sahada da bir devletle olan münasebetlerin iyileşmesi, diğer devletlerle darılmayı gerektirmez.

Medenî bir memleketin politikasında ise herşeyden evvel hâkim olması gereken ölçüler, insanlık ve ahlâk prensipleridir. Millî men-

faatler ancak bu prensiplere dayanılarak güdülmelidir ki, o memleket tarih boyunca dürüst bir topluluk olarak tanınabilsin. Sadece menfaate dayanan ve en kolay görünen politika, daima en iyi sonuç veren bir yol değildir. Bu sebeptendir ki, Doğu ve Batı ortasındaki Türkiye'nin her iki tarafa karşı politikası ahlâkî prensiplere ve doğruluk ve dürüstlük kurallarına dayanmalıdır. Esasen Türklerin tarihî gelenekleri de ahlâk kurallarına ve insanlık temel haklarına uygun olarak yaşamayı icap eder. Memnunlukla gördüğümüze göre, hükümetimizin düşüncüsü ve uygulaması da böyledir.

Bütün bunlara rağmen, gözden kaçırılmaması gereken bazı gerçekler vardır. İnkâr edemeyiz ki, bir çok memleketlerde hayat, normal görüldüğü halde, günlük olayların altında insanlık temellerini yıkmayı amaç tutan kötü kuvvetler faaliyettedir.

İster sağa, ister sola eğilmiş olsun, bu kötü kuvvetlerin istediği, hiç bir ahlâk kaidesiyle veya insan haklarıyla bağimli olmadan, dünyaya hükmeylemektir.

Kötü kuvvetler, dünyada her zaman çeşitli şekillerde ve her tarafta mevcut olmuştur. İptidaî dinlerde kötülük kuvvetleri tanrılaştırılmış ve bunlara karşı iyilik tanrılarının yardımı aranmıştır. Daha yüksek dinler ise kötülüğe karşı mânevî kuvvetle savaş açmışlardır.

Kötü kuvvetlere karşı mânevî kuvvetin zayıfladığı hallerde ise insanlar çeşitli felâketlere sürüklenmişlerdir. Meselâ Avrupa diplomasisi üzerinde etki yapan kötü kuvvetler iki büyük dünya savaşına sebep olmuşlar ve üçüncüsü için de fırsat beklemekte bulunmuşlardır.

Dünya haritasını önümüze açarak, karışıklık, huzursuzluk ve soğuk harplerin bulunduğu meselâ, Kore, Vietnam, İsrail, Yemen, Küba, Bolivya ve bir çok Afrika devletleri gibi memleketlere işaret koyacak olursak, kötü kuvvetlerin bütün dünyayı kaplama istidadı gösterdiğini ve tehlikeli olmağa başladığını anlarız. Bu sebeptendir ki ister Doğu, ister Batı ile olsun, münasebetlerimizde tedbirli ve ihtiyatlı olmamız gerekmektedir.

Memleket hudutları içinde ve dışında sol veya sağ cereyanlar fikir halinde kaldıkça ve samimî kanaatlara dayandıkça, belki tehlikeli sayılmayabilir, fakat yabancı bir devletin idare ettiği herhangi bir fikir cereyanı daima kaçınılması gereken bir şeydir. Gerçekten Sovyetler Birliği ile yaklaşma teşebbüsünün hemen akabinde, yukarıda söz konusu ettiğim olayların hep birlikte meydana gelmesini sadece tesadüfe atfetmek âdeta safdillik olur.

Kabul ettiği Anayasa ile belli hak ve prensiplerine dayandığını dünyaya ilân eden Türk Milletinin herhangi geçici bir politik his buhranına kapılarak temel kanılarında değişiklik yapacağı hiç bir zaman akla gelmemelidir. Türk Milletinin çok ezici bir çoğunluğu Anayasanın kavradığı prensiplere sâdiktir.

Sovyetler Birliğindeki kalkınma ve bolluğa gelince; bu hususta söylenecek çok söz vardır. Her şeyden evvel belirteyim ki, Çarlık İmparatorluğu her anlamıyla geri kalmış bir memleketti. 47 senelik ihtilâl, bu memlekette iktisadî sahada gözle görünen, elle tutulan bir çok ilerlemeler sağlamıştır. Teknik bilgi de ilerlemiş ve bir çok hususlarda Batıya eş ve hattâ bundan ileri hamleler yapılmıştır. Kültür de, müzik ve bale gibi sahalarda ilerlemiştir. Fakat bütün bu ilerlemeler, ferdî hürriyetin ve demokrasinin feda edilmesi bahasına sağlanmıştır. Bundan başka, gösterilen ilerlemelerin ve kalkınmadan doğan bolluğun bütün memlekette aynı derecede olduğunu bizzat taraftarlarının bile iddia edemeyeceği meydandadır.

Kalkınma ve medeniyet eserleri, ancak hürriyet ve demokrasi şartları içinde gerçekleştiği zaman faydalı olur. Aksi takdirde bu eserlerin, yüzbinlerce esirin hayatı pahasına dikilen Mısır piramitleri veya başka bu gibi Kolosal gösteri nümunelerinden farkı olmaz. Devlet, sadece ferdin refahını ve fakat aynı zamanda da her bakımdan hürriyetini sağlamak amacıyla meydana getirilmiş bir sosyal kurum olduğuna göre, bunu tanrılaştırmakla sadece geriye doğru gidilmiş olur.

Türk Milleti kalkınma çabasıdadır ve Sovyetler Birliği ile de düşman olmak niyetinde değildir. Tersine, bu memleketle iki tarafın da menfaatine uygun gelecek münasebetler kurmağa hazırdır. Bununla beraber, eğer o memlekette kullanılan kalkınma usullerinin burada uygulanması düşünülecek olursa, büyük bir hatâ işlemiş olur. Çünkü, asırlarca, hürriyeti ve istiklâli için çarpışmış olan bir milletin, bolluğun bedelini ferdî hürriyetle ödemeğe razı olacağını tahmin etmiyorum. Kaldı ki Sovyetler Birliği'ndeki bolluk da yalnız bazı tali'li ziyaretçilerin görebildiği bir olaydır.

Türk - Sovyet yaklaşmasından kuvvet alarak, Amerika Birleşik Devletlerine karşı girişilen hücumlar, üzerinde dikkatle durulacak bir ruh haletinden faydalanılarak tertiplenen sistemli bir kampanyadan başka bir şey değildir.

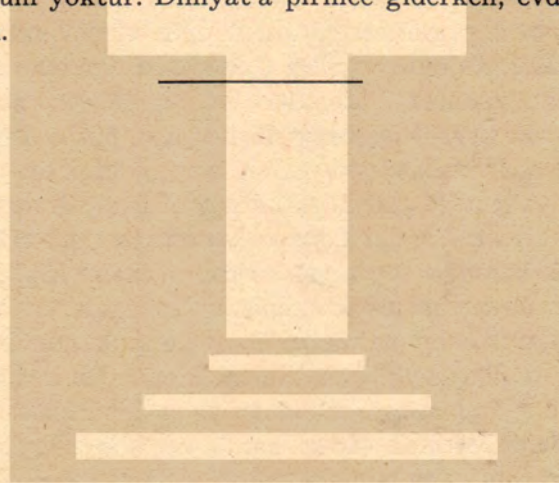
Bir gazete, dünyadaki Amerikan aleyhtarlığının sebeplerini saymış bazı hususlarda Amerikalıları da kabahatli bulmuştur. Bu tahlil hiç şüphesizdir ki bir çok bakımlardan doğrudur. Bununla beraber

bizdeki Amerikan aleyhtarlığının Sovyetlere yaklaşma zamanına rastlaması düşünülecek bir noktadır. Bugünkü durum şöyle özetlenebilir : Türkiye, Kuzeydeki komşusu ile iyi münasebetler kurmaya niyetlidir. Dışişleri Bakanımızın ifadesine bakılırsa bu niyet Sovyetlerde de vardır. Şu halde, ticaret münasebetlerini geliştirmekte hiç bir sakınca olmayacağı meydandadır.

Kültür münasebetlerine gelince, bunların tam karşılıklı, yani aynı derecelerde ve oranlarda olmasına dikkat gerekir. Aksi halde zararlı çıkmamız mukadderdir.

İktisadî sistem konusunda bunun her memleketin iç durumuna ve tarihî geleneğine bırakmak, yerinde olur. Bir takım amatör ıslahatçıların, dikta ile her şeyin yapılabileceği hakkındaki iddialarına karşı, daima kalkınmanın —insan kıymeti bakımından— kaç a mal olduğunu hatırlamak lâzımdır.

Sovyetlerle yeniden iyi münasebetler kurarken, NATO ile bağılılığımızın gevşemiyeceği kesin olarak ifade edildiğine ve Sovyetler de bu görüşü kabul eylediklerine göre, mutlaka Amerikan aleyhtarı olmağa da lüzum yoktur. Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olmalıyım.

TÜSTAV

KOMÜNİZM TEHLİKESİ

Doç. Dr. Faruk Timurtaş

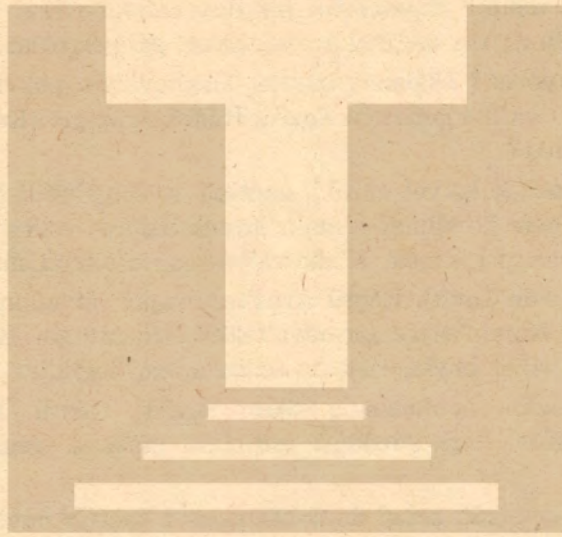
Memleketimizde çok yakın olmasa bile, bir komünizm tehlikesi vardır. Tarihi, içtimaî, iktisadî ve kültürel şartlar müsaid değildir diyerek böyle bir tehlikenin yok olduğunu kabul etmek biraz safdillik olur. Bu şart ve ortamları bulunmadığı halde, komünizmin ağına düşmüş ülkeleri düşünmek gerekir.

Memleketimizde son yıllarda, hususiyle aydınlar arasında, bir servet düşmanlığı, demokrasi düşmanlığı ve dikta özlemi, sınıf mücadelesini tahrik gayretleri görülmektedir. Maneviyata hücum, dinle alay ve dindarlarla milliyetçileri (yâni aşırı olmayan sağcılar) "gerici" diye damgalamak faaliyetleri ise, alabildiğine artmıştır. Gazete sütunlarında hususi teşebbüs düşmanları, bütün istihsal vasıtalarının devletleştirilmesini isteyenler, sosyal adaletin ancak ileri ve aşırı bir sosyalizm ile gerçekleşebileceğini ileri sürenler serbestçe at oynatabilmektedir. Yazılar dışında konferans, açık oturum gibi toplantılarda da kanunen suç sayılabilecek hususlar söylenebilmektedir. Açıkçası, memleketimizde komünizm propagandası kesifleşmiş ve su yüzüne çıkmış bulunmaktadır. Buna karşılık, komünistler hakkında geniş bir takibat açıldığı işitilmemektedir. Bu husus vatandaşları ve yurtsever aydınları zaman zaman ye'se düşürmektedir.

Komünizmi önlemek, sâdece kanun ve polis yoluyla elbette mümkün değildir. Onu iyice bilmek, metodlarını ve çalışma tarzını, el attığı konuları iyice tanımak gereklidir. Komünizmi önlemek için siyasî, sosyal ve iktisadî istikrarı meydana getirmek; bu sahalarda ıslâhat yaparak ve toprak dâvasına, işsizlik, beslenme ve mesken meselelerine çareler bularak hayat seviyesini yükseltmek, sosyal emniyet, huzur ve adaleti gerçekleştirmek şarttır. Bu işte ise aydınlarımızı ve bilhassa zenginlerimize büyük vazifeler düşmektedir.

2) İlerlemek, yükselmek, kuvvetlenmek isteyen; çağdaş medeniyet seviyesine ulaşmak için çarpınan bir ülkenin pek çok meselesi

var demektir. Memleketimizin bağıta gelen meseleleri rejim ve eğitimidir sanıyorum. Yüz yıldan fazladır devam eden hürriyet mücadelesini, halk lehine kazanmak zorundayız. Yaşamak istiyorsak, siyasî ve sosyal demokrasiyi ve Atatürk'ün dilinden düşürmediğı millî irade ve hâkimiyeti tam mânasiyle hedefine ulaştırmamız ve gerçekleştirmemiz gerekir. Eğitim meselesi ise herşeyin başında gelmektedir. Yeni nesillere millî terbiye veren ve onları millî ülkülerle yetiştiren bir eğitim sistemine her zamankinden daha çok muhtaç bulunmaktayız. Öbür meseleler bunlardan sonra gelir ve çözümleri de bunlara bağılıdır.

TÜSTAV

ATATÜRK KOMÜNİSTLERE BAYRAK OLAMAZ!

Durum dergisinden

Bugünkü ortam, vaktiyle votka içilip, kazaska oynandığı, Rus çıgan havaları söylendiği günleri hatırlatıyor. Hürriyetin esarete böylesine arzulu olabileceği insan havsalasına sığar değildir. Efen-disinin bakışlarında aczin musamahasını gözleyen arsız köpekler bekledikleri ânı buldukları zaman nasıl havlarlar, nasıl salarlarsa, Türk hariciyesinin diplomatik bir davranışını fırsat bilen belli komünistler de aynen bağırıyor, çağırıyor, saldırıyorlar.

Ne oluyoruz? Dışişleri bakanı Moskova'ya, pek makbul bir siyaset adamı haline getirilen Tefvik Rüştü Aras gibi Komintern'e girmeye mi gitti?

Bağımsız, şahsiyet sahibi, samimî ve haysiyetli bir politika ne zamandan beri komünist olmak, komünistlere teslim olmak, komünist politikasını gütmek, Moskova'ya teslim olmak mânası taşıyor?

Türkiye'de Tefvik Rüştü Aras'tan başka bir adam bulamazsınız ki vaktiyle Komintern'e girmeyi teklif etmenin şerefiyle yaşayabil-sin. Vardır elbet böyleleri, ama onlar adam değildir.

Komünizmi benimsemiş olan Tefvik Rüştü Aras'ın ATATÜRK'e atfen ileri sürdüğü iddiaları çürüten vesikalar takdim ediyoruz.

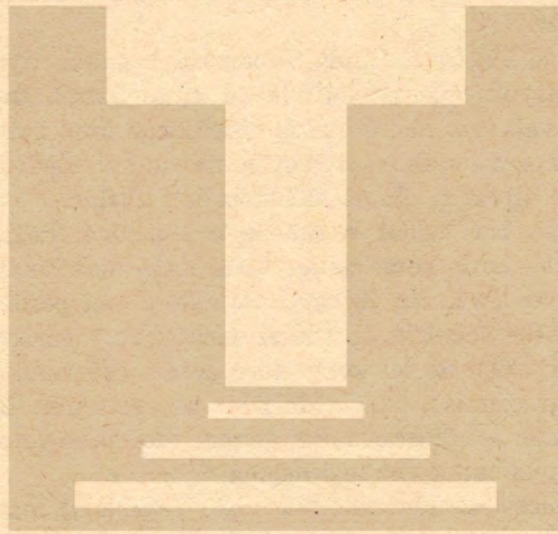
Yüreklerimizin sevgi dolu hâtıralarla taşıdığı böylesine bir günde, ATATÜRK'e bağlılığın tadına tam varmak isterdik. Tam olmakla beraber yine de varıyoruz şüphesiz. Ama, tarihi tahrif ederek milleti kandırma yolunda yürüyenlerin yapabilecekleri korkunç çüretkârlıkları bir kere daha anlamış olmanın bulandırdığı gönüllerimizde acı dolu olarak... Değneksiz köyde dolıştığını sanan komünistler!..

Yine böyle bir ortamda ağabeylerinizin azgınlıklarına şahit olan ATATÜRK şunları söylemişti :

“Şurası unutulmamalıdır ki, Türk âleminin en büyük düşmanı komünistliktir! Her görüldüğü yerde ezilmeli!..”

ATATÜRK'ün kendi elyazısıyla verdiği bu emir, Türk milletine bıraktığı en büyük mirastır. Bunda Türkiye'nin politik ve ekonomik yönü tâyin edilmiş bulunuyor. ATATÜRK'ü bir komünist ihtilâlinin bayrağı haline getirmek isteyenler var.

Uyanalım artık!..

TÜSTAV

YERLİ KIZILLARA MOSKOVA EMRİ

Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu

Moskova'nın hür milletleri içinden yıkmak için kullandığı uzun vâdeli plânlar, yalnız o memlekette kurdurduğu gizli komünist partilerinin siyasî çabalarından ibaret değildir. Toplumunu veya bir zümreyi protesto, grev ve kargaşalıklara; siyasî ihtilâl ve hükümet darbelerine kışkırtmak ve sürüklemek, bilhassa "Kültür Bolşevizmi" ile hazırlanır.

Sanat ve kültür alanında ve meselâ basında, tiyatrolarda, radyo ve televizyon müesseselerinde ve kitap basan, satan ve okutan yerlerde yuvalanan, hücre kurup çöreklenen kızıl satılmışlar, çeşitli yoldan, Moskova ile daimî irtibat ve temas halindedirler. Yerli ajanlar, emir ve direktifi dâima Moskova'dan alırlar.

Yıllardan beri sanat bahanesiyle Moskova, Paris, Kahire gibi değişik merkezlerde komünistler tarafından akdolunan (Beynelmilel Sanatçılar ve Yazarlar Kongreleri)'nde, Demirperde memleketleri ile hür milletler içindeki komünist sanatçı ve yazarlar bir araya gelirler. Türkiye'den de bu kongrelere dâima çağırılan ve katılan yazarlar vardır. Bunlar, buralarda fikir alış-verişinde bulunur, sanatlarını icra ederler. Moskova'dan gelmiş yeni emir ve tâlimatı alarak yurtlarına, mel'unluk vazifesi başına dönerler.

Daha önce (Komünizmle Mücadele Yayınları) mızda kısmen yer almış ve açıklanmış —Bk. Faşist Yok, Komünist Var! İlâveli 3. basıkı, Ankara 1963, ss. 24-27— bu Moskova emirlerinden en önemlisinin tam metnini burada sunacağız. Böylece : "İlericilik, Toplumculuk, Devrimcilik, İnsaniyetçilik, Hümanistlik ve hattâ Atatürkçülük" maskeleri altında, Türkiye'mizde dine, milliyete, aileye, namusa, parlâmenter rejime, demokrasiye, insan haklarına ve servete saldıranların gerçek yüzlerini tanımak kolaylaşacaktır. Belki, bu yıkıcı, mel'un gayelere bilmeden katılan safdillerin ayılıp doğru yola gelmelerine de yardım edilmiş olacaktır.

Türkiye'yi de bir Demirperde memleketi yapmakla görevli kızıl uşaklara da uygulasınlar diye Moskova'nın verdiği 18 maddelik emir şudur :

1 — Yurdunuzda komünist ve sosyalist partilerin kurulmasını kışkırtınız. Bunlar mevcutsa işbirliği yapınız.

2 — Halkınızı, mümkün olduğu kadar sınıf ve zümrelere bölünüz.

3 — İşverenle işçi arasında daimî anlaşmazlık konuları çıkarınız.

4 — Komünist rejim kökleşinceye kadar, yurdunuzda böyle bir tehlikenin olmadığına herkesi inandırınız. Sizin niyet ve çalışmanızı farkedip yüzünüze vurmak isteyenleri, vehimli ve jurnalcı olmakla suçlandırınız.

5 — Gizli, açık din düşmanlığı yapınız. Mezhep ve tarikat kavgalarını kışkırtınız.

6 — Millî dâvâlar ve davranışlar karşısında, tamamiyle hissiz, kaygısız durup mümkünse önleyici yazılar çıkarınız. Her millî varlığı yıkmağa gayret ediniz.

7 — Politika, sanat, edebiyat ve kültür kollarında, fikirlerinize uzak olup da, komünist temayüllü bulunmayanların bütün şöhret, rağbet ve otoritelerini yıkmağa çalışınız.

8 — Halkın çok sevdiği yahut millete kabul ettirilmiş olan kahramanları yıkmak zor olacağına göre, onları kendinize bayrak yapınız. Düşünce ve davranışlarını kendi açınızdan yorumlayınız.

9 — Romanda, şiirde, yazıda, karikatürde sistemli ve maksatlı olarak işçinin ve köylünün sefaletini mübalâğalı bir şekilde teşhir ediniz.

10 — Tercümelerinizde, Batı'nın komünist veya komünizme yakın olan yazarlarının eserlerini seçiniz, çeviriniz.

11 — Milletinize, Batı Bloku'na ve demokrasiye düşmanlık aşılayınız.

12 — Nizamlara ve kanuna karşı gelenleri destekleyiniz. Kargaşalık çıkarmak için "muhalafet" duygularını isyan derecesine getiriniz.

13 — Memleketinizde yasak değilse Rus filimlerine, yasaksa sol eğilimli filim ve piyeslere övgüler yapıp alâka toplayınız.

14 — İlk önce komünist iken sonradan dönmüş olan Fransız André Gide ve A. Malraux; İtalyan Ignosio Sillone; Amerikalı Richard Wright ve Louis Fischer; İngiliz Arthur Kelstler v.b. yazarları kötüleyecek kampanya açınız. Şöhret ve fikirlerini yıkınız.

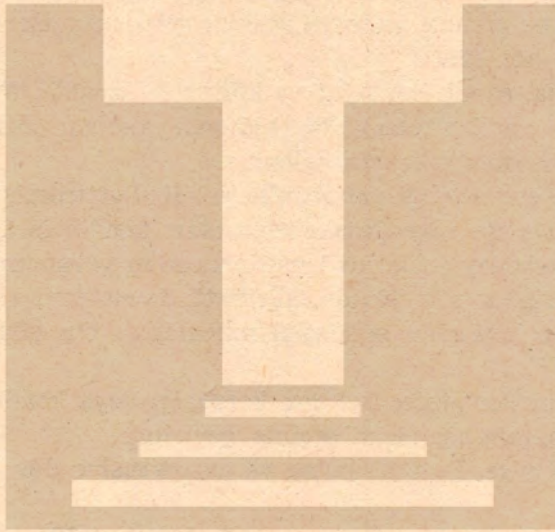
15 — Sendikaları, gençlik derneklerini ve sanat birliklerini ele geçirmeğe çalışınız.

16 — Bilhassa öğretmen, profesör, parti başkanı gibi büyük kitleleri elinde tutanlara, sularına gitmek suretiyle yaklaşınız. Onları kazanmağa çalışınız.

17 — Sürekli huzursuzluk kaynakları arayıp bulacak ve bunları daha beter olarak devam ettirmeyi en baş prensip sayacaksınız.

18 — Komünizmi açıkça savunmak yasak olduğu takdirde sosyalizmi (!), ve sosyalist yayın yapamıyorsanız işçi dâvalarını ele alır görünerek gayeye hizmet edeceksiniz.”

Yukarıki Moskova emrinin kimler tarafından nasıl uygulandığına dikkat etmek, yurdumuzdaki kasıtlı propaganda ve davranışların değerlendirilmesini sağlayacaktır.

TÜSTAV

SOVYET EMPERYALİZMİ VE İSLÂVCILIK

Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu

Bir yumurtanın iki yarısı demek olan iç ve dış politikanın Sovyet Rusya'da uygulanmaları, (güvensizlik) ve (gerçeksizlik) diye adlandırılabilir.

Bütün yeryüzündeki kitaplıkların ve kitapların yakıldığını, bütün beyinlerin yıkandığını sanırcasına (yalan)'ı (gerçek) yerine rahatça kullanabilen komünistler, 1917'den beri hep emperyalizme ve emperyalistlere karşı oldukları gülünç iddiasını söyler ve savunurlar. Yalnız 1939 yılından bu yana sömürgeci Batı devletlerinden Büyük Britanya, Fransa, Belçika ve Hollânda, nüfus sayıları toplamı 840 milyonu aşan 44 memleketin bağımsızlık haklarını tanımışlardır. Halbuki aynı müddet içinde Sovyetler Birliği, 263.640 mil-kare toprağı işgal ederek 220 milyon 750 bin kişiyi Demirperde gerisindeki "Kızıl Cehennem" e yuvarlamışlardır. Bu, onlara göre emperyalizm değildir; kurtarmak, hürriyete kavuşturmak, Dünya Cenneti'ne göndermektir.

İlk ihtilâl günlerinden beri komünistlerin iddiaları : Çarlık rejimine son verdikleri gibi, bu rejimin dış politikasını da izledikleri ve aslâ emperyalist olmadıkları hususudur. Bunlar, yalnız ve ancak Marksçı - Leninci ilkelerinin içeride ve dışarıda uygulanması çabasıdadırlar.

Kırk yılı aşan uzun bir zamandan beri, ihtilâllerini yaparken, yaptıktan sonra, hürriyete ve istiklâle sahip ülke ve milletleri "Kızıl Gayya" ya yuvarlarken kullandıkları Marksçı - Leninci - Stalinci v.b. metodlar hep insanî (!?) dir.

"Gül Vâdileri" ni "Kan Vâdileri" ne, ve "Güller Mekânı" nı "Küller Mekânı" na çevirmenin adı, % 8 hızla plânlı sosyalist kalınmasıdır.

Komünistlerin gûya lânetledikleri Çarın zulüm ve sömürgecilik plânları, yalnız tab'ası ve komşuları içindi. Komünistlerin bizzat iz-

ledikleri iç ve dış politikaları ise, bütün dünyayı ve bütün insanlığı kızıl esaretle tehdid etmektedir.

Yalnız Sovyet idarecileri, Prezidyum üyeleri veya parti ileri gelenleri değil, yurdlarındaki köle, dışarıdaki satılmış yazarlar da, Sovyet Dış politikasında eski ideolojilerin tesiri bulunmadığını savunmakta yırtınırlar. Buna karşılık Janko Lavrin gibi gerçekçi yazarlar da, Sovyet dış politikasında İslâvcılığın tesirlerine dikkati çekmektedirler. Lavrin, üç yıl önce yayımladığı (İslâv İdeolojisi ve Rusya) başlıklı bir etüdünde, 1941'de Hitler'in Sovyetler Birliği'ne saldırısından sonra, Moskova'da kurulan İslâvci Komite'den, Aralık 1946'da Belgrad'da toplanan İslâvci Kongre'den bahseder; ve yine kısa bir zaman sonra Belgrad'da Kominform'un kuruluşunu belirtir.

Bizce, bugünkü Sovyet Dış politikası, Çar rejiminin, XIX. yüzyıldaki İslâvcılığın (Kızıl Veba) hâline gelmiş en azgın, en bulaşıcı safhasıdır. Diğer bir deyimle, bugünkü Kızıl Emperyalizm dünkü İslâvcılığın kanserleşmiş halidir.

Rusların geçmişteki düşünce ve plânlarını, inanılır ciddî eser ve kaynaklardan, vesikalardan görüp öğrenmek; tarihi unutanlarımızı uyarır, yarına dikkat ve basiretle hazırlar diye, geçmişten geleceğe Rus düşünce ve plânlarının ne olduğunu açıklayan (İslâvcılık) la ilgili, ders ve ibret verici bâzı yazıları aziz okuyucularımıza sunmayı faydalı ve zaruri bulmaktayız.

Hans Kohn, yeni Rusya'nın düşüncelerini incelediği (The Mind of Modern Russia) adlı eserinde, 1870'den önce dağınık olan İslâvcılık cereyanının siyasî çevrelere girerek, nasıl Rus dış politikasına temel teşkil ettiğini belirtmektedir :

"Nikolay Y. Danilevski, (Rusya ve Avrupa) adlı kitabında, bütün Batı İslâvlarının birleşmesini hedef edinen İslâvcılık programının en radikal örneğini vermiştir. Rusya'nın geçmişini övdükten başka, Batı medeniyetine karşı duyduğu nefreti açığa vuran Danilevskiye göre, tarihte büyük roller oynayabilecek tek millet Ruslardır. Diğer milletler Rusya'ya malzeme olmaktan başka bir işe yaramıyacaklardır. Bu parlak geleceğe giden yolun başında İstanbul'un alınması ve sonunda da bütün İslâvların birleşmesi ideali vardır."

TUSTAV

DÜNYADA KOMÜNİZM VE TÜRKİYE

Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu

Bugün hayli yaşlanmış bulunmasına rağmen inceleme, araştırma ve neşriyatına büyük bir başarı ile devam eden ünlü komünizm mücadelelerinden biri, Alman Profesörü Dr. G. Jaeschke'dir. Bilhassa Türkiye'de ve Türk'ler arasında, ilk adı ile bolşevizmin; bugünkü deyişle komünizmin ekilme, üretilme ve yayılması, teşkilatlanması çabalarını ilk gününden itibaren izleyen ve yayımlayan en yetkili otoritelerin başında Prof. Jaeschke gelmektedir.

Profesör Jaeschke'nin bu konudaki çalışmalarımıza ışık tutan küçük, fakat çok önemli bir etüdü (Der Weltbolschewismus) adlı kitabın 439-443 üncü sayfelerinde yayımlanmış (Türkiye) başlıklı makalesidir. Berlin ve Leipzig'de Niebelungen yayınevi tarafından 1936'da yayımlanmış bulunan bu yazı, eski olmakla beraber, verdiği bilgi ve bilhassa yurdumuzdaki kızıl faaliyetlerin kökünü, menşeiini işaret edışı, meydana çıkarışı, ve ayrıca bugünkü komünist çabalarını teşhisi ve ortaya koyuşu bakımından değerinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Bu düşünce ile, komünizmle mücadele eden genç arkadaşlarımıza bu etüdün kazandırılmasını faydalı bulduk.

"1920 yılı Nisanında kurulan Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti, Rusya ile dostluk kuran ilk halk hükümetidir.

Burada hâlisane dostluk sebepleri bâriz olmayan Moskova'nın, ihtiyaç ve çıkarına geldiği için, dünya ihtilâli fikrinin yayılması politikasından uzaklaşırcaasına millî Türk Hükümetini tanıyışı, İngiltere'ye zarar vermek şiddetli arzusunun da bir sonucudur. Nitekim Bolşevik hariciye komiserliği, bu ana politikasından uzaklaşış, ayrılış davranışını kısa zaman sonra, yavaş yavaş değiştirmeye başlamıştır.

1919'da Çiçerin'in sarfettiği : "En büyük tarihî vak'a, Moskova'nın bütün haricî politikasına mühürünü basmış bulunan III. En-

ternasyonal'in kuruluşudur" sözünden, tamamen parçalanmış, yıpranmış bir Türkiye'nin Moskova için "*hazır bir lokma*" olduğu şeklinde görüldüğü anlaşılıyordu (1).

Çiçerin, (Türkiyeli İşçi ve Köylü Yoldaşlara) başlığını taşıyan 13 Eylül 1919 tarihli (2) kızıl beyannamesinde Türk halkını şöyle kışkırtmaya çalışıyordu : "*Memleketiniz sömürücü paşaların elindedir. Sizleri ne askerî ve ne de demokratik partiler kurtaramaz... Bütün dünya işçileri sizleri baskı altında tutanlara karşı birleşmelidir. Bunun için, siz Türk işçi ve köylülerinin bizlere kardeş (!?) ellerinizi uzatmanızı ümit ediyoruz*".

Türkiye komünistlerinin başı, Moskova'da dünyaya gözlerini açmış bulunan, çok kabiliyetli bir entellektüel olan Arnavut asıllı Mustafa Suphi idi. 25 Temmuz 1918'de Türkiye'de ilk komünist teşkilâtını meydana getirerek, 1919 yılı Martında Moskova'da aktedilen I. Moskova Enternasyonalî'ne katılmıştır. Fevkalâde güvenini kazanmış bulunduğu Stalin'in yardımıyla komünist "*Yeni Dünya*" gazetesini kurdu.

Millî Türk Azerbaycan Cumhuriyeti, Kızılordu tarafından yutulunca, Mustafa Suphi faaliyet merkezini tahriklerini daha tesirli bir şekilde yapabileceği Bakû şehrine nakletti.

Her şeyden evvel, tamamen komünist fikirlerle zehirlenmiş bulunan harp esirleri, komünizm fikirlerinin yayıcısı olarak yurtlarına gönderildiler. Gizli ajanlar, Anadolu'da "*Yeni Dünya*" nın dağıtılmasını temin ediyorlardı. Moskova'nın Ankara'daki ilk diplomatik mümessilleri de Komintern'in ajanlarından başka bir şey değillerdi. Bunlar Ankara'da, açıktan açığa, dünya ihtilâlinin sempati kazanması için çalışıyorlardı.

İlk bakışta, ihtiyaç sebebiyle, politik bakımdan Moskova'ya yaklaşmanın doğuracağı büyük mikyastaki komünist fikirler yayılması tehlikesini önlemek için bir tertibe başvuruldu : Hakikî komünistleri suyun yüzüne çıkaran resmî bir Komünist Partisi kuruldu.

Mustafa Kemal, Anadolu'ya gelmek için yanıp tutuşan Mustafa Suphi'yi, şahsî bir mektupla "*üzumsuz ve zamansız meydana çıkma*"ması hususunda ikaz etti.

(1) Çiçerin : Zwei Jahre auswaertige Politik Sowyet - Russland, Berlin, 1920.

(2) Klijuşnikow - Sabanin : Die internationale Politik der neuesten Zeit im Vertragen, Noten und Erklärungen, Moskau 1925-1929.

Buna rağmen Başkurt ajan Şerif Manatov, 14 Temmuz 1920'de Ankara'da, Türkiye Komünist Partisi (TKP)'ni gizlice kurdu.

Kuruluş beyannamesinde şöyle deniyordu (3) : TKP. halihazır ve eski inanışlara dayanan idarî sistemi devirmek ve sosyalist ihtilâli meydana getirmek için halkı uyarmak amacıyla kurulmuştur. *"TKP'nin gayesi, Mustafa Kemal'in sahte politikası gibi, Sultanın mutlakiyeti ile de mücadeledir; aynı zamanda diğer bütün memleketlerdeki komünist yoldaşların kıvılcık bayrak altında dünya ihtilâlinin bir ordusu olarak mücadele etmeyi, mukaddes bir vazife bilmektedir."*

Manatov, hudud harici edilmekle beraber, bolşevik zehiri tahribatı devam ediyordu. 1920 yılı Eylülünde Bakû'da büyük bir şamata ile tertip edilen *"Doğu Milletlerinin Birinci Kurultayı"*, sadece İngiltere'ye karşı değil, aynı zamanda Mustafa Kemal'e karşı da bir miting mahiyetini almıştı. Kongre Başkanı Zinoviye - Radomylskiy, Mustafa Kemal'in politikasını sert bir lisanla tenkid ediyordu : *"Mustafa Kemal'in başında bulunduğu hareketin bir komünist hareketi olmadığını hiçbir an unutmayınız. Şarkta başlayan ihtilâlin büyük mânası, İngiliz emperyalistlerine masadan ayaklarımızı çekiniz ve zengin Türklerin aynı masaya ayaklarını uzatmalarına müsaade ediniz demek değildir. Biz Türkiye'de hakikî halk ihtilâlinin doğmasına kadar beklemeğe mecburuz."*

Mustafa Suphi'nin de imzalamış bulunduğu *"Kongrenin Doğu Devletlerine Beyannamesi"*nde şöyle deniyordu (4) : *"Şimdiye kadar yapılmış olan bütün mukaddes harpler hiyle ve hud'adan başka birşey değildir. Bu harpler sadece kendi nefislerini düşünen hükümdarların çıkarları için yapılmıştır. Sizleri ilk hakikî mukaddes cihad için Komünist Enternasyonal'in kıvılcık bayrağı altına çağırıyoruz. Uyan, ayaklan, Anadolu köylüsü!"* Kızılların ve ajanlarının Türkiye üzerindeki hakikî emelleri, bu korkunç kışkırtıcı propagandalarda açıkça beliriyordu.

Ankara'da yayımlanan *"Emek"* gazetesinin 6. sayısında (5), Bulgaristanlı Türk komünistlerinin *"Ziya"* adlı bülteninden aktarılmış tahrikâtçi makale, şu sözlerle nihayet buluyordu :

(3) Cumhuriyet Gazetesi, Nu. 2594, İstanbul, 28 Temmuz 1931.

(4) Almanach des Verlages der kommunistischen Internationale, Hamburg, 1921.

(5) Nowyj Wostok, Zeitschrift Bd. II, Moskau.

“Anadolu'nun mutlak hâkimi Mustafa Kemal'dir! O, Anadolu halkını refaha kavuşturamaz... Yalnız sosyalist ihtilâl kurtarabilir; bu münasebetle, Yunan emperyalistleriyle savaş biter bitmez, iç harp başlamalıdır.”

Hükûmet, bir müddet “dostlarına” oynadığı oyuna bigâne kaldıktan sonra, 1920'de Halk Komünist Partisi “*Halk İştirakiyûn Fırkası*”nın kurulmasına resmen müsaade etmişse de, baştan itibaren tasfiye ve temizleme isteyen bir tehditkâr fırtına da mevcuttu.

Âsi Çerkes Edhem'in, harbin ortasında ahaliyi ayaklanma ve greve teşvik suretiyle gösterdiği ihanet (6), Mustafa Kemal'i, bu itilâf elebaşısını zaptı rapta almak yolunda harekete geçirdi.

Halkın, Moskova temsilcilerine karşı şahlanan galeyânı, o anlarda Anadolu'da faaliyete geçmek üzere yurda giren Mustafa Suphi'nin itilâfını mucip oldu. 14 arkadaşı ile tevkif ve hudut dışı edilmek istenen Mustafa Suphi, Karadeniz'in dalgalarına gömüldü. Rusya hükûmeti bu konuda hiç bir ciddî teşebbüste bulunmadı.

Bilâkis, dahildeki bu gelişmeler, iç politikanın sağlamlaşması, 16 Mart 1921'de akti kararlaştırılan “*Dostluk Anlaşması*” müzakerelerinin kolaylaşmasını sağlamıştır. Moskova'daki bazı müfrit kişiler, bu anlaşmanın, bütün İslâm âlemi ve Türkiye'de sosyalist ihtilâlin meydana gelmesini süratlendireceği ümidinde idiler. Gerçekte ise bunlar, tam mânasiyle aldanyorlardı (7).

Komünistler, ilk olarak 1921 sonbaharında, Sakarya Meydan Muharebesi'nden sonra uğramış oldukları ağır hezimetle, kendilerine gelmeye başlamışlardı. T.B.M.M. Hükûmetinin 29 Ekim 1921'de çıkardığı af kanunu neticesinde hapisten kurtulanlar, 1922 Martında “*Halk Komünist Partisi*” namı altında toplandılar. Yeni yayım organları “*Yeni Hayat*”, “*Emek*” ten daha ihtiyatlı bir dille intişar ediyordu. 1922 Eylülünde, aralarına 2 köylü ve bir Afrikalı zencinin de katılmasıyla, ilk kanun dışı, gizli parti kongresi yapıldı. Bu kognrede Sovyet hükûmeti ve Komintern de özel müşahitleriyle temsil olunmuşlardı. Bu toplantıda bir Alman delege (8) : “*Bu memlekette bir proleterya ihtilâli için zaman henüz çok erkendir*” demiştir.

(6) Cumhuriyet Gazetesi, Nu. 2593.

(7) Pavloviç - Weltmann : Die revolutionäre Türkei in die Türkei im Kampf um die Unabhaengigkeit, Moskau 1925.

(8) Leonid - Friedrich : Angora, Berlin 1923.

Millî Hükûmet, Anadolu ve Trakya Rumlarının tehcirinden sonra Dünya Sosyalist İhtilâli taraftarlarını ikinci defa olarak mahkemeye sevketmekten çekinmedi. “Yabancı” yardımı ile, yasak bir parti kongresi akdetmek suçu, vatana ihanet ve casusluk iddialarıyla, muhtelif şehirlerdeki 200 komünist tevkif edildiler. Müteakip yıllarda, Türkiye'nin iç politikası kuvvetlendiği halde, Ruslar hâlâ bu memlekette bir proleterya ihtilâlinin hayali peşinde koştu. Tahrikçilerin elebaşısı (Dr. Şefik Hüsnü), İstiklâl Mahkemesi'nce 15 yıl hapse mahkûm edilmişse de, bir fırsatını bularak, koruyucu Sovyet ordusu saflarına kaçmaya muvaffak olmuştu. Umumî Efkâr daha çok “Gerçek Komünist Nâzım Hikmet”in rol oynadığı mahkemeler dolayısı ile, Türkiye'deki komünist tahriklerinden haberdar olabiliyordu. Mezkûr Nazım Hikmet, hapisten çıkar çıkmaz, Türk işçi topluluğunu komünizm lehinde teşvikle, yeniden hapse düşmüştür. *Bugün artık Atatürk'ün halk arasındaki büyük, koruyucu sevgi ve prestiji, Türkiye Cumhuriyeti'nin Sovyet Rusya ile dostane münasebetler kurmasında bir mahzur bırakmıyordu.* Fakat bir yandan bu dostane münasebetlere rağmen, Komintern, Türkiye'ye karşı yıkıcı faaliyetlerinin devamına da çalışmaktan geri durmamıştır.

1933 Ekim sonunda Ankara'yı ziyaret eden Harbiye Komiseri Vorosilof'un çok samimî karşılığında birkaç ay geçmeden, TKP'nin şimdiki Faaliyet Programı'nı da ihtiva eden “Şark Komünist Partileri Programlarına Ait Vesikalar” adı altında bir koleksiyon, Moskova'da partinin resmî yayımevi tarafından neşrediliyordu. Bu hâdise, III. Enternasyonal'in bugünkü Türkiye'ye açıkça cephe aldığını gösteriyordu.

TKP'nin Faaliyet Programı'ndan bazı bölümler :

1 — TKP. Komintern'in bir kolu olarak Türkiye'deki özel şartlar altında Rusya, enternasyonal proleter ihtilâli ve komünizm lehinde ve nihayet, mevcut millet hâkimiyetinin bir Sovyet sistemiyle tasfiyesi için emperyalizm, burjuvazi hâkimiyeti ve arazi, mülk sahiplerine karşı mücadele yapacaktır.

Proleteryanı organize eden ve her şekilde baskı, istismara karşı sınıf mücadelesini yapacak olan bu parti, Sovyet tarzında bir diktatorya için şartlar hazırlıyacaktır. Yalnız, bu diktatorya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile birleşik olarak bir sosyalist sisteme geçişin sağlanması vazifesiyile mükelleftir.

2 — TKP, Kemalîst Halk Partisine karşı, onun halk düşmanı karakterini ve yabancı emperyalizmle alâkalarını açıklamak suretiyle, amansız ve şiddetli bir mücadeleye girişecektir.

3 — TKP. Kemal'in hâpishanelerinde çürüyen bütün ihtilâlciler için bir umumî af çıkarılması hususunda mücadele edecektir.

10 — TKP. Parlâmentonun Kemalîst diktatörlüğüne âlet olduğunu halk kütlelerine yayacaktır.

13 — TKP. *milyetçi ekalliyetlere devamlı olarak self-determinasyon hakkı ve Türkiye'den tamamen ayrılma hakkı tanır.*

20 — TKP, emperyalist büyük devletlere yaklaşma arayan her türlü dış politika ile mücadele edecektir. Ancak Türk işçi kitlelerinin Sovyetler Birliği ile yakın mesailerini neticesinde, Türkiye istiklâline kavuşabileceğinden, TKP. Sovyet Rusya ile iktisadî ve siyasî birlik kurmaya çalışacaktır.

28 — TKP, Kemalîst diktatörlüğün sadece memleketteki büyük kapitalist teşebbüslerini destekleyen ve bunlara bağlı Türk - yabancı şirketlerin menfaatlerine hizmet eden iktisadî politikası ile mücadele eder.

29 — TKP, Türkiye'nin iktisaden kalkınması için, 5 yıllık plânın tahakkuk ettiği memleket Rusya'nın kuvvetleriyle çok sıkı işbirliği meydana getirilmesi kanaatinde dir.

39 — TKP, gençlik ve fakir sınıflar arasındaki mücadeleye hususî dikkat ve alâka gösterir.

40 — Millî Eğitim teşkilâtı ve

41 — Orduda.

44 — TKP iktidarı ele alır almaz, mütekebil ihtilâle karşı korunma organizasyonu hazırlamalıdır.

53 — TKP, Türk işçilerine, Rusya'daki işçilerin istifade ettikleri hak ve menfaatleri sağlayacaktır.

55 — *Türkiye'de kapalı kitleler halinde yaşayan ayrı milliyet-
teki ekalliyetlere, Türkiye Köylü ve İşçi Hükûmeti Selfdeterminas-
yon ve Türkiye devletinden ayrılma hakları verecektir.*

*Komünistler, ekalliyetlerin işçi kitleleri ile, Türk işçi ve köylü-
leri arasında kardeşçe bir birlik kurmayı temin edecektir. Aynı za-
manda bir Sovyet Cumhuriyeti şeklinde organize olan Türk İşçi ve
Köylü Hükûmeti, şimdiye kadar ezilmiş ekalliyetlerle, Sovyet Cum-
huriyetleri şeklinde bir birlik meydana getirerek emperyalizm ve
derebeğliğe karşı mücadeleye girişeceklerdir..."*

Bu programın önsözünde Stalin'in bir sözü vecize diye dercedilmiştir : *"Kemalist İhtilâl, millî tüccar burjuvazisi tarafından yukarıdan aşağıya doğru yapılmış bir ihtilâldir. Bu ihtilâl, yabancı emperyalistlerle mücadele esnasında meydana gelmiş ve sonraki inkişafında köylülere, işçilere ve zirâî reform imkânlarına karşı cephe almıştır."*

"Kısa bir tarihî bakıştan sonra TKP'nin, beyaz terörün çok şiddetli darbelerine rağmen Türk işçisinin % 90'ını ihtiva etmekte olduğu görülür."

Bütün bu fikirlerin ve programın emperyalizm ile Kemalist Halk Partisine karşı mücadelede aynı olduğu belirli bir şekilde ve kıpkızıl bir ip gibi meydana çıkmaktadır.

Sovyet Hükûmetinin meskût tasvibiyle böyle bir kitabın intişar edebilmesi, kısa bir zaman önce Molotov ile Litvinov tarafından (Barış içinde beraber yaşama politikasının tipik bir örneği) diye ileri sürdükleri Türkiye ve Moskova arasındaki dostluk münasebetlerine ilgi çekici bir ışık tutmaktadır. Zira Moskova bolşevikleri en yakın gördükleri dostlarına karşı dahi vicdan sahibi değillerdir!

Veyahut belki de Pavloviç-Weltmann kehanetlerinde haklıdır- lar (9) : *"Türkiye ile bir ittifak, sadece zamana tâbi, bir karakter taşır"*.

TÜSTAV

(9) Hurwicz : Die Orienpolitik der Dritten Internationale, Berlin 1922.

KOMÜNİSTLERİN MASKESİ SOSYALİZM

Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu

“Komünizm”, Türk ve İslâm âleminde ve bütün dünyada şiddetle red olunan bir fikir taslağı, bu “Serseriler İdeali”ne kapılmış “komünist” ise, toplumca nefret edilen bir sapıdır.

Komünizm ve komünistin Türk milleti ve bütün insanlık için ne derece tehlikeli ve zararlı olduğunu, Millî Mücadele’nin ilk gününden itibaren gören ve gösteren Atatürk, 6 Ağustos 1929’da Eskişehir garında, Temyiz Üyesi Türk Hâkimleri’ne ve Türk işçilerine yaptıkları konuşmayı şöyle bağlamıştı :

“Bu memleketteki komünistler yalnız bizim tevkif ve hapsedtiklerimizden ibaret değildir. Bu işlerle bizzat yakından alâkadar olacağım.”

“Şurası unutulmamalıdır ki, Türk âleminin en büyük düşmanı komünistliktir. Her görüldüğü yerde ezilmeli!”

Bu ilgi, işaret ve emirden; komünizmin Türk kanunlarınca vatanı ihanet suçu kabulünden sonradır ki, memleketimizde komünistler mel’unca faaliyetlerini büsbütün gizlemeğe, köstebekler gibi yeraltında, çukur ve hücrelerde devam ettirmeğe başlamışlardır.

“Milliyetçilik” başta olmak üzere, Atatürk’ün ilkelerine ve komünizmle mücadelesine bütün varlıklarıyla inanan ve katılan, O’nun izinde Türk inkılâbını tamamlayıp yaşatmayı borç ve vazife bilen bugünkü Türk nesline “komünizm”den bahsederek yanaşmak, elbette mümkün değildir.

Dünyanın birçok yerlerinde görüldüğü gibi, bugün memleketimizde de komünizm propagandacıları ve komünist ajanlar, gafilleri avlamak, plânlarını gerçekleştirmek için “sosyalizm”i maske olarak kullanmaktadırlar.

Bunların dernek ve partilerinde, kurum ve dairelerinde, ders ve konferanslarında, açık ve kapalı oturumlarında, kitap ve yazılarında, teklif ve plânlarında, tiyatro, radyo ve televizyonlarında “bilim

ışığı", "bilimsel görüşler", "bilimsel şartlar", "bilimsel yollar" diye ilmî değer kazandırılmak çabası ile gevelenen ve bir türlü açıklanamayan yolların sonu, üstadlarının deyimiyle "ilmî sosyalizm"e çıkar ki, bunun gerçek adı Marksizm" yahut "komünizm" dir.

Bizim iki kelime ile "Serseriler İdeali" diye adlandırdığımız komünizm, yarım asra yaklaşan bir zamandan beri insan hak ve hürriyetini hiçe sayan, beşeriyeti bütün değerleriyle yok etmeği kendisine hedef ve vazife bilen bir "yalan sistemi" dir.

"İlmî Sosyalizm" diye de aldandırdıkları "komünizm", Marx ve Engels'in, insan toplumuna uygulanması hayal, ütopya olan yapıcı değil yıkıcı, verici değil alıcı, kazandırıcı değil kaybettirici prensip ve düşüncelerdir. Diğer bir deyimle komünizm, Marksizm, anarşi ve ihtilâl yaratarak bütün insan kitlelerini esaretleri altına almak isteyen Lenin, Stalin ve muakipleri tarafından önce Sovyet Rusya'da, sonra da bütün dünyada bir dikta metodu olarak kullanılmıştır.

Lenin, Komünizm = Sosyalizm + Elektrifikasyon'dur, demiştir. Fakat komünizm aynı zamanda, Sosyalizm + kat'î hâkimiyet için mücadele bakımından herşeydir.

Komünizm, sosyalizm kelimesini o mânada kullanır ki, bu mânada her türlü belâ, felâket ve âfete; her nev'i zulme, dehşete, yoksulluğa ve yalana yer vermek mümkündür.

Komünistlerin başlıca metodlarından biri de, anlayış, zihniyet, inanış ve mefhumları tamamen değiştirmek, altüst etmek için (ak)'a (kara) ve (kara)'ya da (ak) adını koymak ve bunu bütün vasıtalarla dünyaya yamaktır. Başlangıçtan beri sosyalizmi dejenere edişleri, bugün de Doğu Almanya'daki idareye (demokratik) diyerek insanların demokrasi anlayışında akılları durdurmağa çalışmaları dikkate değer birer örnektir.

Bu incelememizin asıl konusu "Sosyalizm" değil, sosyalizmin komünistler tarafından maske olarak nasıl kullanıldığıdır. Sosyalist adı altında parti ve kültür dernekleri kuranların "komünist" çıkan âkıbetleridir.

Fakat mesleyi daha açık ve kolay ortaya koyabilmek için, çok kısa da olsa, sosyalizmden bahsetmek zarureti vardır.

Esas itibarıyla "sosyalist" ve "sosyalizm" kelimeleri de, diğer bir çok "izm" ekiyle sonlanan tâbirler gibi, 1825 - 35 yılları arasında İngiltere ve Fransa'dan dünyaya yayılmışlardır. Kelimeyi icad etmiş olmak şerefini Fransız ve İngiliz düşünürleri bir türlü paylaşamazlar. Halbuki (sosyalist) kelimesinin ilk önce (1803)'de İtalyan düşünürü Giacomo Giuliani tarafından kullanıldığı anlaşılmaktadır.

Modern Kapitalizm ve Alman Sosyalizmi üzerindeki değerli eserleriyle ünlü Alman ekonomist ve sosyoloğu Prof. Werner Sombart'ın (1863 - 1941) bu konuda yaptığı araştırmada bildirdiğine göre, yalnız "sosyalizm = socialismo" kelimesi değil, bu kelimenin sıfatı "sosyalist = socialista" ile, kelimenin mastarı olan "sosyalize etmek = socializzare" de ilk defa Giuliani tarafından kullanılmıştır (1).

"Sosyalizm" kelimesinin 1826'da İngiltere'de Robert Owen'in muakipleri tarafından (Co-operative Magazine)'de kullanıldığı; Fransa'da ise ilk defa 1832'de Claude Henri de Rouvroy ve Kont de Saint-Simon'un muakipleri tarafından (Globe)'de zikredildiği görülmektedir.

Sosyalizm (İştirakiyye) kelimesinin P. Leroux ve J. Reynaud tarafından onların (Encyclopedie nouvelle)'lerinde ve diğer yazılarında İndividualizm'in (Ferdiiyye) antitezi olarak zikredilişi, 1840'dan itibaren François Fourier, Saint-Simon ekollerinin resmen (Sosyalist Ekol) diye adlandırılmalarına yol açmıştır.

İngiltere'de Owen'in fikirlerini savunanlara resmen "Sosyalist" denilmesi de 1841'dedir. Bir kısım iktisatçılar, (sosyalizm) kelimesinin de ilk defa Robert Owen'in 1841'de yayımladığı "What is Socialism" kitabı ile literatüre sokulduğunu savunurlarsa da gerçek, 1803'de Giuliani'nin kullandığı merkezindedir.

Böylece denilebilir ki, bugünkü anlamıyla sosyalizm kelimesi yeni sanılmakla beraber, ifade ettiği fikir ve mâna, sosyal adalet kadar eskidir. Tarihteki bir çok isyan ve ihtilâllere, ihtilâlcî sosyalistlerin, komünistlerin bir nevi sosyalizm hareketi mânası veriş çabaları bundandır.

Fakat şu gerçeği bilmek lâzımdır ki, bu isyan ve ihtilâllerdeki gaye, prensip ve mâna ile bugünkü sosyalizm arasında bir münasebet ve bağ mevcut değildir ve olamaz. Böyle bir yakıştırma aramak, münasebet bulunduğunu iddia etmek, bizim yerli kızıkların Simavnalı Bedreddin veya Köroğlu'nu tarihteki pîrleri ve sembolik komünist kahramanları olarak kabul ve ilâna çalışmaları kadar gülünçtür.

Eski sosyalizm ile günümüzdeki sosyalizmin mukaysesinde, tıpkı eski demokrasilerle şimdikiler arasında olduğu gibi, büyük farklar mevcuttur. Hattâ XIX. yüzyılın sosyalist fikir ve hareketleriyle bugünküler arasında bile çok ayrılıklar vardır. Her fikir ve müessese gibi, sosyalizm de zamana ve medeniyet seviyesine göre

(1) Werner Sombart, Der Proletarische Sozialismus, Jena 1924, c. I, s. 3.

değişmiştir. Milletlere ve her milletin millî karakterine ve tarihî seyrine uygun olarak da başkalık gösterir. Fransız sosyalizmi aslında idealist ve mânevîyatçıdır; sosyal meselelere, sosyal adalet fikrinden hareket ederek düzen vermeği esas bilir. İngiliz sosyalizmi ise pratiktir; aynı meseleyi sosyal fayda ve menfaat açısından mütalâa ve halletmek ister. Karl Marx'ın temsil ettiği Alman sosyalizmi, maddeci ve ihtilâlcidir. Bugünkü komünistlerin savundukları kıvılcık sosyalizm ise, yalnız maddeci ve ihtilâlcî değil, aynı zamanda emperyalisttir. Bu değişmeler sebebiyledir ki, Marx zamanındaki Alman sosyalizmi ile Hitler devri sosyalizminin aynı memlekette olduğu halde târif, metod ve presnipleri tamamen birbirini tutmaz.

Sosyalizmin, kollektivizm ve komünizm gibi ifratçı kollarından, maddeci ve ihtilâlcî gidışlerinden sakınmak ve katiyetle ayrılmak şartıyla, barışçı, adaletçi ve terbiyeci bir (Demokratik Sosyalizm) hâlen İsveç, İngiltere gibi Batı demokrasilerinde ve Japonya'da gerçekleştirilmiş bulunuyor. Bu türlü bir sosyalizm, herkes için iş ve emek, herkes için hayat ve ekmek sistemidir. Yâni siyasî demokrasinin sosyalleşip cemiyete inmesidir.

Böyle bir demokratik sosyalizmi isteyen, uygulayan ve savunanlar, komünizmin düşmanıdırlar. Komünistlerle bir ve beraber olamazlar. Aynı çatı altında, bir dairede, bir dernekte, bir dergide, bir gazetede, bir sendika veya partide bulunamaz, birleşemezler ve aynı sahnede oynayamazlar. Bu beyaz sosyalistler, bir (Çağrı = dâvetiye) altına kıvılcık sosyalistlerle birlikte imza koyamazlar.

İşte bizim, okuyucularımızın, gençlerimizin ve bilhassa komünistlerle bir ve beraber aynı müesseselerde saflıkla sosyalizmi savunan gafillerin dikkatine sunmak istediğimiz ve isteyeceğimiz hususlar bunlardır.

Bu yazı serimizde açıklayıp ortaya koymak ve ilgililerin dikkatine sunmak istediğimiz hususlardan biri de şudur : Yıllardır fırsat kollayan eski ve yeni maskeli komünistler, mâhud kıvılcık sosyalistler; 27 Mayıs'a kadar varlıkları meçhul, yeni türeyen ve kendilerine bir fikir ve doktrin tatbikatçısı süsü veren gafil ak sosyalistler'i kullanmak ve vasıta etmek çabası içindedirler.

Son zamanlarda, memleketimizde sosyal adalet'i istismar ederek, sosyalizm konusunda ileri sürülen yorumlar, düşünceleri altüst edecek ve Türk vatandaşını şaşkırtacak kadar karışıktır. Bu maksat-

lı karışıklığın nedenleri ortaya konularak vuzuha kavuşturulması zaruridir.

Toplumumuzda yapılmak istenen kalkınmayı, sosyal kelimesinin ardına gizlenerek Marks ve Lenin (komünist) metodlarına bağlamak çabasında bulunanların, sosyalizm maskesi ile gafilleri avlamaya çıkanların hakikî yüzleri ve kimlikleri tanınmalıdır. Ancak o zamandır ki : Plânlama dairesine, işçi parti ve teşekküllerine sızan; sosyalist dernek ve kulüpler kuran ve bazı haftalık dergi ve günlük gazetelerde çöreklenenlerin, sözde sosyalizm savunucularının gerçek düşünce, teklif ve plânları daha kolay anlaşılacak ve öğrenilecektir.

27 Mayıs 1960'dan bu yana Türkiye'de sosyalizmin, gerek sosyal düşünce, gerek siyasî kanaat olarak, söz ve fikirden iş ve harekete inkilâp ediverme temayülü gösteren bir cereyan vasfı aldığı, bir çok yazar ve sosyologlarımızca da belirtilmiş bulunmaktadır (2).

Değerli Türk düşünürü Prof. Fındıkoğlu bu konuda aynen şunları söylemektedir :

“27 Mayıs 1960 hâdisesini seciyelendiren karakterlerden biri de sosyalist veya sosyalistimsi düşüncelerin açıkça ortaya atılması, hattâ hareketin rehberleri tarafından bâzı düşüncelerin beyân edilmesi; meselâ toprak durumu, doktorluğun sosyalizasyonu gibi vesilelerle bu düşüncelerin değerlendirilmesidir. Millî Birlik Komitesi mensupları yanında bâzı fikir ve matbuat mensuplarının da bulunduğu görülmektedir” (3).

Son beş yıllık kültür, politika, parlâmento ve propaganda faaliyetlerinde sosyalizmi savunan ve yayanlardan hiç biri, ne geçmişte, ne de halde, bu konunun bir ideolog otoritesi bulduklarını meydana koyamamışlardır. Hattâ bu kimselerin daha önce veya son beş yıl içinde, doktrinler, fikir cereyanları üzerinde her hangi bir inceleme, araştırma ve yayım yapmış olduklarını tesbit de imkânsızdır.

Bugünkü görünüşü ile Türkiye'de sosyalist cereyan, yeni heves-

(2) Bakınız : a) Dr. Feridun Ergin : Sosyalizm, Cumhuriyet, 4 Ağustos 1960. b) A. E. Yalman : Sosyalizm Devası, Vatan, 1 Ekim 1960. c) Ord. Prof. Z. F. Fındıkoğlu : Sosyalizm Dalgası, Yeni İstanbul, 5 ve 16 Kasım 1960. ç) Prof. N. Z. Aral : Memlekette Sosyalizm, Türkiye İktisat G., 18 Ekim 1962; Yine Sosyalizm, a.g., 8 Kasım 1962; Memlekette Sosyalist Cereyan, a.g., 31 Ocak 1963; Sosyalizmi Halka Yayımak, a.g., 18 Nisan 1963; Günümüzün Dâvası, a.g., 13 Şubat 1964.

(3) Fındıkoğlu, Z. Fahri : Sosyalizm, Birinci cild, 3. basılış, s. 259 (2. dipnot), İstanbul 1961.

lilerin bir özentisi ve maskeli kızıl sosyalistlerin bir fırsat denemesi ve zorlaması vasfındadır.

Bu cereyanın propaganda ve tatbikatta arzettiği tehlike ise, iyi niyetli gafillerin —biz bunlara ak sosyalistler diyoruz—, kötü niyetli kasıtlılara —kızıl sosyalistler'e— âlet olmalarıdır.

Bu vesile ile siyasî partilerimizin fikir ve doktrin noksanlık ve keşmekeşini, kısaca da olsa belirtmekte, bu günkü ihtilâlcı sosyalist çabaların artış ve ortaya çıkışındaki sebepleri anlamak bakımından, fayda ve zaruret vardır.

Politika tarihimizdeki çok partili devrin 1945-1960 arası 15 yıllık çekişme çağı, esefle belirtelim ki, ne partiler, ne de müessese ve şahıslar arasında bir program, fikir ve doktrin mücadelesi vasıf ve karakterini kazanamamıştır.

Cumhuriyet Halk Partisi'nin ilk kuruluş ânında, büyük Türk mütefekkiri Ziya Gökalp'tan ısmarlanan parti programı, (Doğru Yol) adlı ondört sahifelik küçücük bir broşürde sınırları çizilen bir taslaktan ibaret kalmıştır (4).

“Hâkimiyet-i Milliye ve umdelerin tasnif, tahlil ve tefsiri” adını da taşıyan bu risalesinde Gökalp : “Halk Fırkası umdelerinin tahlil ve tasnifiyle, siyasî umdelerinin tefsiri” ni yapmaktadır.

Toplumumuzdaki siyasî gelişmeleri inceleyecekleri değerli bir kaynak teşkil edecek, Türk politika tarihinde önemli bir yer taşıyan bu vesikada, (Müdafaa-i Hukuk Fırkası) iken (Halk Fırkası) adını alan siyasî teşekkülün programı özetlenmiştir. Gökalp'ın gerçekte 38 olduğunu ileri sürdüğü, bu programda gösterilen 9 umdeyi —ilkeyi—, siyasî doktrin bakımından sınıflandırmak ve değerlendirmek pek güçtür. Gökalp'ın zamansız, erken ölümü ve yerinin doldurulmaması, Türk fikir ve düşünce gelişmesini, sosyal ve siyasî alanda, kısır bırakmıştır. Bu, Türk siyasî ve sosyal teşekküllerinin Batı sistem ve metodlarına kavuşmalarında görülen gecikmenin sebeplerinden biridir. Daha sonraki yıllarda 6 Ok haline getirilen C.H.P. ilkelere de yetkili ilim ve fikir otoritelerinin yapıcı çalışmalarından yoksun kalışları, daha sonraki siyasî kuruluşların da doktrin zayıflığına örnek ve sebep teşkil etmiştir.

Son yıllar içinde sorumlularca sınırları çizilmeyen, açık ve keskin târifleri yapılmıyan; çeşitli tefsir ve tatbikat çelişmeleri ile düşünceleri bulandıran, şaşırtan ve altüst eden (Milliyetçilik, Lâiklik,

(4) Ziya Gökalp : Doğru Yol, Ankara, Matbuat ve İstihbarat Matbaası, 1339 (1923).

Devletçilik) ilkeleri, başlıca anlaşmazlıklara konu teşkil etmişlerdir. Kasıtlıların, çıkarlarına göre iyi anlamları kötüye yorma ve çevirme çabaları da eklenince, bu üç ilke, kişiler, müesseseler ve partiler arasında çekişme ve istismar vesilesi olmuşlardır. Siyasî mücadele ve fikir tartışmalarını bir kördüğüşü haline getirip, keşmekeşlikten faydalanmayı prensip bilen komünistler, şaşkırtıcı anlaşmazlık ve vuzuhsuzlukların artmasına çaba sarfetmişlerdir. Plânlı kızıl sosyalistlerin 19117'den bu yana, cins cins maskeler kullanarak çeşitli alanlarda gösterdikleri açık ve gizli faaliyetler, hep milliyetçiliğin tahribini ve yok edilmesini; lâikliğin dinsizlik olarak yayılmasını ve tatbikini; devletçiliğin (Tek Sosyalizm) dedikleri (Komünizm)'e in-kilâbını hedef tutmuşlardır.

Milliyetçiliği dejenere ve yoketmekte çıkarı olan ihtilâlcı sosyalistlerin hâinane çabalarını, siyasî rakip ve muhalifleriyle mücadelede kullanmayı meşru sayan bâzı kötü politikacılar; işi, kızılılarla işbirliği yapacak kadar gafletin son sınırına götürmüşlerdir. Komünistlerin icad ettikleri "Faşist, Nazi, Rasist, Kafatasçı, Gerici" gibi terimleri kızılların ağzıyla muarızlarına kullanmakla kalmamışlar; tahrikçi maskelilerin kışkırtmalarına da kapılarak, 1944'de muhaliflerini Divanı Harplere sevk etmişlerdir; zindanlara, tabutluklara sokturmuşlardır. Kısacası, gafillerin kasıtlılarla, komünistlerle işbirliği etmeleri, Türkiye'de Türk milliyetçiliğini âdeta bir suç konusu hâline getirmiştir.

Gizli TKP. sekreteri, Moskova yetiştirmesi Dr. Şefik Hüsnü (Değmer), 1945'de Moskova'ya gönderdiği uzun raporunda aynen şunları söylemektedir :

"... Bundan başka, Irkçı Türkçüler aleyhindeki propagandaya muntazam bir tarzda Ankara'da çıkan Marksist mecmualarda ve Tan Gazetesinde devam ettik, hücumlarda bulunduk" (5).

Atatürk çağında "komünistlik", Türk âleminin en büyük düşmanı olarak lânetlenip, her görüldüğü yerde ezilirken; "milliyetçilik", gençlerin, ilim, fikir ve san'at adamlarının yollarını ışıtan başlıca "Ülkü" idi. BOZKURT, yalnız paralarda, pullarda bulunmuyor; aynı zamanda Millî Türk Talebe Birliği'nin, üniversitelilerin de millî sembolü, amblemi olarak şerefle göğüslerde, başlarda taşıyordu.

Atatürk'ün ölümünden sonraki yıllarda ihtilâlcı sosyalistler meydanı boş bulmuşlardır. Komünistler, Devlet ricalinin gafletinden faydalanarak himaye temin etmişler ve Millî Eğitim başta olmak

(5) Bk. İçimizdeki Düşman, s. 26-27, İstanbul 1965.

üzere, sızıp çörekledikleri her alanda faaliyetlerini artırmışlardır. Bir Başvekilin : "Türkün, Türkçüyüz ve dâima Türkçü kalacağız" sözleri bile, Türkçülüğün, Türk milliyetçiliğinin yararına değil, büyük zararına olmuştur.

Türk milliyetçilerini işkencelere çarptırmayı başaran aynı kızıl kundakçılar, zamanın gafil Başvekili için hazırladıkları : (Saraçoğlu Faşisttir, Faşizm ile mücadele!) afişleri de Süleymaniye Camii minareleri arasına asmak cüretini de göstermişlerdir.

Köy Enstitülerinde kızıl plânların uygulanmasına başlanılan, Nâzım Hikmet Verzanski'ye hapisanelerde piyes ve opera tercüme ettirilen, Sabahattin Ali'nin konservatuvara ve enstitülere çöreklenmesini sağlayan; Millî Eğitim, basın ve san'at müesseselerine kızıl komünizmin bir ahtapot gibi yayıldığı; en ağır tahriplerin yapıldığı, kızıl tohumların ekildiği muzır devreyi; Milliyetçiler Derneği'nin kapatıldığı, Nâzım Hikmetof'un hapisten çıkarılarak Moskova'da vatan ihanetini artırmasına yol ve imkân verilen gaflet çağı takip etmiştir.

Hâlen, 27 Mayıs 1960'dan bugüne kadarki yeni Anayasa devri içinde bulunuyoruz. Kurucu Meclise sızan, meydanı boş, ortamı müsait bulan bir kaç sosyalist eleman, bâzı millî direnişlere rağmen, o günkü çalışmalarda, ihtilâlcî sosyalistlerin istismarına yarayacak bâzı imkânlar sağlayabilmişlerdir. İşte yeni Anayasa'nın getirdiği hürriyet havasını hak ve hürriyet düşmanlarının kendi çıkarlarına göre kötüye kullanmalarına fırsat buldukları, TKP fırıldakçılarının sosyalizm maskesi takınarak gafillerle yanyana yürüyebildikleri, onları âlet, vasıta etmek istedikleri çağ ise, bugünkü içinde bulunduğumuz yeni devredir.

TÜSTAV

TÜRK - RUS MÜNASEBETLERİNDEKİ GERÇEKLER

Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu

Son yarım asırlık Türk - Rus münasebetlerinin başlangıcı Çanakkale'dir. Avrupalı sömürgecilerin Çanakkale'de boğazımıza sarılmaları, Türklere çok pahalıya mal olmuş eşsiz bir destan yarattır. Aynı emperyalistlerin, buldukları Elen klavuzlarıyla birlikte, Anadolu'yu da paylaşmaya kalkmaları, Anafartalar Kahramanı Başbuğluğunda bir kere daha şahlanan Büyük Türk Milletine bu defa da, Dumlupınar zaferini kazandırmıştır.

1917 Şubatında başlamış Bolşevik İhtilâli'nin başarı ile gelişip tamamlanması, Hasta Adam'ı yiyeceklerini sanarak iştahlarını kaptırmış, gözleri kara, Avrupalı beyaz yamyamların unutulmaz ve affedilmez siyasî ve askerî gafletleri ve cinayetleri sonucudur.

Avrupalı emperyalistler Türkleri vatan, istiklâl ve can kurtarma mücadelesine zorlamışlar; bunların neticesinde saldırganlar derslerini almışlar; fakat Karadenize geçemedikleri, Odesa'ya, Kafkasya'ya erişemedikleri, silâh ve cephane yardımı ulaştıramadıkları içindir ki, Çarlığın yıkılıp çökmesinde, Bolşevikliğin kurulup gelişmesinde âmil ve sorumlu olmuşlardır.

İşte Bolşeviklerin, 1919-1920'de, "Aynı emperyalistlere karşı savaşıyoruz" sloganı ile Türklere silâh ve para yardımında bulunmalarının gerçek ve mühim sebebi budur. Demek oluyor ki, aslında biz onlara birşey borçlu değilmiz, onlar bize, müstakbel çıkarlarını da hesaba katarak, şükran borçlarını ödemişler. Bugün bazı tarihî vesikalar da aydınlatıyor ki, bize yapılmış para yardımı, Sovyet kaynaklı olmaktan daha çok, Türkiye'nin istiklâl ve kurtuluşunu var güçleriyle desteklemeyi din ve kan kardeşliği bilen Hindli, Pakistanlı, Türkistanlı, Azerî Müslüman ve Türklerin eseridir.

Bolşevikler, (Çanakkale) sayesinde ihtilâllerini geliştirmişler; önce Çar rejimine ve İngiliz Emperyalizmine karşı müşterek ayaklanmaya çağırarak Sovyet Rusya'daki Rus olan ve Rus olmayan mil-

letlere gûya hürriyet ve istiklâl tanımışlar; sonra herbirini ikiye - üçe bölerek bunlara göstermelik hükümetler kurmuşlardır. Bolşeviklerin bu millî uyanış, hürriyet ve istiklâl kuvvetlerinin tümünü kökten temizlik programlarını rahatça gerçekleştirebilmeleri, ancak her çeşit Batı müdahalesinden uzak kalmalarına bağlı idi. Bu sebeptendir ki, Türklerin İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunanlılara karşı sağlayacakları bir Dumlupınar zaferini desteklemek, Bolşeviklerin son derece işine gelmiştir.

Bir de bu yardımlar bahanesiyle Bolşevik kuvvetlerini ve ajanlarını bilfiil Türkiye'ye sızdırmak için müsamaha, gaflet ve hıyanet yolu bulmak, böylece Türk Millî Kurtuluş Mücadelesi'ni bir Bolşevik ihtilâline çevirmek imkân ve ümidi, Bolşeviklerin başlıca yardım sebepleri olmuştur.

Sovyet politikasını ve dünyadaki komünist faaliyetlerini en iyi incelemiş büyük otoritelerden ikisi; George F. Kennan ve Prof. G. Jaeschke'dir. Bunlar da eserlerinde, Bolşevik liderlerinin, bizzat kendi kuvvetleri hayli zayıf ve perişan buldukları halde, Mustafa Kemal Paşa'yı destekleyişlerini, "Hâlisâne dostluk düşünceleri ve kolay anlaşılır sebepler değildi" diye vasıflandırmaktadırlar.

Amerikan Senatosu tutanaklarında tam metni bulunan konuşmasında Mustafa Kemal Paşa'nın 22 Eylül 1919 günü Sivas'ta Amerikan Generali Harbord'a aynen şunları söylediğini öğreniyoruz :

(Bolşevizme gelince, onun bize nüfuz etmesini önleyen dinimiz, an'anelerimiz ve sosyal bünyemiz gözönüne alınırsa bu doktrinin memleketimizde hiçbir şansı olmadığı anlaşılır.

Lüzumu halinde hattâ Türk milleti ona karşı savaşmağa hazırdır.)

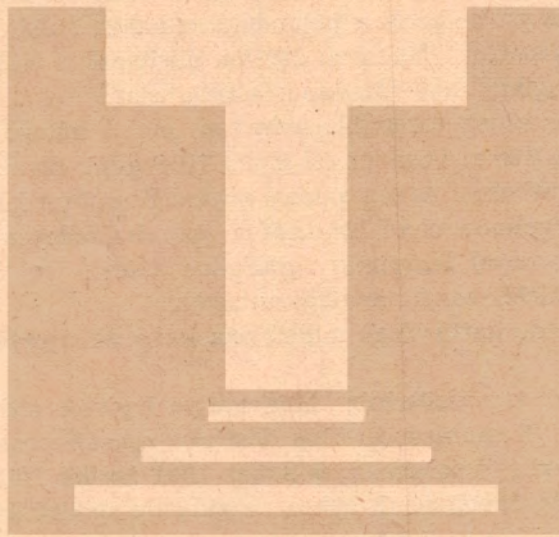
Ve yine, Türk temsilcilerinin Moskova'ya hareket ettikleri bir sırada, kendisine "Komünizm ile Rus dostluğu esasatı arasında bir münasebet var mıdır?" sorusuna, 6 Şubat 1921 tarihli Hâkimiyet-i Milliye gazetesinde, komünizmi açıkça ve şiddetle reddettikten sonra :

(Binaenaleyh bizim Ruslarla olan münasebet ve muhadenetimiz ancak iki müstakil devletin ittihad ve ittifak esaslarıyla alâkadardır.) diyen; ve yine, "Sulh şartları, iç ve dış siyasi meseleler" üzerine, 2 Kasım 1922'de Petit Parisien muhabinine Bursa'da verdiği beyanatta katıyetle :

(Biz ne bolşevik, ne de komünist; ne biri, ne diğeri olamayız. Biz milliyetperver ve dinimize hürmetkârız.) diyen büyük önder Mustafa Kemal Paşa'nın yanılmaz yanıldır, yılmaz yıldırır, yenilmez ye-

ner yüce şahsiyeti ve siyasî dehası karşısında komünistlerin bütün ümit, plân ve çabaları boşa çıkmıştır.

İşte Türk - Rus münasebetlerinin başlangıcı budur, böyledir. 10 Kasım 1938'e kadar süren müstesna ve muhteşem devrenin de, ondan sonraki Atatürk izinden ayrılma çağının da gerçeklerini vesikalarla bir bir ortaya koyup gafilleri uyarmağa, hiyanetleri teşhire devam edeceğiz.

TÜSTAV

NÂZIM HİKMET'İN TÜRKLÜĞÜ VE ŞAIRLİĞİ MESELESİ

Nejdet Sançar

Nâzım Hikmet, son günlerde, yine bir mesele hâline getirilmeye çalışılıyor. Türkiye'yi bir demirperde ülkesi yapmak için uğraşıp duranlar, bu adamı, yine, Türk milletine "sanat devi!" olarak kabul ettirme yolundalar. Dergilerde, gazetelerde Nâzım Hikmet'i göklere çıkaran yazılar birbirini kovalıyor. Konuşmalarda aynı tekerlemeler tekrarlanıp duruyor. Propaganda, hanımların kabul günlerine kadar uzanmış durumda...

Tek elden yönetildiği gün gibi meydanda olan propagandanın esasları şu : Nâzım Hikmet, bütün dünyanın tanıdığı ve takdir ettiği büyük ve hattâ en büyük Türk şairidir!.

*
**

Devamlı, sistemli ve kurnazca yapılan her propagandanın olumlu sonuç vereceği şüphesizdir. Öyle ki, dünyanın dört köşe olduğu veya güneşin dünya etrafında döndüğü iddia edilse ve bu iddialar yazı ile, söz ile devamlı şekilde savunulsa, bu gülünç fikirlere inancak insanların çıkacağı muhakkaktır. Çünkü propaganda, insanlar üzerinde etkisi korkunç bir silâhtir. Biz Türkiye Türkleri, yakın yılların iç olaylarında, bunun örneklerini az mı gördük? Hepsi bir tarafa, 1950'de, Nâzım Hikmet'in hapisten çıkarılması için açılan kampanya, buna en güzel bir örnek değil midir? Nâzım Hikmet'in haksız hüküm giymiş olduğu, komünist değil vatansever bulunduğu yolundaki yalanlara kamp da, bağışlanması için nice profesör, milletvekili, tiyatro sanatçısı, ressam, musikici, doktor, avukat, yüksek mühendis, yüksek mimar, bankacı, gazete başyazarı imza atmamışlar mıydı?.

Durum bugün de aynı gibidir. 1950 de bir sürü kişiyi, bir vatan haininin haksız yere hapiste yatan bir vatansever (!) olduğuna inan-

dıranlar, bugün de, aynı kurt masalına kanacak yeni kurbanlar aramaktadır. Yalnız bugünkü masalda, dünküne göre küçük bir değişiklik var. Artık, ipliği pazara çıktığı için Nâzım Hikmet'i, bir vatan-sever olarak ileri süremiyorlar. "İdeolojisi ne olursa olsun..." tekerlemesini sıklıkla tekrarlayarak, yani onun bir komünist ve dolayısıyla bir vatan haini olduğunu inkâr edemeyerek "bütün dünyanın tanıdığı en büyük Türk şairi!" n den söz edip duruyorlar.

Buna göre, bugünkü iddiayı, şu iki noktada değerlendirmek gerekiyor :

- a) Nâzım Hikmet, bir Türk şairi sayılabilir mi?
- b) Sayılsın veya sayılmasın, bir büyük şair midir?

*
**

a) Türkçe şiirler yazmış olması Nâzım Hikmet'i bir Türk şairi saymak için yeter sebep değildir. Çünkü, bir insanın, bir dille şiirler veya yazılar yazması, muhakkak, o dilin sahibi milletten olmasını gerektirmez. Türkçeyi çok iyi bilen ve Türkçe eserler yazan nice yabancı türkolog vardır. Bu Türkçe eserlerinden dolayı onları kimse Türk bilgini saymıyor. Divan'ı ve Mesnevi'si Farsça olan Mevlâna'nın Türk sayılışı ise, birkaç mısra da Türkçe yazısından değil, Türk asıllı oluşundandır. Yakın yılların değerli şairi Edip Ayel'in Gammes ve Sagesse adlı Fransızca iki şiir kitabı yayınladığı da, kendisinin bir Fransız şairi sayılmasını gerektirmemiştir.

Yunus Emre'den Yahya Kemal'e ve Orhan Seyfi'ye kadar yüzlerce kalem sahibinin Türk şairi sayılışı sebepsiz değildir. Çünkü onların hepsi Türktür. Hepsi bu millet ve bu toplum için mısralar düzmüşlerdir. Arapça, Farsça şiirler yazmak, yahut Türkçeyi yabancı kelimeler ve tamlamalar ile doldurup anlaşılabilir hale getirmek gibi yanlışlara düşenleri de olmuştur. Fakat hiçbirisi, Türk'ün mezarını kazmak için uğraşmamıştır. Bunun için, ne kadar kusurları olursa olsun, Türktürler, Türk şairidirler.

Nâzım Hikmet'i de bu açıdan ele almaya ve hakkındaki hükmü bu şekilde vermeye mecburuz.

Nâzım Hikmet, bilindiği gibi, soy kütüğünün bir yanı ile Polonyalı bir ıslavdır. Buna rağmen, Türklüğü benimseyip bu yurda bağlanabilir, Türk milleti için yaşar ve yazabilirdi. Bu takdirde bu milletin şairi sayılmak şerefine sahip olurdu. Baba veya ana tarafından Türk aslından gelmedikleri halde, kendilerini Türk bilmiş, Türklük için yaşamış ve Türk toplumu için yazmış kalemlerden, Türklük şe-

refini kim esirgemiştir? Babası Arnavut olan Mehmed Akif, en büyük Türk şairlerinden biri değil midir? Ve, kızılılarla seciye yoksunlarının saldırılarına karşı, İstiklâl Marşı şairini, yıllardan beri, Türk milliyetçilerinin savunuşu neyi gösterir?

Bu konuda bir de Mustafa Celâleddin Paşa örneği var. Polonya ordusunda genç bir subayken, Türkiye'ye sığınarak Müslüman olan ve Mustafa Celâleddin adını alan bu Lehli asker, Türk ordusu saflarında savaşlara katılmış ve Karadağ Savaşı'nda şehit düşmek suretiyle de bu devlete ve bu toprağa olan bağını ispat etmiştir. Aynı hizmeti kalemiyle de yapmaya çalışan Mustafa Celâleddin Paşa'ya, soyca katıksız ıslav olduğu halde, bu milletin oğullarından tek kişi, toz dahi kondurmaya çalışmış mıdır?

Nâzım Hikmet'i, ne bu ve benzeri örneklerden birisiyle kıyaslamaya imkân vardır, ne de başka bir yönden tutmak mümkündür:

Bu memlekette doğan ve bu toprakların ekmeğini yiyerek yetişen Nâzım Hikmet'in, Türklüğü benimsemesi ve bu vatan için yaşaması en olağan davranış olmak gerekirken, o, böyle yapmamıştır. Bu vatani başkalarına satmak isteyenlerle işbirliği etmiş, kalemini ömrü boyunca bu uğurda kullanmış, hapistan çıkar çıkmaz Türkiye'den kaçmış ve ölünceye kadar Türklük aleyhinde çalışmıştır. Fakat iş bununla da kalmamaktadır. Nâzım Hikmet, Türkiye'den kaçıp uçakla Moskova hava alanına indiği zaman, Moskof ajansına verdiği ve o yolla bütün dünyaya yayılan demecinde : "... *Ben Sovyetler Birliği'nin çocuğuyum. 24 yıl sonra bu büyük şehre gelirken asıl ve büyük vatanıma dönmüş oluyorum...*" demek suretiyle Türklüğü red ve ıslavlığını ilân etmiştir. Rusya'nın "*asıl ve büyük vatanı!*" olduğunu söyleyen bu yaratık, daha sonra da Leh aslından geldiğini isbat ederek Polonya nüfusuna yazılmış ve Verzanski adını almıştır.

Artık insafla düşünölsün : Soy kütüğünün bir yanı Polonyalı olan, Anadolu Türk'ü Yunan ordusunun varlığında medenî (!) dünyaya karşı İstiklâl Savaşı'nı yaparken Türkiye'den çıkıp Moskova'daki ihtilâl üniversitesinde ihanet öğrenimi yapan, Türkiye'ye dönüşünden vatandan kaçışına kadar olduğu gibi, demirperde gerisindeki yıllarında da Türkiye Türklüğünü Kremlin'e satmak için çalışan, asıl vatanının Rusya olduğunu ilân eden, ıslavlığını Polonya nüfusuna yazılmak ve Verzanski adını almakla perçinleyen Nâzım Hikmet'i, bütün bunlara rağmen Türk ve dolayısıyla Türk şairi saymak, sokak köpeğini kurt kabul etmekten farklı mıdır?

Nâzım Hikmet'in Türk sayılıp sayılmayacağı, bilinen yerlerden alınan buyrukla yapılan propagandaların etkisinde o yalanları ay-

nen kabul etmekle değil; aklın, mantığın gösterdiği yolda yürüyüp elle tutulacak kadar meydanda gerçekleri konuşurmakla olur.

Ve bunun içindir ki Nâzım Hikmet, Türk değildir. Türk olmadığı için de Türk şairi sayılamaz.

**

b) Mantık ve insanlık kıstaslarına göre Türk sayılmasına imkân bulunmayan ve kendisi aslında Lehli olduğunu söyleyerek o milliyeti kabul ve ilân eden Nâzım Hikmet, iddia edildiği gibi, büyük şair midir?

Nâzım Hikmet, elbette ki bir şairdir. Dünyanın her ülkesinde, sanat gücü az veya çok binlerce, on binlerce kalem sahibine, yazdıkları şiirlerden dolayı verilen şairlik ünvanını, ondan esirgemek imkânsızdır.

Onun, şiirle ve şairlik ile olan ilgisini şöyle özetlemek mümkündür :

Nâzım Hikmet, ilk yazdığı manzumelerde, kendisinde şairlik gücü bulunduğunu göstermişti. Öyle devam etseydi, belki büyük şair de olabilirdi. Fakat, Birinci Dünya Savaşı sonundaki çöküntü üzerine, gönüllerinde vatan sevgisi bulunanların Anadolu'daki millî kuvvetlere katılmaya çalıştıkları sırada, onun, bir arkadaşı ile birlikte Moskova'ya gitmesi ve oradaki ihtilâl üniversitesinde okuyup yetişerek, zaferden sonra azgın bir komünist olarak Türkiye'ye dönmesi, durumu değiştirdi. Çünkü artık görevi şairlik değil, şiiri komünizm propagandası yolunda kullanmaktı. Hem kalbinin sesine uyarak da değil... Kalemimi, kendisine Moskova'da öğretilen propaganda usullerinin hizmetine vererek...

Nâzım Hikmet'in bu hizmeti büyük başarı ile yaptığı muhakkaktır. Fakat bir fikri, edebiyatın insan ruhu üzerindeki büyüleyici etkisinden de faydalanarak —ve şiir kılıfına büründürerek— başarı ile propaganda etmek, büyük şair olmaya hiçbir zaman yetmez.

Moskova'dan döndükten sonra, Cumhuriyetin ilk yıllarında yayınladığı şiirler meydandadır. Bunların bir kısmı, tanınmış bir iki edebiyatçıya külhânî bir ağızla saldırılar ile o zamana kadar Türk şiirinde görülmemiş argo lâflar veya garip ve hattâ gülünç sözler; büyük çoğunluğu ise moskofçu edebiyata has deyimlerle kaleme alınmış propaganda yazılarıdır.

İşte gelişi güzel örnekler :

Ahmed Hâşim'e ve Yakup Kadri'ye saldırdığı şiir (!) lerden satırlar :

Behey!

Karamaça Bey!

Behey yüzü kara!

Ruhunu zenci bir esir gibi çıkardın pazara!

Bir orospu odası yaptın kafatasını...

(*Varan 3, Sh. 7*)

Ve sen o kemik yaladığın

Sofranın altına girsen de

—Dostun Karamaça Bey gibi—

Kaldırıp kaldırıp yere çaaalmak için,

Canını burnundan aaalmak için

Bulacağım seni,

Koca göbeklerin Rusel kuşşığı sen

Sen uşşak mik'abı

Sen uşşak murabbai

Satılmış uşşakların uşşşşığı sen!

(*Sesini Kaybeden Şehir, Sf. 42-43*)

Basit lâf yağınları, gülünç tekerlemeler, gariplikler :

Ben Nâzım Hikmet

Rakımülhuruf

İşbu hususta

Düşmana dosta

Çekip yürekten

Günde beş nöbet

Yuf üstüne yuf

İddia ediyorum...

(*Jokond ile Siyau, Sf. 5*)

Bana bak!

Hey!

Avanak!

Elinden o zırlıyı bıraksana!

(*835 satır, Sf. 10*)

*Futbolda eski kurdum
Fenerbahçenin forvetleri
Mahallede kaydırak oynayan birer piçkurusuyken
Ben
En ağır hafbekleri yere vurdum...
Futbolda eski kurdum
Santradan alınca pası
Çakarım
Hoooooooooooooooooop
5 numro top
Açık ağzından girer golkipin karnına...*

(Varan 3, Sf. 4)

*Trrrrrum
Trrrrrum
Trrrrrum
Trak tiki tak
Makinalaşmak
İstiyorum.*

(835 Satır, Sf. 15)

İnsanın yüzü kızarmadan okuyamayacağı satırlar :

*Lâkin ey kara meyhanelerin sarhoş papazı!
Senin dışında değil miydi
Kıllı kollarında kıvranan meyhanecinin kızı!
Yoksa kendi altında sen
Kendinle mi yattın?
Diyelim ki senden evvel baban yok
İsa gibi!
Yine fakat bacakları arasından çıktığın
Meryem gibi bir ananda mı yok?*

Bunlar şiir midir; yahut, şiir bu mudur?

Kitaplarında en çok yer tutan, komünizm propagandası için yazılmış şiirlerine gelince :

İşte "sınıf" tekerlemesi :

*100 metreden
Çiftleşen iki sineği seçebilen iki gözüm*

*Elbette gördü
İki ayaklıların
İkiye ayrıldığını
Sen
Benim
Hangisinden olduğumu anlamak istiyorsan
Cebime sok
Kafanı
Orda
Aydınlığı okuyan kara ekmek
Sana doğruyu söyler (1)*

(Varan 3, Sf. 3)

İşte, 19 yaşında iken Moskova'da, komünizmin kendisine nasıl sınığa edildiğini anlatan satırlar :

*24 saatta 24 saat Lenin
24 saat Marks
24 saat Engels
Yüz dirhem kara ekmek
Yirmi ton kitap...
.....
Balık çorbası, tüfenk talimi, tiyatro, balet
Kitap..
Patates kamyonu başında süngü tak bekle nöbet
Kitap... Kitap...*

(Sesini Kaybeden Şehir, Sf. 45/46)

İşte komünist ihtilâli, kızıl düzeni, proletaryayı vesaireyi dile getiren, Kremlin sözlüğüne ait güneş, toprak, yağmur, türkü, şarkı gibi özel anlamlı kelimelerle yapılan propagandalar :

Türkiyeli Türkleri, kendisi gibi komünist olmaya çağıran satırlar :

*Şu güneşten
Düşen*

(1) Şiir kılığına bürünmüş bu propaganda satırlarındaki samimiyet derecesini belirtmek için şunu da kaydedeyim : "Cebindeki kara ekmek" ten söz eden bu şiir (!) i yazdığı sıralarda, Nâzım Hikmet, babasının müdür bulunduğu Kadıköy'ündeki Süreyya Sinemasının müdürlük locasında, salonun her tarafından görülecek şekilde oturarak, filim seyrederdi.

*Ateşte
Milyonlarla kırmızı yürek yanıyor
Sen de çıkar
Göğsünün kafesinden yüreğini
Şu güneşten
Ateşe fırlat.
Yüreğini yüreklerimizin yanına at...*

(835 Satır, Sf. 5)

Kızıl ihtilâlin, kanlar içinde doğacağını müjdeleyen (!) satırlar:

*Camlar kırıldı
Hastaların sapsarı
Aınları
Kıpkızıldı!
Kıpkızıldı kan içinde!
Bir an içinde
Gece kızıl, yer kızıl,
Ev kızıl, fener kızıl,
Kızıl, kızıl, kızıl...*

(835 Satır, Sf. 26)

İşte, Nâzım Hikmet, kalemini, komünizm propagandasının böyle emrine verdiği içindir ki büyük şair olamamıştır ve olamaz. Çünkü sanat, hür ufuklarda uçan bir kuş gibidir. Bu kuş, kanatlarını kendi gönlünce çırpacaktır. Ona emirle kanat çırpıtılmaya kalkışamaz. Kalkışılırsa uçamaz, sendeler, hattâ düşer.

*
**

Nâzım Hikmet'in büyük şair olduğu iddiası, komünist propagandasının oyunlarından biridir. Kızıllar, böyle oyunları dünyanın her yerinde oynamaktadırlar. Maksat, dâvalarına hizmet edecek bir takım kalemleri şişirip büyülterek, onları topluma "dev sanatçı"lar diye kabul ettirmektir. Bu suretle, o büyük (!) kalemlerin propaganda eserleriyle, ideolojilerini, bilgisiz kafalara kolayca yerleştirmek imkânını elde etmektedirler.

Bizde, Nâzım Hikmet, bu oyunun tek kahramanı değildir. On dan sonraki satılmış kalemlerden çoğunun sırtına, böyle "büyük sanatçı!" elbisesi giydirilmiştir. Bu suretle, birçok şöyle böyle, büyük kalem büyük romancı, büyük hikâyeci, büyük mizahçı, büyük eleştirmeci olmuşlardır.

Ama unutmamalı ki, gerçeği dile getirmeyen, ciddî ve ilmî temellere dayanmayan hükümler, er geç, yıkılmaya mahkûmdurlar. XVIII. yüzyılda, Nedim devrinde, ikinci derecede şairlerden Osmanzâde Taib, çağının “şairler sultanı” seçilmişti. Fakat bu şiir sultanlığı, gerçeği dile getiren bir hüküm değildi. Onun için zaman, bu yanlış ve haksız hükmün üzerinden silindir gibi geçti. Bugün, Osmanzâde Taib, kütüphane raflarında uyuklayan tozlu bir divanın, adı unutulmuş şairidir. Fakat Nedim, hâlâ yaşıyor.

Nâzım Hikmet için de durum aynıdır. Çünkü onun büyük şairliği de gerçeği değil, bir isteği dile getirmektedir. İddia, onun için, yıkılmaya mahkûmdur. Türklük fikir ve şuurunun hâkim bulunacağı yarınki mutlu Türkiye’de, hükümler gerçek ve bilim temelinde yükseleceği için, Nâzım Hikmet, kalemini memleket aleyhindeki bir ideolojinin emrine verip, sade şairliğini değil, insanlığını da kaybeden bir yaratık diye bilinecektir.

*
**

Yapılmakta olan ve yapılmaya devam edeceği de şüphesiz bulunan bir iftiraya karşı, şunu da belirteyim :

Savunduğum bu fikrin, her namuslu ve vatansever insan gibi bir komünist düşmanı bulunmam ile hiçbir ilgisi yoktur. Yani Nâzım Hikmet’i, bir komünist yermek düşüncesiyle kötülemeye çalışan bir insan değilim. Ondan nefret ettiğim şüphesizdir. Çünkü bütün Türklük düşmanlarından, bütün vatan hainlerinden nefret ederim. Fakat bu nefret, beni, asla gerçekleri inkâra götürmez. Elen hayranı ve Türk düşmanı Byron’a karşı da hiçbir sevgim yoktur. Soyuma düşmanlık ettiği için ondan da nefret ederim. Fakat Byron’un büyük bir şair olduğunu inkâr etmek, bugüne kadar, aklımın ucundan bile geçmemiştir.

Bir atasözümüz : “Kel ölür sırma saçlı, kör ölür badem gözlü olur” diyor. Şeytanî kızıl propaganda ise, hayattaki nice iman ve ruh keli ile körünü de sırma saçlı ve badem gözlü âhular haline getirir oldu.

Bu propagandaya kanmamalı, bu yalanları yutmamalıyız. Çünkü zararı sade kendimize değildir.

DEMOKRASİLERDE KOMÜNİSTLER

Nejdet Sançar

Bir devler âlemi haline gelen bugünkü dünyada, insanlık, iki büyük parçaya bölünmüş bulunuyor. Bir yanda komünist âlemi, diğ er yanda komünist olmıyan devletler var. Ve bu iki ayrı dünya, büyük bir mücadele içindeler...

Dünyayı pençesine geçirmek istiyen Kremlin ile, Kremlin'in pençesine geçmek istemiyen milletler arasındaki mücadele, henüz söz ve propaganda devresinde olmakla beraber, bu iki âlemin bir gün en korkunç silâhlarla karşı karşıya gelmeleri hiç de beklenmiyecek bir şey değildir. Böyle bir boğuşmada şüphesiz bütün insanlığın hayatı bahis konusudur. Çünkü, komünizm boğuşmadan üstün çıktığı takdirde, insanlık, tarihin en büyük felâketi ile karşılaşacaktır. Bu felâket insanlığın Moskof pençesine geçmesi, yani yok olmasıdır.

Bu derece kesin sonuçlu olması mümkün bir savaşın eşğinde bu iki dünyanın birbirlerine karşı olan durumları incelenirse, komünist âleminin çok tedbirli bulunmasına rağmen hürriyet cephesinin daima açık verdiği görülür :

Komünist dünya, bugün, aşılmaz sınırlar içinde kendine sağlam bir kale yapmıştır. Bu kalenin içine hürriyet dünyasından (insan veya fikir!) herhangi bir şeyin girmesi veya sızması kolay değildir. Gerek Rusya'da ve gerekse Rus pençesindeki memleketlerde sadece bir tek fikre yer vardır ki o da kendilerini dünyaya hâkim kılacak olan ideolojileridir. Bu ideolojiye karşı en küçük ve masum bir hareketin demirperde gerisindeki karşılığı ölümdür!

İşte böyle bir emniyet perdesi arkasında bulunan komünizm, bu kaleden demokrasi dünyasının dört tarafına savaşçılarını rahat rahat gönderebilmekte, onların eliyle karşı cephenin içinde üsler kurmakta ve demokrasileri içerden yıkmaya çalışmaktadır.

Komünistlerin, komünist olmıyan ülkelerdeki yıkıcı hareketlerini bu derece rahat yapabilmeleri, demokrasilerdeki hürriyet an-

layışının neticesidir. Çünkü demokrasilerde insanlar için tanınan hürriyet, insan sayılan kızılardan da esirgenmemektedir. Komünistlerin, hürriyeti yalnız kendileri için (onun da ne dereceye kadar var olduğu ayrı mesele!) kabul etmelerine karşı, demirperde gerisindeki cemiyetlerin bu hakkı kızıllara da tanımaları, ortaya bugünkü gülünç neticeyi çıkarmış bulunuyor. Evet, netice gerçekten gülünçtür: Bir tarafta düşman saydığı âleme ait düşünce ve inançların gölgesini dahi sınırlarından uzak tutan kızıllar, diğer tarafta ise mezarlarını kazmak isteyen korkunç düşmanlarını hareketlerinde serbest bırakan demokrasiler...

Medenî dünyanın müşterek meselelerinin en mühimlerinden birisi işte budur. Hürriyet cephesi bu meseleyi kökünden halletmek, yani milletlerinin ve vatanlarının en büyük düşmanları olan kızıllara vatanlarında yaşama hakkı tanımamak vazifesindedirler.

Bu, hürriyeti çiğnemek veya hürriyetten bir şeyler feda etmek mânasına asla gelemes. Önce şunu unutmamalıdır ki, bir cemiyetin hürriyeti elbette ki sadece kendi mensupları içindir. Komünist ise içinde yaşadığı cemiyetin değil, o cemiyeti yıkmak ve yutmak isteyen Rusya'nın adamıdır.

Rusya dışında her kızıl, Kremlin'in casusudur. Bu böyle bilindiğine göre, insan hürriyeti uğruna, bu yerli casusa cemiyetin milletdaş ve vatandaşları ile aynı haklar nasıl tanınabilir? Bir devletin sırlarını çalıp düşmana vermeye çalışsan, bir cemiyeti içinden yıkmaya uğraşsan, bir milleti bir başkasının pençesine atmak için didinen bir haini, sadece cebindeki resmî hüviyet kâğıdı dolayısıyla vatandaş sayıp, bütün melûnluklarında —az veya çok— serbest bırakmak akıl ve mantıkla nasıl bağdaşabilir? Bu, elinde saldırması ile ve bizi öldürmek için üzerimize gelen bir kaatilin, hürriyetini kısmıyalım diye, hareketine engel olmamak ve boğazlanmamızı kabul etmek kadar gülünç değil midir?

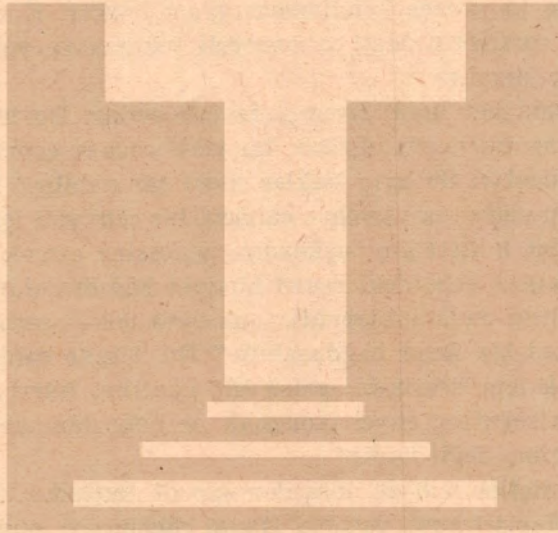
Hürriyet, milletler için de, insanlar için de kutludur. Bu sebeple üzerine ne kadar titrense yeridir. Hangi düşüncede olursa olsun, hangi kanaatı taşırırsa taşısın, bir milletin bütün mensupları için hürriyeti eşit olarak tanımak elbette ki lâzımdır. Fakat bir cemiyetin mensupları arasında komünistin yeri yoktur. Çünkü komünistin vatan veya vatandaşlıkla ilgisi, vatanın vahşi ormanlarında yaşayan bir engereğin, yahut bir parsın ilgisinden farklı değildir.

Hürriyet, hürriyeti boğmak isteyenlerin elinde en korkunç bir silâh olarak kalmaya devam ettikçe, hür dünyanın göklerinden kara bulutlar eksilmez. Hürriyeti sevenlerin onu boğazlanmaktan kur-

tarmak, vazifeleridir. Bu vazifede gecikmek, hürriyetten her gün biraz daha uzaklaşmak olabilir.

Bütün hür dünyaya çevrilmiş olan bu hürriyeti boğma silâhı, Türkiye'mizi de tehdit etmektedir. Türkiye için tehlike, coğrafya dolayısıyla, başkalarinkinden daha çoktur. Bu bakımdan "yerli kı-zıl" meselesi bizim için diğer milletlere göre çok daha ehemmiyetlidir.

Hürriyet... Evet, milletin her sınıftaki, her düşüncedeki, her inançtaki mensupları için —şüphesiz cemiyetin yüksek menfaatle-riyle sınırlı— en büyük hürriyet... Fakat tek istisnası ile: Vatani-mizi satmak ve hürriyetimizi boğmak isteyen korkunç casus takı-mı, yerli kızıklar için asla...

TÜSTAV

KOMÜNİST REJİMİNDE KIZILLARIN ÂKİBETİ

Nejdet Sançar

Kırk yılı aşan bir zamandan beri insanlığın başına kızıl bir be-gibi çöken komünizm, muhakak ki, tarihin bugüne kadar gördüğü en korkunç rejimdir. İnsanlara kızıl bir cennet vâdettiği halde, pen-çesine geçirdiği toprakları kıpkızıl bir cehennem haline sokan bu korkunç rejimde kırk yıldan beri işlenen cinayetlerin kırk asırlık tarihin kaydettiği cinayetleri gölgede bıraktığı bir gerçektir.

Tatbikat ve misaller göstermektedir ki, komünizm, bir insan boğazlama rejimidir. Her cinsten ve her sınıftan insanı tek tek ol-sun, kütleler halinde olsun bu derece kolay ve insafsızca boğazla-yan bu rejimde kan akıtıcılık en belirli vasıftır. Öyle ki, komüniz-min taraftarları, mensupları ve dâvaya bir köle sâdıklığı ile hizmet etmiş ileri gelenleri bile bu kan akıtıcı ruhun kurbanı olmaktan kurtulamamata ve günün birinde kafalarını kızıl satırlara teslim mecbur kalmaktadırlar.

Komünizmin, aleyhtarlarını ve düşmanlarını pek korkunç şe-kilde ve çok kere kütleler halinde yok etmesi, haydi, düşmanın düş-mana rahmet okumıyacağı prensibine bağlanıp bir derece akla ya-kın görünsün. Fakat ya komünistlerin, komünist kahramanlarının (!) boğazlanmaları?

Gerek Moskof ilinde, gerekse Kremlin'in pençesindeki ülkeler-de, komünizm için çalışmış ve hattâ döğüşmüş ve kızıl rejime bü-yük bir bağlılıkla hizmet etmiş kimselerin, bir gün klâsikleşmiş suç yamamaları ile ipe götürülmeleri çok görülmüştür. Bu şekilde can vermiş olan kızilların sayısını, bugün, Tanrı'dan başka kimse bilemez. İnsanlık âleminden saklanamıyanların hikâyeleri ise cilt-ler doldurur. İşte o ciltlerden birkaç yaprak :

Tatar Halk Komiserleri Konseyi Başkanı *Sultan Galiev*, Bolşe-vik Partisinin üst basamaklarına kadar yükselmiş bir komünistti. Temizlenmesi gerekince, *Stalin*'in emriyle tevkif edildi, suçlarını itiraf etti (!) ve 1923'te öldürüldü.

Troçki'nin atılması üzerine Harbiye Halk Komiseri yapılan *Frunze*, Sibirya'da yıllarca kürek mahkûmu olarak kalmış yaşlı bir ihtilâlcî idi. Bir yıl bile kalmadığı Harbiye Halk Komiseri mevkiinde iken, bir gün, hainliği keşfolundu. Ancak, *Stalin*, bu şöhretli ihtiyarı doğrudan doğruya sehpaye gönderemedi. *Frunze*, 1925'te, bir ameliyat masasında can vermeye mecbur kaldı!

Stalin'in, muhaliflerine karşı giriştiği temizlemelerde su gibi kan akıtmak suretiyle ona büyük hizmette bulunan G.P.U. şefi meşhur *Yagoda* da 1935'te *Stalin*'in kurbanı oldu. *Stalin*, temizlediği ileri gelen komünistlerin çokluğu dolayısıyla halk arasında dolaşan dedikoduları önlemek için, bütün suçları bu sâdik adamına yükledi. Yapılan muhakemede o da suçun kendisinde olduğunu kabul (!) edince, dar ağacını boylaması kolaylaştı.

Komünist Partisi'nin en tanınmış ve nüfuzlu adamlarından *Buharin* ve *Bulanov* gibi kimseler de 1938'deki büyük temizlemede temizlendiler. Bunların suçu sağcı ve Troçkist (!) olmaları idi. *Buharin* 1918'de *Lenin*'e suikast hazırlamak, *Bulanov* ise bazı kimseleri zehirlemek suçundan hesap verdiler. Ve usul gereğince, suçlarını kabul ederek bu dünyadan göçtüler.

Rusya'da temizlenen büyüklerin en büyüklerinden biri de meşhur *Beria*'dır. *Beria*, Komünist Rusya'nın en çok kan döken adamlarından birisiydi. Kızıl rejim içinde ne çok insanın, kızıl kanını akıtmıştı. Onun bir tek emriyle binlerce kişiyi tevkif eden insanlar, bir gün onu da kısıvrak bağladılar. Ve *Beria*, ölüme yollamak istediği insanlara tatbik ettiği oyun kendisine de oynanmak suretiyle, mezarı boyladı.

Vatanlarına ihanet ederek Kremlin'e bir köle gibi hizmet eden başka ülkelerdeki komünistler de, bu ihanetlerinin cezasını hayatlarıyla ödemek zorunda kalmışlardır.

Rusya dışı komünist temizlemelerinin en unutulmayacaklarından birisi, 1949'da Macaristan'da yapılandır. Bu dâvanın kahramanları Macaristan'ın 2 numaralı komünisti olarak tanınan eski dış işleri bakanlarından meşhur *Rajk* ile yedi arkadaşı idi. Kısmetlerine "vatana ihanet ve hükûmeti devirme!" suçu çıkmıştı. Birkaç haftalık muhakeme sırasında yirmi yaş ihtiyarlamış bir hale gelen *Rajk*, bu suçların daha da çoğunu kabul etti. Bu kadar büyük suçun cezası idam olacağı için de hepsinin boyunlarına ip geçirildi.

1950 ve 1952 yıllarında Çekoslovakya'da yapılan temizlemelerde de, tanınmış Çek komünistleri öteki dünyayı boyladılar. Birin-

cisinde Çek Komünist Partisi'nin ileri gelenlerinden ve mebuslarından bazıları sehpaye götürülürken partinin resmî organı bulunan *Rude Praro* gazetesinin ateşli komünist başyazarı *Novi* de hainler listesinde yer almaktan yakasını kurtaramadı.

Fakat Çekoslovakya'daki komünist temizlemelerinin en büyüğü 1952'de yapıldı. O yılın kasım ayında mahkemeye verilen 14 komünist idarecisinden 11'i ölüm cezasına çarptı. 2 Aralık tarihinde asılan bu 11 ileri gelen Çek komünisti arasında eski başbakan yardımcısı ve Çekoslovak Komünist Partisi Genel Sekreteri *Slansky* ile eski komünist dışişleri bakanı meşhur *Clementiu* da bulunuyordu.

Bu temizlemeler sırasında, yok edilmesine karar verilen komünistlerin düşmanlarla işbirliği yapmak, baltalama hareketlerine girişmek, vatana ihanet etmek gibi suçlar işlediklerinden bahsedilmesi âdet olmuştur. Fakat bu suçların nasıl birer yalan olduğu, eski Macar Dışişleri Bakanlarından *Rajk*'ın, aynı âkıbete uğramasından yedi yıl sonra yapılan resmî itirafla meydana çıkmıştır.

Rajk, Moskova'nın gözde kullarından biri olarak uzun zaman vazife gördükten ve 1949 yılında vatan haini ilân edilip yedi arkadaşıyla birlikte asıldıktan yedi yıl sonra, Macar Komünist Partisi'nin sefi, resmî bir açıklama yaptı. Bu açıklama, *Rajk* ve arkadaşlarının yalancı şahitlerin ifadeleri ve uydurma delillerle sehpaye gönderilmiş olduklarını ilân ediyordu.

Bu misâl de göstermektedir ki; baltalamalar, işbirlikleri, ihanetler ve benzerleri, bu işlerden anlıyanların gayet iyi bildikleri gibi, birer lâf, birer bahanedir. Kırk yıldan beri aralıksız devam eden ve komünizm yeryüzünden kalkıncaya kadar da devam edecek olan bu kızılar arası temizlemenin asıl sebebi, komünizmin kan akıtıcılık vasfıdır. Komünist dünyasının tapılan mabudu olan *Stalin*'in, ölümünden kısa bir müddet sonra vatan haini ilân edilmesi de bu rejimde bir gün bütün hizmetlerle birlikte her şeyin inkâr edilmeye mahkûm olduğunun bin bir misalinden biri ve en mânâlısıdır.

Hiç bir kızıl, komünizme yaptığı hizmetlere güvenip, hayatının sonuna kadar bir dâva kahramanı (!) gibi yaşama garantisine mâlik değildir. Milyonlara hükmeden mevkilerde yıllarca saltanat sürenlerin bile bir gün köpekler gibi boğazlanması, bu rejimin değişmez prensibidir.

Türkiye'de edebiyat ve fikir alanında bu dâvaya bilerek veya bilmiyerek hizmet yolunda bulunanlar için, komünizmin bu değişmez prensibini bilmek hiç de faydasız değildir.

KOMÜNİZM VE YALANCILIK

Nejdet Sançar

Komünizmin bir takım ana unsurları vardır ki, bunların en mühimlerinden birisi de yalancılıktır. Kızıl ideolojinin, insanlığın başına belâ olmak üzere ortaya çıktığı günden zamanımıza kadar olan tarihi incelenirse, yalancılığın komünist sistemdeki yerinin sayısız örnekleri ile karşılaşılr.

Dünyanın her çağında ve her yerde yalan söylendiği muhakkaktır. Fakat, komünistlerin iş başına geçtiklerinden beri ideolojilerini yürütmek için söylemiş oldukları yalanlar, dünya kuruldu kurulalı söylenmiş yalanları fersah fersah geride bırakmıştır.

Komünizmin ilk diktatörü olan *Lenin* : “*Her türlü hiyleye, kurnazlığa, kanunsuz yollara ve yalana başvurmak yerindedir!*” şeklindeki sözü ile yalancılığın bu rejimdeki yerini düsturlaştırmıştı. Komünist eserin başarılmasını sağlamak üzere ortaya konan bu düstur, o günden bu yana en büyük yalanların en küçük bir utanma dahi duyulmadan söylenmesi neticesini vermiştir.

Komünizmde yalanın sınırı yoktur. En âdi bir işten, dünya çapındaki meselelere kadar her şeyde alabildiğine yalan! İşte kızıl yalancılık budur. Onun içindir ki, ipliği pazara çıkmış bir kızıl, kendisini meselâ bir vatansevermiş gibi göstermekten nasıl bir utanma duymazsa, altında imzası bulunan bir andlaşmayı çiğneyen komünist bir devlet adamı da bu hareketini su içmek kadar normal sayar.

Kremlin'in gözdelerinden olan Bulgarların tanınmış eski devlet adamlarından *Dimitrov*, kızıl rejimin bu meşhur yalancılığı için: “*Taktiğimizin bütün dönemliklerinin ve zikzaklarının bir tek hedefi vardır: Dünya ihtilâli!*” der. Dünyanın her yerindeki kızılların bugün ak dediklerine yarın hiç sıkılmadan kara demeleri, bir gün övdüklerine bir başka gün küfürler yağdırmaları işte hep bundandır.

İngiltere ve Fransa *Hitler*'e karşı savaş açtıkları zaman, bütün kızillar barış türküleri söylüyor ve savaşı yeriyorlardı. Fakat Alman orduları Rusya'ya yüklenince, dünyanın dört köşesindeki kızıl ağızlardan hiç düşmeyen barış türküleri yerlerini bir anda savaş şarkılarına bıraktılar. *Hitler* ile *Stalin*'in dostluk (!) günlerinde dünya komünistleri, Alman aleyhtarı olduğundan, İngiliz İşçi Partisi'ne durmadan saldırırlardı. Aynı komünistler birkaç yıl sonra aynı İşçi Partisi'ni, Almanya'nın parçalanmasına razı olmakla suçlandırmaktan çekinmediler. Yunan komünistleri 1946 yılı sonlarında İngiltere'ye gidip bakanlar tarafından kabul olundukları vakit İngiliz Hükûmetinin Yunanistan'a yaptığı yardımdan dolayı teşekkür etmiştiler. Aynı Yunan komünistleri bundan bir ay sonra İngiliz Hükûmetini (yapmakta olduğu yardım dolayısıyla) Yunanistan'ın iç işlerine karışmakla suçlandıldılar.

Meşhur taktiğin eseri olan bu yalancılık o kadar sınırsız bir yalancılıktır ki, onunla kelimelerde, mânalarda, mefhumlarda karşılaşmak bile mümkündür. Yani kızillar sade olduklarından başka gözükmek, imzalarını ve sözlerini hiçe saymak veya tükürdüklerini yalamaktan aslâ utanmamak suretiyle değil, kelimeler üzerinde bile yalancılık yapan eşsiz yalancılarıdır!

Onların dilinde "*demokrasi*" nin mânası "*komünizm*" dir. Kızıl sözlükte "*dost hükûmet*", "*Kremlin'in emrinde kukla hükûmet*" demektir. "*İleri unsurlar*", vatan haini komünistler; "*mürteci*" ler, komünizme karşı koyan bütün insanlardır. Komünizmin yayılmasına tedbir almanın bu sözlükteki karşılığı "*savaş kışkırtıcılığı*" dir. Kızıl sistemin yerleşmesini sağlamak için tedbir düşünmek ise "*demokratik tedbirler almak*" tır. Bu mâna ve kelime yalancılığının en iğrençleri "*faşist*" ve "*temizleme*" sözleri üzerindedir. Onların dilinde "*faşist*" komünistten gayri herkes, "*temizleme*" ise komünist olmayanların (ve bazan da gününü dolduran kızılların) yok edilmesidir.

Komünizmin 1917 den bu yana olan tarihi, işte bu sınırsız yalancılığın sayısız örnekleriyle doludur. Kızılların gayelerine erişinceye kadar insanlara, milletlere ve dünyaya karşı nasıl yalan söylediklerini gösteren bu sayısız örnekten işte birkaçı :

1 — Komünistlerin ilk zamanlarına ait büyük yalanlarının en unutulmazlarından birisi, İslâm âlemine karşı söylenmiş olandır. Bolşevikler Rusya'da iş başına geldikleri vakit, durumlarını sağlamlaştırmak için "her türlü hiyleye, kurnazlığa, kanunsuz yollara ve yalana" baş vururlarken, Rusya'da ve doğuda yaşayan büyük

Müslüman kütlelerini kızıl yalan ağlarına düşürmeye çalışmaktan da geri kalmadılar. Moskova'da Türkçe olarak çıkardıkları *Yeni Dünya* gazetesinin 27 Nisan 1918 tarihli sayısında, doğunun işçi ve köylü müslümanlarına seslenen Türkçe bir beyanname yayınladılar. Bu beyannamenin altında "*Halk Komiserleri Şûrası Reisi : Lenin*" ile "*Millî İşler Halk Komiseri : Stalin*" in imzaları bulunuyordu. Şu satırlar o beyanamedendir :

"İstanbul işgali için mahlû' Çar tarafından vücuda getirilmiş ve Kerensky ile tasdik edilmiş hafî muahedelerin bundan sonra hükümsüz olduklarını ilân ederiz. Rusya Cumhuriyeti ve onun hükümetleri olan Halk Komiserleri Şûrası, yabancı memleketlerin işgaline karşıdır. İstanbul'un müslümanlar elinde kalması lâzımdır. Bunun gibi İran'ın taksimine ait muahedenin yırtıldığını beyan ederiz. Harekât-ı harbiyenin hitamını müteakip İran'dan Rusya'nın askeri çıkarılacak ve İran'ın mukadderatı kendi tasarrufunda kalıp istiklâlî temin edilecektir. Kezalik Türkiye'nin taksimine ve oradan Ermenistan'ın koparılmasına dair olan muahedenin de yırtıldığını ilân ederiz.

Arkadaşlar, arkadaşlar!

Namuslu demokratik sulha karşı şedit ve cüretkâr adımlarla gidelim. Biz kendi şarımızda bütün dünyanın mazlum milletlerine hürriyet götürüyoruz.

Rusya müslümanları!

Şark müslümanları!

Sulh ve müsalemeti iade edecek olan bu yolda biz sizden muvafakat ve yardım bekliyoruz!"

Yabancı ülkelerin işgaline karşı oluş... İstanbul'un islâmlara ait bulunduğu... Türkiye'nin ve İran'ın bağımsızlığı... Ermenistan işi... Ve nihayet milletlere hürriyet götürme... Bu vaitlerle komünist Rusya'nın bugüne kadarki siyasetini şöyle bir karşılaştırmak, yalanın derecesini anlamaya yeter.

Mazlum milletlere götürülecek hürriyet ile Asya ve Avrupa'nın kızıl pençe altında inliyen milyonları, İstanbul meselesi ve Ermenistan dâvası ile İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kremlin'in Türkiye'den istediği topraklar, bağımsız İran lâfı ile bu memleketeye karşı son yıllarda oynanan kızıl oyunlar...

Bu beyannamenin altındaki iki imza sahibinin 35 yıl, dünya komünizmini yürüten insanlar olduklarını düşünmek, başka söze lüzum bırakmaz.

2 — 1928 de Cenev're'de bir silâhsızlanma konferansı toplanmıştı. Burada Sovyet devlet adamı *Litvinov*, milletlerarası topyekûn silâhsızlanma tezini savunurken, komünist enternasyonalinin altıncı kongresi, Moskova'da şu kararı kabul ediyordu:

“Zorlama ve şiddet, yani burjuvaziye karşı silâhlı ayaklanmalar ve savaşlar olmadan, kapitalizmin yere serilmesi imkânsızdır. Bizim için bu emperyalist savaşlar, dünya ihtilâlleri, devrimizde proleterya diktatörlüğünün burjuvazi aleyhindeki savaşları, proleteryanın burjuva devletleri ve dünya kapitalizmi aleyhindeki savaşları, yine zulüm görmüş kavimlerin emperyalizme karşı millî ihtilâl savaşları, kaçınılması imkânsız vakialardır!”

3 — *Stalin*, 1930'da Sovyet siyasetini anlatan bir nutkunda şöyle demişti : *“Bir karış toprağımızı bile başkalarına vermeye niyetimiz olmadığı gibi, başkalarının bir karış toprağında da gözümüz yoktur.”*

Bir, 1930'da söylenen bu sözleri, bir de İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Moskof pençesine giren devletleri düşünmek, 1 numaralı komünist Rus devlet adamının sözündeki samimiyeti anlatmaya yeter.

4 — Amerika'nın eski Devlet Başkanı *Roosevelt*, 1933 Eylülünde, Kremlin, Amerikan Komünist Partisi'ni sevk ve idare etmekten vazgeçtiği ve Rusya'daki Amerikalıların dinî hürriyetleri kabul edildiği takdirde, Sovyet hükûmetini tanıyacağını bildirmişti. Bunun üzerine meşhur *Litvinov*, 16 Kasım 1933'te Beyaz Saray'da Sovyet hükûmeti adına bir taahhütname okudu. Kremlin, bunda şunları taahhüt ediyordu:

“a) Sovyet hükûmeti, Amerika'nın kendi sınırları içinde kendi hayatına dilediği gibi düzen vermek hususundaki hakkına saygı gösterecek ve Amerika'nın iç işlerine her ne suretle olursa olsun karışmaktan kaçınacaktır.

b) Sovyet hükûmeti, Amerika topraklarının sükûnuna, refahına, düzenine veya emniyetine zarar verebilecek herhangi bir harekette bulunmaktan ve Amerika topraklarının hepsinde veya bir parçasında zorla siyasî veya içtimaî düzende bir değişiklik yapmaya yarayacak herhangi bir kışkırtmadan çekinecektir.

c) Sovyet hükûmeti, gayesi Amerikan siyasî veya içtimaî düzeninde zorla bir değişiklik yapmaktan ibaret olan herhangi bir teşkilâtın kendi topraklarında kurulmasına veya oturmasına izin vermiyecektir.”

Bu maddelerle Rusya'nın neler tahhüt ettiği meydandadır. Fakat bu taahhütler sadece sözde kalmıştır. Kremlin, dünya ihtilâli yolunda çalışırken, Amerika'daki gizli çalışmalarını bir an aksatmamış, üstelik 19335'te Moskova'da toplanan yedinci komünist kongresi, Amerika'yı içten ele geçirmek üzere Amerikan Komünist Partisi'ne gizli talimat göndermiştir.

5 — Rusya, kuzey komsusu küçük Finlândiya'ya saldırdığı zaman, Milletler Kurulu bu meseleyi konuşmak üzere bütün üye milletleri toplantıya çağırmişti. Kahraman Finliler yurtlarını dev saldırgana karşı korumak için kahramanca çarpışırken, Moskova, bu çağırışı, şu cevabı veriyordu :

"Sovyetler Birliği, Finlândiya ile savaş halinde değildir!"

6 — Hitler'in dünyaya hükmettiği tarihlerde, 1941 Ağustosunda, Rusya ile İngiltere, Türkiye'ye aşağı yukarı aynı mânada birer nota vermişlerdi. Nazi tehlikesi karşısında Türkiye'ye yardım taahhüdünde bulunan notalardan Ruslarınki şöyledir :

"Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği, Montreux andlaşmasına bağlılığını tekrarlayıp Boğazlar hakkında saldırgan bir niyet ve isteği bulunmadığını da Türk Hükûmetine temin eder. Sovyet hükûmeti, İngiltere hükûmeti ile birlikte Türkiye Cumhuriyetinin toprak bütünlüğüne ihtimamla riayete âmededir. Sovyet hükûmeti, İngiltere hükûmeti ile birlikte, Türk hükûmetinin savaşa sürüklenmemek hususundaki isteğini tamamen takdir etmekle birlikte, Türkiye Avrupalı bir devlet tarafından taarruza uğradığı takdirde her türlü yardımda bulunmaya hazırdır."

Türkiye'ye bu taahhütnamenin verilisinden birkaç yıl sonra, bizden önce Kars ile Ardahan'ı, sonra Karadeniz kıyılarını istiyen, İstanbul Boğazı'nda üs elde etmek isteğini dolambaçlı ve vasıtalı bir şekilde ortaya koyan da, yine bu Sovyet hükûmetidir.

7 — Kremlin, 1943'te Kominterni kaldırdığını dünyaya ilân etti. Bu, "her şeye rağmen komünist eseri başarmak için" söylenmiş kocaman bir yalandan başka bir şey değildi. Çünkü gerçekte, bu milletlerarası komünist teşkilâtı kaldırılmamıştı. Yalnız Rusya o sıralarda batılı demokrasilerin yardımlarına şiddetle muhtaçtı. Bu sebeple onları kazanmak için böyle bir yalana başvurdu. Fakat bu, köprüyü geçinceye kadar lüzumlu bir yalandı. Nitekim, Kremlin, demokrasilerden yardıma ihtiyacı kalmayınca, Kominterni 1947'de yeniden diriltti. Yalnız bu sefer adına Kominform dedi.

Peru Komünist Partisi'nin şefi *Carnejo*'nun Kominternin kaldırıldığı sıralarda komünist Arjantin gazetelerinde şu sözleri yayınlanmıştı : *"Kominternin kaldırılması gayet güzel bir manevra olmuştur. Bu sayede bazı memleketlerin Rusya'ya karşı besledikleri çekingenlik dağılacak ve savaş bitince dünya ihtilâli daha kolay ilerleyecektir. Esasen dünyadaki bütün komünistler yine Moskova'nın emriyle hareket etmeye devam edeceklerdir"*.

8 — Meşhur üç büyükler toplantılarından birisinde, Lehistan meslesi görüşülürken, bu talihsiz memlekette yapılacak seçime de temas edilmiş ve Polonya'da serbest bir seçim yapılması yolundaki Batı teklifi, bu memleketi geçici (!) olarak işgal altında bulunduran Rusya tarafından kabul edilmişti. *Roosevelt*, bu serbest seçimin ne kadar zamanda yapılabileceğini sorunca "bir ayda!" cevabını aldı. Bu, şüphesiz resmî bir taahhüttü. Fakat bir ay sonra yapılacak vâdedilen seçim söylendiği tarihten iki yıl sonra, 1947 Ocak ayında yapıldı. Ve seçimin tek liste ile ve gizli polisin baskısı altında ne derece serbest yapıldığını da bütün dünya gördü.

9 — Tahran konferansında, *Stalin*, dost devletlerin şeflerine bilhassa iki mesele üzerinde hararetle teminat vermişti. Bunlardan birincisi komşularının sevgilerini kazanmak için duyduğu şiddetli istek, diğeri ise *"Avrupa'yı asla ele geçirmek niyetinde olmadığı"* dir.

10 — Kızılordu Romanya'yı Almanlardan kurtardı (!) zaman, *Molotov* şunları söylemişti : *"Sovyet orduları Romanya'ya askerî zaruretler dolayısıyla girmiştir. İç işlere asla karışmayacaktır"*.

11 — Nazi Almanya'sı çöküp de Alman toprakları müttefikler tarafından işgal edilince, Moskova, dostu ve müttefiki Amerika ile İngiltere'ye resmen şu teminatı vermişti : *"Alman topraklarının müttefikler tarafından işgali ne kadar devam ederse etsin, Rus idaresinde bulunan bölgelerde, Almanya'yı Sovyet sistemine uydurmak için hiç bir teşebbüste bulunulmayacaktır!"*

Son iki taahhütten onbeş yıl sonra Romanya ve Sovyetlerin elindeki Almanya'nın durumları herkesin malûmudur.

İşte komünist yalancılığı budur. Ve komünizm yeryüzünde kaldıkça, kızillar insanları, milletleri ve dünyayı bu çeşit yalanlarla kandırmaya aralıksız devam edeceklerdir.

KIZIL MOSKOF SOYGUNCULUĞU

Nejdet Sançar

Yeryüzünde yalnız kendisi için hayat hakkı tanıyan Moskof komünizminin insanlık düşmanlığını ifade edebilmek için kelime bulmak herhalde pek kolay değildir. Kremlin'de çöreklenen bu korkunçtan da korkunç insanlık düşmanlığı fikrin, insanlar ve milletler tarafından az bilinen vasıflarından birisi de soygunculuktur.

Kızıl soygunculuk, insanların ve milletlerin elinde bulunan her türlü işe yarar maddenin, Moskof komünizminin gelişmesi ve yayılması yolunda kullanılmak üzere, zorla veya hiyleyle ele geçirilmesidir. Bu soygunculuk ruhu, son dünya savaşına kadar, sadece, Rus sınırları içinde yaşayan milyonların mallarına ve yiyeceklerine musallattı. Fakat bu kanlı savaştan sonra, kızıl Moskofların soygunculuk hırslarının sınırı da genişledi. Kızıl ordunun, tarihin ve talihin acı bir cilvesi olarak kurtarıcı (!) şeklinde girdiği bütün ülkeler, bu ihtirasın hedefi olmaktan kurtulamadılar.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bu sınır aşırı soygunculuğa çeşitli adlar takılmıştır. Soygunculüğün adı bazan savaş tazminatı, bazan hainlerin (!) mallarına el koyma, bazan da (kukla hükümetlerle yapılan) işbirliğidir. Fakat, takılan kulp ne olursa olsun, netice, şu tek kelimedede toplanmaktadır : Yağma!

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki meşhur yağmaların belli başlılarını şöyle bir hatırlamak, kızıl Moskof soygunculüğünün mahiyetini ve korkunçluğunu anlamak için yeter :

Savaş tazminatı kulbu takılmak suretiyle yapılan soygunculukların en unutulmıyacaklarından birisi, Mançurya yağmasıdır. Uzak Doğu savaşına son dakikada katılan Moskoflar, yenilmesi artık bir gün meselesi haline gelmiş olan Japonya'nın elinden Mançurya'yı almışlar ve fakat bu ülkeyi o yılın Şubat ayına kadar Çinlilere bırakacakları yolunda bir de sözleşme imzalamışlardı. Lâkin, bu sözleşme kâğıt üzerinde kaldıktan başka, Ruslar, Mançurya'nın

bütün büyük fabrikalarını ve sanayi tesislerini söküp süratle kızıl cennetlerine taşıdılar. Bu görülmemiş yağma sonunda, Mançurya fabrikalarının en büyük ve mühim parçaları, meşhur Anshan çelik fabrikaları teçhizatı, izabe fırınları, makine, motör ve kimya levazımı gibi birçok maddeler Rusya'ya götürüldü. Kızıl Moskoflar bu yağmayı yaparken dört bin Japon esiri ile bir o kadar da memur kullandıktan başka, yağma eşyayı taşımak için de otuz gemi harekete geçirdiler.

Aynı şekilde yağmaya uğrayan ülkelerden birisi de Almanya'dır. Kızıl Moskoflar, 1946 yılında yaptıkları bu soygunculuk ile, Almanların başta meşhur Zeiss olmak üzere bir çok fabrikalarını söküp memleketlerine götürdüler. Almanya soygunculuğunun bir hususiyeti de, bu yağma hırsından fabrikalarda çalışan insanların da kurtulamayıdır. Bu hırs, başta tanınmış fizikçi *Schutz* olmak üzere bir çok Alman profesöründen başka o fabrikalarda çalışan bir o kadar da teknisyenin, iki yüz elli kişilik bir kafiye halinde, Rusya'yı boylamaları neticesini verdi.

Kızıl soygunculuğa hedef olan talihsiz Avrupa memleketlerinden birisi de Avusturya'dır. Avusturya soygunculuğu, makineler değil, yiyecek maddeleri üzerinde yapılmıştır. Moskofların, binlerce ton yiyecek maddesini yurtlarına taşımaları, bu memlekette, 1946 yılında büyük bir yiyecek darlığı meydana getirdi.

Anlaşma (!) yolu ile yapılan soygunculukların en dikkate değerlerinden birisi, Macarlara tatbik edilendir. Ruslar tarafından iş başına getirilmiş kukla Macar hükümeti ile yapılan beş yıllık ticaret anlaşması neticesinde Macarlar, yıllık ticaret menfaatlarının yarısını Kremlin'e vermeyi kabul etmiş, yani Moskoflar Macar kazancına bu anlaşma ile zorla ortak olmuşlardı.

Macaristan'ın Ruslarla yaptığı barış andlaşmasında üç yüz milyon dolarlık savaş tazminatı kabul etmesi de, kızıl Moskofların yağma hırsının yeni bir örneğini vermesine yol açtı : Ruslar, savaş tazminatına karşılık, çeşitli Macar mallarına elkoymuşlardı. Bunlar arasında Tuna'da işliyen ve her biri 8-10 milyon pengü değerinde olan vapurlar da vardı. Ancak, Moskoflar, bu gemilere sadece birer milyon pengü fiyat biçtiler ve bu suretle elli kadar gemiyi ellerine geçirdiler.

Yine savaş tazminatı olarak, Macaristan'ın meşhur demir ve çelik fabrikalarına ısmarladıkları lokomotiflerde de kızıl hiyle ruhu kendini gösterdi : İsmarlanan lokomotifler, Rusya'daki geniş demiryollarında da çalışabilecek vasıfta olacaktı. Rus satın alma

heyeti, yapılan 52 lokomotiften ancak 17 sini bu vasıflara uygun bularak beğenip aldı. Diğerlerini, Macarlara ceza olmak üzere, Romenlere sattırdı ve satış parasına da elkoymak suretiyle soygunculuğu son haddine çıkarmaktan çekinmedi.

Vatan hainlerinin (!) mal ve mülküne el koyma şeklindeki soygunculuğun, Rusya sınırları dışındaki en dikkate değeri, Bulgaristan'da olmaktadır. 1944'teki meşhur muhakeme neticesinde Bulgar devlet ve hükümet adamları toptan temizlendikten sonra, bu hainlerin (!) malları da Sovyet cennetine götürüldü.

Kızıl soygunculuk ruhunu en güzel değerlendiren hâdiselerden biri Romen petrol tesislerinde tecelli edendir : İkinci Dünya Savaşı'ndan önce, Amerikalılar ile İngilizler, Romanya'da çok değerli petrol tesisleri kurmuşlardı. Romanya, Alman istilâsına düşünce, Naziler bu tesislere el koydular. Aynı tesisler, müttefiklerin zaferi üzerine Ruslara geçti. Ve Moskoflar, her yerde yaptıklarını burada da tekrarlıyarak, tesislerin büyük kısmını söküp yurtlarına taşıdılar. Bu suretle, tarihte belki de ilk defa, bir devlet, müşterek zaferle biten bir savaşın sonunda müttefiklerinin mallarını yağma etmiş oldu.

Kızıl Moskofların kurtardıkları (!) ülkelerden neler yağma ettiklerini tamamen bilmek mümkün değildir. Fakat, tarihte misli görülmemiş bu soygunculuğun, insanlığın gözünden saklanamayanlarından yukarıda sıralanmış birkaçı dahi, kızıl Moskof ruhunun bu alandaki tecellisinin korkunçluk derecesini göstermeye ve anlamaya yeter sanırım.

TÜSTAV

YÜZ ASIRLIK TÜRK YURDU

Tekin Erer

Ne Turancıyım, ne de ırkçıyım.. İrkçılığın da, Turancılığın da bir hayâl olduğunu, böyle hayâli ve demagojik fikirlerle uğraşmanın beyhude bulunduğunu anlamayan kim kaldı? Esasen Türkler hiç bir zaman ne ırkçı, ne de Turancı olmuşlardır. Eğer Türklerde ırkçılık olsaydı son bin senedir muhtelif ırklarla sarmaş dolaş olur, bağrında yaşatır mıydı? Rumlarla, Ermenilerle, Musevilerle, kardeş kardeş asırlar boyunca beraber yaşar, onları bağrına basar mıydı? Onlara devletin en yüksek kademelerinde pek mühim vazifeler tevdi eder miydi? Eğer bizde ırkçılığın zerresi bulunsa, bu vatandaşlarımızla aynı topraklar üstünde, bazan aynı çatı altında mukadderat birliği yapar mıyız? Hiçbir Türk, kendi topraklarımızdaki bu ezeli ve ebedî dostlarımızla aramızda en ufak tefrik yapmayı ne aklından geçirmiştir ne de geçirecektir!..

Turancılığa gelince, bu bahiste de bin yıldır aynı hislerle dolu değil miyiz? Hangi Türk padişahı veya serdari Türkistan'daki, Taşkent'teki, Semerkant'taki Türk vatandaşlarını ve topraklarını, Anadolu topraklarına ilhak etmeyi düşünmüştür? Osmanlı İmparatorluğu en kudretli zamanlarında dahi böyle bir birleşmeyi, Turan denilen bu Orta Asya'nın özbeöz Türk ülkelerini kendi topraklarına ilhak etmeyi tasarlamamıştır.

Biz Turancı ve ırkçı değiliz ama, Türküz. İçimizde, kanımızda ve benliğimizde Türklük aşkı yanınca, dünyadaki bütün Türklerin de bizim kadar hür olmasını isteriz. Bu arzuyu taşımak ve bu hakkı elde etmek Türk vatandaşlarının en tabii vazifeleridir. Türkler nerede olurlarsa olsun, hür yaşamalıdır. Bir Arabın; Cezayir'deki veya Tunus'taki soydaşının hür yaşamasını istediği kadar, biz de Moskof ve komünist esaretinde inleyen milyonlarca Türkün hürriyet içinde müstakil olarak yaşamalarını isteriz! Bunu isteyeceğiz; biz istemesek çocuklarımız, torunlarımız isteyeceklerdir!..

Moskofların esaretindeki 70 milyon Türk, bugün tam bir müstemleke hayatı içinde Rus boyunduruğunda inlemektedirler. Yeryüzünde hiçbir millette bugüne kadar yekûnu 70 milyonu bulan bir ekalliyet görülmemiştir. Her memlekette ekalliyet insanları ve nüfusu vardır. Yunanistan'da dahi bir milyona yaklaşan Türk ekalliyeti vardır. Ama insaf edilsin. 70 milyonluk ekalliyet olur mu? Ruslar eninde sonunda esaret altında tuttukları bu Türklere istiklâl vermeye mecbur olacaklardır! O zaman biz, bu hür Türk memleketlerine tıpkı bugün bir Mısırlının Tunus'a veya Cezayir'e gittiği gibi ziyaretlere koşacağız! Orada da müstakil bir Türk Devletinin mevcudiyetini gördükçe haz duyacak, iftihar edeceğiz! Allah bize, bize olmasa bile çocuklarımıza bu mes'ut günleri gösterecektir. Rus mezaliminden soydaşlarımızın kurtarıldığı günü en büyük bayram yapacağız.

Benim bu yazımda üzerinde durduğum nokta, her Türk'ün kalbinde yer eden bu mes'ut geleceğin İnönü tarafından kökü kazınır şekilde reddedilmesidir. İnönü Rus esaretindeki Türklerin istiklâllerine kavuşmalarını asla istemiyor! Onların hürriyet içinde müstakil olarak yaşamalarını arzu etmiyor! Bu 70 milyon Türk'ün ebediyen Rus boyunduruğunda inlemesini canü gönülden temenni ediyor. Bunların adetâ Ruslaştığını teslim ediyor. Türklerin bunlarla en ufak bir ilgisi bulunmadığını kabulleniyor.

Gromiko'nun son Ankara seyahatinde kucaklaşmalar, öpüşmeler, evlerdeki hususî ziyaretler, İnönü'nün 70 milyon Türk'ün kaderi ile uzaktan yakından ilgilenmediğinin en bâriz delilidir. Zavallı esaret altında inleyen Türkler!.. Türk'ün son müstakil kalesi Anadolu'da senin ıstırapların böyle mi şampanya kadehlerine meze olacaktı!

Bakınız Gromiko, Ankara'daki resmî tebliğ'e hangi cümleleri koyduruyor :

"— Sömürge idaresi altındaki memleketler ile halklara bağımsızlık verilmesinde her iki hükûmet de mutabıktırlar." Sömürge altında inleyen memleketler, Sovyetlerin hudutları dışında nerede kaldı? Fakat emperyalist Moskofluk, 70 milyon Türk'e o derece sahip çıkıyor ve onların Sovyetlerin malı bulunduğuna o kadar inanıyor ki, İnönü'den aldığı kuvvet ve cesaretle bu iddiasını resmî tebliğlere dahi sokabiliyor.

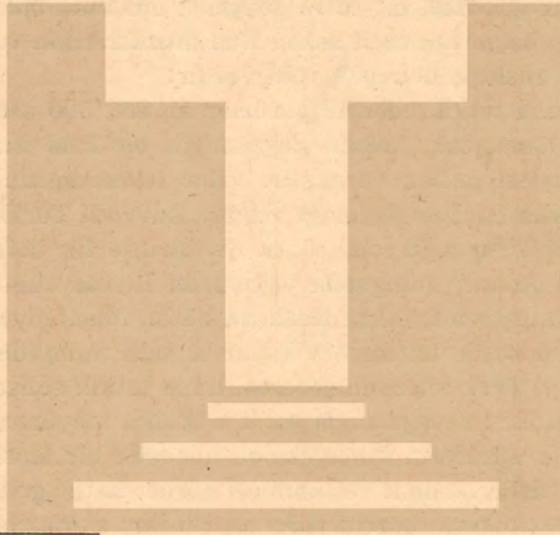
İnönü, Rus mezaliminde inleyen Türklerin istiklâl ve hürriyetlerine kavuşmaları aleyhinde 1944 yılında başladığı direnmede ne kadar ısrar ederse etsin, bu asla sönmeyecek idealin ne kadar aleyhinde bulunursa bulunsun, Rus esaretinde inleyen Türkler er geç istik-

lâllerine kavuşacak ve bir gün müstakil Türk Devletleri olarak karşımıza çıkacaklardır.

Şunu bütün Dünya bilmelidir ki, yüz asırlık Türk'ün Anayurdu ve 70 milyon Türk esir olamaz!..

Türklerin anayurdu bir gün mutlaka hürriyete kavuşacaktır.

Esir Türklerin hürriyete kavuştuklarını bir demet çiçekle kabrimde bana haber verecek olan çocuklarım, o ânda sevinç ve meserretten mezarımın titrediğini göreceklersiniz!..

NOT :

Çetin Altan'ın namus telâkkisini bundan 4 ay önce Milliyet'te neşredilen "Sah-te Namus" başlıklı yazısından hep beraber öğrenelim :

"— Bok diyeceğim kızıma. Meşru sayılan bir salaklığın da, paralı fuhuş kadar çirkin olduğunu söyleyeceğim.

Sevdiği bir erkekle evli olmadan hayatını kazanarak yaşayan bir kadın, bir erkeğin sırtından geçinerek yaşayan bir evli kadından çok daha namusludur.

Namuslu bir kadın neden sevmediği bir erkekle ona sadık olarak oturuyor? Bence en büyük namussuzluğu yapıyor. Kendi kişiliğine saygı göstermiyor, sevmediği bir adama veriyor kendini. Biraz yemek, biraz da giyinmek için.. Çocukların hatırı derler. Bahanedir o..."

ÜÇ ASIRLIK BAŞ BELÂSİ!

Tekin Erer

Herhalde milletimizin bir günahı olmalı ki, Allah, üç asırdır Rusları Türk Milletinin başına bir belâ olarak musallat etmiştir!

Eğer Türk Osmanlı İmparatorluğu 10 milyon kilometre karelik topraklarından ufala ufala 760 bin kilometre kareye inmişse, eğer bugün Anadolu susuz, yolsuz, fakir kalmışsa, eğer Türkiye eski harabeler yüzünden hâlâ bir türlü gelişmek imkânını bulamıyorsa, bunda % 80, bu başımızın ezeli belâsı Rus ihtiraslarının ve Türkleri parçalamak an'anelerinin büyük rolü vardır.

Tarihimizi tetkik edenler görürler ki, son 300 senede ne zaman biraz toparlanmışsak, hemen arkasından bir Rus harbi, yahut bir Rus müdahalesi patlak vermiştir. Her felâketimizin başında veya içinde mutlaka bir Rus parmağı vardır. Kuvvetli Türklere her zaman veba mikroplarını aşıl原因, sonra da tarihte ilk defa Leningrat'ta bize "Hasta Adam" damgasını yapıştıran Ruslar olmuştur. Her milletle dost olmuşuzdur, fakat Ruslarla bütün hüsnüniyetimize rağmen gerçek bir dostluk kurmamız hiçbir zaman mümkün hale gelememiştir. Hangi Türk ailesinin şeceresi biraz tetkik edilse, mutlaka birkaç ferдинin Rus savaşlarında şehit düştüğü meydana çıkar.

Vaktiyle Türklerin himayesinde küçük bir Moskova Prenslığı olarak her türlü yardımı ve himmeti gören, hattâ gelişmesini, büyümesini bu yardımlara borçlu bulunan Ruslar, asırlardır Balkanlar'da kardeş kardeş yaşadığımız ve bugün "Drina Köprüsü" gibi eserlere mevzu teşkil eden Balkan Milletlerini, kışkırtarak kışkırtarak bizi sırtımızdan vurdurmuşlardır. 1912 Balkan Harbi Rus tahriklerinin eseridir. Orta Asya'da vaktiyle efendileri bulunan müstakil birçok Türk Boylarını teker teker istilâ ederek hain dişlerini bunların sırtına geçiren bunlardır. Kafkasya'daki hür milletleri esaret altına alan ve henüz geçen yıl açıklandığına göre, İstiklâl Harbimizde bir taraftan bize dostluk gösterileri yaparken diğer taraftan Yunanlılarla gizli mü-

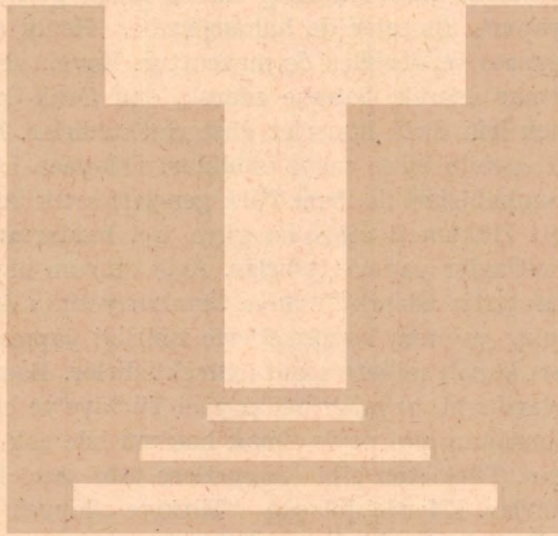
zakerelere girişerek bizi kısıkaça alan yine bu komşumuzdur. Şu anda dahi, bize bale heyetleri, komünist propagandası için film ve plâk gönderip, Kıbrıs Adasına füze ve bomba yığdıran Ruslar olmuştur. Eğer Türk İstiklâl Harbi esnasında Rusya bir ihtilâl rejimi içinde bulunmasaydı, bizi sırtımızdan hançerliyecek yine Ruslar olacaktı. Esasen İkinci Cihan Harbinin 15 inci gününde sıkı ittifak ve dostluk bağlarıyla bağlı buldukları Polonya'yı arkadan vurarak aynı şeyi yapmamışlar mıydı?

Şimdi, Genç Türkiye Cumhuriyetinin başına iyice musallat olmuşlardır. Gayeleri, esaretleri altında bulundurdukları 50 - 60 milyon Türk'e yaptıklarını genç Türkiye Cumhuriyetine de yapmaktadır. Artık İkinci Cihan Harbinde olduğu gibi topraklarımızın bir kısmına değil, tamamına göz dikmişlerdir. Sinsi ve gizli faaliyetleri sonunda Türkiye'de kendi rejimlerine hizmet edecek elemanlar, "Türkiye'yi ancak komünizm kurtarabilir" diye açıkça makale yazarlar ve bu makale sahibinin beraetini talep edecek kadar gözleri kör Adliye Bakanlığı yapmış kimseler de bulmuşlardır. Kendi rejimlerine hizmet edecek gazete ve dergiler de mevcuttur. Zavalı Türk'ün fakir talihini istismar ederek, bahane ederek, onu Orak-Çekiçli bayrak altına çekmek için türlü hünerler göstermektedirler. İşler aleni yete çıkmıştır. Hepsinin birer casus oldukları Dünyaca bilinen Sovyet Tas Ajansı muhabirleri ile, bazı Türk gençleri artık kolkola Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti aleyhine gûya işçi haklarını korumak için Ankara'da mitingler yapmaktadırlar. Açık oturum namı altında sık sık toplantılar tertip ederek Türkiye Cumhuriyetinin Amerika'ya satıldığını, kurtuluş yolunun komünistlerle işbirliği yapmak olduğunu yarı açık, yarı kapalı millete anlatabilmektedirler. Bazıları o kadar ilerici olmuşlardır ki, hayallerindeki yeni Türkiye'ye bir Romanya veya bir Bulgaristan gibi peyk olmak hakkını bile çok görmekte, tıpkı Azerbaycan, Türkistan gibi Sovyetlere tâbi etmek tasavvurunu taşımaktadırlar. Ellerde dolayan "Türkiye Sovyet Cumhuriyeti" şiirleri ideallerinin ne olduğunu gösteriyor.

Bunlara Türkiye'nin kalkınması için bir Doğu Almanya veya Bulgaristan olmak yerine, Batı Almanya'yı örnek almak, Batı Almanya metodları ile çalışmak gerektiğini ifade etmek istediğiniz zaman, Batı Almanya'yı da Amerikan emperyalizminin kuklası diye târif etmektedirler. Artık kendisini bu kadar aşırı sol anaforuna kapırmış insanlarla, ne münakaşa, ne de müzakere olur.

Bu Türk olduklarını zanneden Sovyet hayranları acaba hangi korku altında bu kadar milliyetlerinden, Türklüklerinden, millî hay-

siyet ve şereflerinden fedakârlık ediyorlar. Kendilerini gûya halkın müdafii olarak ortaya süren bu gafiller acaba bir gün halkın arasına girmişler midir? Halkı temsil etmek, halktan yana olduğunu göstermek, halka “gerici, yobaz, karasakallı, kuyruk” demekle mi oluyor? Bunların ifadeleri ve yazdıkları göz önüne alınırsa Türklükle bir alâkaları yok.. Rus olduklarını da söylemiyorlar. O halde siz kimsiniz? diye sormak yerinde değil mi?..

TÜSTAV

3 DEĞİL, 10 İLİMİZİ İSTEDİLER

Tekin Erer

İkinci Cihan Harbinden önce eğer Hitler Moskoflarla bir saldırı-mazlık paktı imza etmeseydi, Polonya'ya kolay kolay taarruz edemez, bu harbi çıkaramazdı.

Hitler orduları 1 Eylül 1939 da Polonya'ya saldırırken Stalin de Lehistan'ı arkadan vurmuş, bu memleketin yarısını yutmuştu. Alman orduları Fransa, Belçika, Holanda, Danimarka'yı işgal ederken Sovyetler de Letonya, Estonya, Litvanya'yı topraklarına katıyor, Balkanlar ve Türkiye üzerinde tazyikini devam ettiriyordu.

Rusların Almanlara muvazi olarak topraklarını genişletmek teşebbüsleri, Hitler'i kuşkulandırmış ve Moskofları frenlemek için ordularını Doğuya yağmağa başlamıştı. Moskoflardan yeni yeni taleplerin geleceğini Hitler Başkumandanlık karargâhında sık sık tekrar ediyor, yakında bir Alman - Rus harbinin doğacağını söylüyordu.

Hitler'in bu tahmini doğru çıktı. Ruslar önce kapalı, sonra da açık olarak taleplerini ortaya döktüler.

Şimdi bu kısmı, William L. Shirer'in "Le Troisième Reich" kitabının 191 inci sayfasından aynen takip edelim :

"— 26.11.1940 ta Rusya, Almanya, İtalya, Japonya arasındaki üçlü ittifaka girmeğe hazır olduğunu, böylece Dünyada otoriter rejimlerin tesis edilmesine bütün gücü ile katılacağını beyan etti. Ancak üçlü pakta iştirâk etmek için aşağıdaki şartların kabulünü istedi :

1 — Sovyetlerin nüfuz sahası içinde bulunan Finlândiya'daki Alman kıtaları derhal geriye çekilmelidir.

2 — Dörtlü pakt dışında Rusya - Almanya ve Bulgaristan arasında karşılıklı bir dayanışma paktı imzalanarak, Rusya'nın Çanak-kale Boğazındaki emniyeti için gerekli tertibat alınacaktır. Bu su-

retle Sovyetlerin gerek Boğaziçi'nde, gerek Çanakkale'de, ölçü ve şümulünü kendisinin tâyin edeceği askerî üsler kurulmalıdır.

3 — Almanya, İtalya ve Japonya, Batum ve Bakû'dan İran körfezine doğru güney istikametinde çekilecek iki hattın arasındaki (40 ve 50 nci tul daireleri arasına isabet etmektedir) muntakanın kayıtsız, şartsız Rus hâkimiyetine girmesini tanınmalıdır.

4 — Rusya'ya ait Sakalin adasının şimal kısmında Japonların imtiyazında bulunan petrol ve kömür anlaşmaları feshedilecektir.

Rusların bu tekliflerine beş ayrı protokol eklenmişti. Bu protokollardan birinde eğer Türkiye ve İran bu taleplere mukavemet ettikleri takdirde Sovyetlerin askerî harekette bulunmalarına tam bir serbesti tanınacaktı.

Hitler bu talepleri inceledikten sonra Alman orduları karargâhında mütalâasını şöyle bildirdi :

— Stalin uyanık ve tedbirlidir. Fakat sözüne asla itimat edilemeyecek ve güvenilemeyecek bir adamdır. O bir şantajcıdır. Arzuları doyurulamıyacak kadar geniştir. Bugünkü Rus ihtirasları Çarları gölgede bırakmıştır. Ne kadar versek, o kadar fazla isteyecektir. Netice : Sovyetleri en kısa zamanda zararsız hâle getirmek ve üçlü pakta almamaktır."

Gerçekten de, Almanlar, Rusları üçlü pakta sokmamışlar ve kısa bir müddet sonra Moskoflara harp ilân etmişlerdi. Böylece Sovyetlerin Türkiye ve İran üzerindeki ihtirasları gerçekleşmemişti. Yalnız Ruslar yukarıdaki plân gereğince İran Azerbaycanı'na girmişler, fakat Amerika'nın tazyiki ile kısa zamanda burasını tahliye etmişlerdi.

Vesikalara istinaden neşredilen bu kitaptan öğreniyoruz ki, Ruslar, harp sonunda Türkiye'den Kars, Artvin ve Ardahan'ı istemişler fakat aslında 40 ve 50 nci tul daireleri arasında kalan Artvin, Kars, Ağrı, Erzurum, Muş, Bitlis, Diyarbakır, Mardin, Hakkâri ve Siirt vilâyetlerimize göz dikmişlerdi. Ayrıca Çanakkale ve İstanbul Boğaziçi üzerinde askerî üsler kurmak için talepte bulunmuşlardı. Hitler'in dediği gibi bu ilk talepleri daha sonra kimbilir hangi istekler takip edecekti..

Her kuvvetli olduğu zamanda, yahut Türklerin her zayıf ânında, tepemize çullanmak için fırsat bekleyen Moskofların taşıdıkları zihniyeti gösteren bu yeni vesikayı, bütün milliyetperver ve vatanseverler dikkatle okumalıdır. Hitler rejimi ile Sovyet rejiminin aynı şeyler bulunduğunu ve bizim ezeli düşmanımızın kim olduğunu bir defa daha anlamalıdır..

İŞTE CENNETLERİ!..

Tekin Erer

Galiba dört beş sene önceydi. Bir arkadaşım ziyaretime gelmişti. Yıllık tatilinden faydalanarak İstanbul'da yirmi gün kadar kaldı. Sonra tekrar memuriyetine gitti. Bu arada bir iki defa görüştük. Sovyet hududumuzda bir nahiyenin müdürlüğünü yapıyordu. Hâlâ aynı vazifede olup olmadığını bilmiyorum.

Bulunduğu bucak tam hudut üzerinde imiş.. Yarısı bizde, yarısı onlarda.. Bu bakımdan iki taraf da birbirlerini yakından görmek, tanımak fırsatını buluyorlarmış.

Arkadaşımdan karşı taraf hakkında edindiği kanaati sordum. Aklımda kalanları hülâsa etmek icap ederse, şunları söylemişti :

“— Bizim şark'ın, hudut köylerinin durumunu bilirsin. Halk, Batı illerimize göre fakir ve yoksuldur. Buna rağmen bizim o fakir ve yoksul hudut köylülerini Ruslar, kasten böyle iyi giydirip süslediğimizi zannederler. Bizde hudut boyunca tel örgüleri bile yoktur. Halbuki onlar, Rusya'dan Türkiye'ye kimse kaçmasın diye bütün hududu majino hattı gibi örmüşlerdir. Adım başına nöbetçiler, muhafızlar dizilmiştir. Zavallı köylüler iş kamplarındaki esirler gibi her gün muhafaza altında tarlalara sürülürler. Haftada bir defa et yemek hakları vardır. Bütün hayatları lâhana ve patates yemekle geçer.

Bizimkileri bilirsiniz. Çok defa erkekler kahvede tavla ve kâğıt oynarlar. İstedikleri gibi uyku kestirirler. Ruslar bu bizim tabii olan yaşama tarzımızı kasden, propaganda için hudutta böyle yaptırdığımızı tahmin ederler. Parası olunca insanın istediği herşeyi alabileceğine bir türlü inanmazlar.

Bir gün nahiyede tam Rusların gözüne batacak yerde bir kasap dükkânı açıldı. Bunu da kasden yaptığımızı zannettiler. Uzaktan

köylülerin melûl melûl bu dükkâna bakışlarına dayanamadım. Kasabı çağırdım.

“— Karşıdakiler de nihayet insandır, dedim. Benim onların bakışları karşısında içim sızlıyor. Sana bir yer bulalım da, dükkânını arka tarafa naklet.”

Esasen kasap da aynı üzüntüyü duyuyormuş. Dükkânını onların göremeyeceği bir yere naklettik. Oradaki köylüler, eğer bizim hududu geçenleri tekrar Ruslara iade etmeyeceğimizi bilseler, tıpkı Doğu Almanya’da olduğu gibi her türlü ölümü ve tehlikeyi göze alarak binlerce insan huduttan Türkiye’ye kaçmağa çalışır. Fakat buna teşebbüs edenler bulunmuyor. Çünkü şimdiye kadar hududu geçenleri çok defa geriye göndermişiz. Hattâ yalnız huduttan değil, Batı Almanya’dan, şuradan, buradan gelen siyasî mültecileri de Ruslara iade etmişiz. Ruslar bu iadeleri iyi kıymetlendirmişler : “İşte, görüyorsunuz kaçanları geriye alıyoruz.” demişler. Sonra bunları topladıkları halkın önünde âleme ibret olsun diye kurşuna dizmişler. Rivayete göre bir kısmını da fırınlara atmışlar.

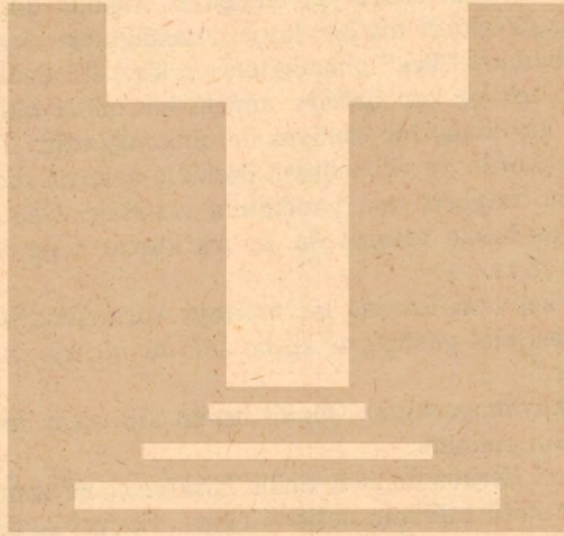
Bizim hudut köylüleri, Rus halkının içyüzünü çok iyi bildikleri için, bütün bakımsızlığa, sefalete rağmen bir yeyip bin şükrederler. Hürriyetin değerini siz İstanbul’da oturanlar ne bilirsiniz? Bizim gibi hududa gelip karşıda olup bitenleri seyretmelisiniz ki, bunun değerini anlayabilesiniz.”

Batılılar Rusya’ya gittikleri zaman Moskova’yı, Leningrad’ı, yahut ancak kendilerine gösterilebilen büyük şehirleri ve yerleri görebiliyorlar. Esasen orada seyahat hürriyeti olmadığı için Rusya’nın içyüzünü Batı bilmiyor. Hattâ bizzat Rusların kendi memleketleri içinde seyahat hürriyetleri mevcut değildir. Bir kasabadan diğerine gitmek isteyen Rus’un yerine getirmekle mükellef bulunduğu formaliteler, müesseseler, mucip sebepler, tabiiyet değiştirmek kadar güçtür.

Komünizm, Rus halkını perişan etmiştir. Onları insanlıktan çıkarmıştır. Komünistler milyonlar sarfederek fezaya adam göndermekle Dünya üzerindeki manevî baskılarını devam ettirmek istiyorlar. Eğer bu hizmetlerini insanlığın faydasına vermiş olmak gayesini taşısalar, önce bu milyonları kendi vatandaşlarına ayırarak, onları ömürlerince “Borç çorbası” yemek sefaletinden kurtarırlar. Gaye, işçi diktatörlüğünü devam ettirmek ve yeryüzüne bunun salgınını yaymaktır. Bir başka görüşle, tıpkı Hitler, tıpkı Mussolini gibi...

İşte bu gül gibi memlekette, viski kadehleri ellerinde komünist edebiyatı yapanlar, böyle bir memleketin hasretini çekiyorlar. On bin yıllık tarihi olan Türk milletine bu meş'um idareyi lâayık görüyorlar.

Eroin iptilâsına yakalananları bundan vazgeçirmeğe imkân var mı? Bunlar da komünizm iptilâsına bir kere yakalanmışlar.. Kurtulmaları için Allah'a dua etmekten başka çâremiz yok! Allah islâh etsin!..

TÜSTAV

SİCİLLİ MOSKOF ÜRETMESİ!

Tekin Erer

Aşağıdaki satırları “Niyazi Berkes” adlı bir sicilli'nin Komünist Rusya'da değil, Türkiye Cumhuriyetinde neşredilen “Yön” adlı bir gazetede yazısından alıyorum :

“— Türkler hiç çekinmeden kan karışmasını siyasî ve millî politikalarının prensiplerinden biri saymışlardır. Belki de tarihte hayatîyet göstermelerinin sebebi bu olmuştur. Aslında din tâbularından gelen ırkçılık, Türklere ait bir duygu olmadığından, ırkçı fikirler taşımak bir adamın “Türk” olmadığına en kuvvetli delildir.

Türkler, ırk ve kan üzerine kurulu bir millet olmadıkları gibi, din üzerine kurulmuş bir cemiyet de olmamışlardır. Türk'ün tarihî varlığı devlet, ordu ve ekonomiye, özellikle sanayie dayanır. Bunlar da hürriyetini kaybetti mi, yandığının resmidir. Onu ne kendi vatanında, ne de başka vatanlarda, ne ırk kurtarır, ne de din; sadece Türklük'ten çıkar.

“Türk” kelimesi üzerine bir neticeye vardırılmayan tartışmaların incelenmesi bize gösteriyor ki, bu adla ne bir ırk, hattâ ne de bir kavim vardır.”

Artık okuyamayacağım. Çünkü benim gibi sizin de sınırlarınızın bozulacağından eminim.

Bu Niyazi Berkes denilen sicilli Türkiye'yi ne zannediyor? Anlarsınız, kaderin kötü talihinin neticesi olarak Sovyet işgalinde bulunan Türkistan, Türkmenistan, Azerbaycan gibi memleketlerde komünizmi benimsemiş bir Türk, böyle yazılar yazabilir. Daha doğrusu korku altında, tehdit altında, kendi varlığını inkâr etmesi için binbir baskı ile böyle şursuz yazılar kaleme alabilir. Fakat nüfus kâğıdında “Türk” yazılı bir insan yukarıdaki sözleri nasıl söyler, hangi vicdanla dile getirir? Nadir Nadi'nin methetmeğe doyamadığı bu Niyazi Berkes denilen zavallı ve mecnun bir taraftan kendisini Atatürkçü gösterirken, bir taraftan da o büyük Türk'ün :

“— Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur.” Sözüne hiç duymadı mı?

Madem ki Türklerin kanı karışıktır. Türkler kanları'nın karışmasını siyasî ve politik prensip saymışlardır, o halde bu “asil kan” ne oluyor? Rus kanı mı, Bulgar kanı mı, Sırp kanı mı, yoksa Berkes kanı mı?

İrkçi fikirler taşımak bir adamın “Türk” olmadığına en kuvvetli delilmiştir. Atatürk gençliğe hitabesinde, “damarlarındaki asil kan” tâbirini kullanmak suretiyle ırkçılık yapmış olmuyor mu? Demek Atatürk'ü, Türklerin bu büyük atasını artık “Türk” saymayacağız. “Ne mutlu Türküm diyene” derken göğsünü ve hançeresini yırtan Atatürk'ü Türklükten ihraç edeceğiz.

Türkler, ırk ve kan üzerine kurulu bir millet olmadıkları gibi din üzerine kurulmuş bir cemiyet de olmamışlar... O halde İstanbul'da Süleymaniye, Sultanahmetler, Beyazıtlar, Yenicâmiler kimin eserdir? Bunları Merihten gelenler mi yaptı? Ankara'da 23 Nisan 1920 de açılan ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi Hacı Bayram Câmîinde namaz kılmak ve dua edilmek suretiyle açılmadı mı? Câmiden Meclise gelenler, başta Mustafa Kemal olmak üzere “Allahüekber” sedaları arasında Büyük Millet Meclisini küşad etmediler mi?

Türk'ün tarihî varlığı bilhassa ekonomiye, sanayie dayanır. Bu kadar gülünç bir tarihî iddiaya kargalar bile güler.. Sanayi hareketleri bütün dünyada buhar makinesinin icadı ile başlamıştır. Şu rada birkaç asırlık meseledir. Hangi sanayi? Onbin yıllık tarihi olan bir millet bu kadar çabuk nasıl inkâr edilir? Belki nesebi mevcut olmayan Moskova prensliği için sanayi'cilik tarihî bir değer taşır. Fakat Türk tarihini ırkçılıktan, müslümanlıktan ayırarak sanayie istinat ettirmek, ancak Niyazi Berkes gibi milliyetçi Türk gençleri'nin fakültelerinden kovdukları maksatlı ve sicilli insanların kârıdır. Kaldı ki, bugün dahi Türkiye'de bir sanayi kurulamamıştır.

“Türk” kelimesi üzerine yapılmış tartışmalar gösteriyormuş ki, bu adla ne bir ırk, hattâ ne de bir kavim varmış..

O halde biz neyiz? Biz nereden çıktık? Türk değilsek, bize ne derler? İrkımız yok, kavmimiz yok, muallakta sallanan bir Sovyet peyki miyiz?

Ey sicilli Moskof üretmesi!.. Senin ne olduğun herkesçe biliniyor, fakat hiç olmazsa otuz milyon Türk'e dil uzatma!.. Kanımıza, Türklüğümüze, milliyetimize dokunma!.. Yoksa o senin yobaz dilini, dibinden koparmasını biliriz!..

ZAVALLI HALİL EFENDİ!

Tekin Erer

Günün 16 saatinde Akşam gazetesinin kapısında bekler.. Zavallı Halil Efendinin görmediği, yapmadığı iş mi vardır? Bütün odaları temizlemek, silmek onda; muhabirlerin, yazarların, idare memurlarının öteye beriye koşturmaları karşısında vücudundan terler aka aka saatlerce hırpalanmak onda; bütün bunlar yetmiyor gibi en küçük ihmal karşısında azarlanmak, türlü ağır sözlere muhatap olmak onda.. Nedir bu Halil Efendinin çilesi?. Bütün bu uğraşmalar, yorulmalar, oradan oraya koşturmalar karşısında ayda eline geçen 300 lira ile ne yapsın bu zavallı? Ayda 300 lira ile beş nüfuslu bir aileyi bu zamanda nasıl geçindirsin, onlara nasıl baksın? Halil Efendinin durumu yürekler acısı..

*

**

Gazetenin bir de TAŞ sütununda yazı yazan muharriri var. Çok defa fıkrasını gazeteye kendisi dahi getirmez. Telefonla haber verir; Halil Efendi evine gider; yazısını alarak gazeteye taşır. Ençok 50 - 60 satırlık bu yazı için TAŞ yazarı ne kazanır bilir misiniz? Günde 300 lira..

Zavallı memleket!.. Zavallı insanlık!.. Bir tarafta ayda üçyüz lira almak için günde 16 saat çalışan Halil Efendi; ötede 50 satır yazı için günde 300 lira alan yazar.. Bunun hak, adalet, insaf neresinde? Bu muharririn nesi var ki, ayda otuz tane Halil Efendi ediyor? Sosyal adaletten bir parça nasibi olanlar, Halil Efendinin ve Halil Efendilerin durumlarına nasıl dikkat etmezler?

*

**

Akşam gazetesinde 200 kişi çalışır. Bunların içinde ancak beş kişi üçbin liradan yüksek ücret alıyor. Bir tarafta 195 kişinin ancak nafakasını temin edecek kadar para alması; diğer tarafta beş kişinin beyler gibi, paşalar gibi yaşaması.. Olur mu bu? İnsanlığa yakı-

sır mı, adalete yakışır mı? Bütün Türkiye'de 29 milyon 500 bin kişi maîşetini temin ederken, yarım milyon insan milyoner hayatı yaşıyor. Nisbete vurursak Akşam gazetesinde yapılan haksızlık bütün Türkiye'de yapılan haksızlıktan dört defa daha fazla!..

Özgür uygarlığa kavuşmak isteyen insanlığın karşısında, neden Akşam gazetesinin bu 195 kişisi esirler gibi çalıştıkları halde, beş kişinin aldıkları bu yüksek ücretler karşısında isyan etmezler? Neden mi? Çünkü Amerikan emperyalistlerinin tesiri ve telkini altındadırlar. Çünkü hükümetin baskısı ve kısıkaç içinde bir esir gibi her türlü haklardan yoksun olarak çalıştırıldıklarını bilmemektedirler. Biz tek başımıza da kalsak, bunları uyaracak, hakkın ve adaletin bir temsilcisi olarak, istismar edilen bu zavallı işçilerin saflarında kalemimizle çarpışacağız!.. Ey Akşam gazetesinde çalışanlar!.. Ayda 300 lira ile beş nüfusa bakan Halil Efendinin hakkını, sizden kesilenleri, TAŞ yazarına ve diğer dört kişiye yedirmeyeceğiz!.. Günde 50 satır yazı yazarak 300 lira alan bir yazarın istismarcılığına göz yummayacağız! Hak ve adaletin doğduğu gün elbet gelecektir! İstemeseniz de, istemeseniz de Akşam gazetesindeki ayda 300 lira alan kapıcı Halil Efendi ile, günde 300 lira çalan TAŞ yazarını aynı sıraya sokacağız! Unutmamalı ki, Tanganika Devletinde bir kapıcı ayda 15 bin Türk lirası kazanır..

*
*

Zonguldak'ta ayda 300 lira alan amele ile Amerika'da beş yıl okuduktan sonra buraya gelen maden mühendisinin ayda aldığı 2000 lira arasındaki daha insafli haksızlığı nasıl belirtiyorsak, Akşam gazetesindeki bu düzensiz, gayri âdil ve insafsız, haksızlığı da böylece ortaya koyuyoruz!..

Artık Amerikalıların bu memleketi istismar etmelerine ve bizi esir gibi çalıştırmalarına, sömürmelerine müsaade etmeyeceğiz! Şimal komşumuz ve bütün tarihimiz boyunca Türklere sevgi, saygı ve yardım, göstermiş bulunan Büyük Rusya'nın yardımlarıyla, Atatürk ve Lenin'in elele vererek kurdukları emsalsiz dostluğun ışığı altında NATO'dan ve CENTO'dan ayrılarak bağımsız bir Türkiye olarak her türlü istismarcıların karşısında insan gibi yaşayacağız! Bilhassa Akşam gazetesindeki istismarcıların kökünü kurutacağız!.. Bu memlekette, milyonerleri yaşatmayacağız!..

*
*

Çetin Altan'ın hergün yaptığı kışkırtıcılığı, insanları birbirine düşürme hastalığının mikrop aşılmasını, bir gün de ben yapmak istediğim. Muvaffak olamadımsa kusurumu bağışlayın!..

HOŞ GELDİN GROMİKO!..

Tekin Erer

Kruşçef, Stalin düşmanıydı. 1943 senesi Aralık ayında Kuzey Kafkasya'daki Karaçay Türklerinden 90.000 kişinin, yine aynı yıl, aynı ayda Kalmuk Türklerinden 70.000 kişinin, 1947 yılı Mart ayında Çeçen - İnguş Cumhuriyetinde 1.000.000 Türk'ün, 1944 yılı Nisan ayında Kabardin - Balkar muhtariyetli Cumhuriyetinde 1.200.000 Türk'ün, yine Kırım'daki 600.000 Türk'ün Stalin'in emriyle öldürüldüklerini yabancılar değil, Kruşçef açıklamış ve bu cinayetlerden Stalin'in mesul bulunduğunu söylemişti. Kruşçef 11 Mayıs 1957 de New York Times gazetesine verdiği beyanatta şöyle demiştir :

“Stalin çok büyük suçlar işlemiş, fakat hiç de faydalı işler yapmamıştır. Biz bunları açıkladık ve daha da açıklıyacağız.”

Bunlar katledilen Türklerden bir kısmıdır. Sürülen, açlığa terkedilen, Alman harbinde kütle halinde cepheye sürülerek Alman tanklarına ezdirilen Türkler, hesaplara dahil değildir. Rusya hudutları içinde kalan Türk soyunu sistemli şekilde imha etmek plânı gereğince öldürülen Türkler bu rakamların dışındadır. Herkes bilir ki, 1917 komünist ihtilâlinde itibaren Rusya nüfusu daima 200 milyonu muhafaza etmiştir. Çünkü her yıl artan nüfusu mukabilinde ekaliyet nüfus eritilmekte, öldürülmektedir. En geç 2000 yılında Rusya'da pür Sovyet nüfusu kalacaktır. Dünyada hiçbir millet böylesine ırkçılık gütmemiştir.

Şimdi Ruslar peyk memleketlerine muhaceret yaptırmakta, peyklere Rusları yerleştirmektedirler. Zamanla bütün peyklere de Ruslaştıracakları pek tabiidir. Eğer karşılarında demokratik ve insan haklarına riyeti baş prensip sayan hür bir dünya olmasa, bu sinsi faaliyetlerini yüze çıkarmakta tereddüt göstermeyecekleri ma-lumdur.

Bizdeki komünist uşakları, Moskof hayranları, işte Türk neslini imha ile mükellef böyle bir devletin peyki olmak için hasret çekiyor-

lar. Şimdi böyle bir milletin Hariciye Vekili Türkiye'yi ziyarete geliyor diye, sevinçlerinden kulakları ağızlarına varıyor. Bunlar kendileri bir tarafa, yavrularına, çocuklarına, torunlarına da acımıyorlar.

*
**

Boraltan köprüsünü duydunuz mu? Birgün çocuklarımız Boraltan köprüsü faciasına ait senaryolar yazacak, tarihler kaleme alacaklardır. Boraltan köprüsü dramı, son 40 yıllık Türk - Sovyet işbirliğinin tarihî bir aynasıdır. Bizdeki Moskof uşağı komünistler bu faciayı büyük bir zevkle düşünüp, överler. Gerçek Türk vatanseverleri ise "Boraltan köprüsü" faciasını duydukça içlerinden kan ağlar, gözlerinden seller gibi yaş akıtırlar.

Boraltan köprüsü, Kars ilimizin Iğdır kazasında Sovyetlerle olan hudut kapımızdır. 1944 yılında Türkiye'ye iltica etmiş bulunan 146 Türk, Saraçoğlu'nun emri ile buradan Ruslara teslim edilmiştir. Elleri arkalarından bağlı olarak teker teker köprüden karşıya geçirilerek Moskoflara verilen her Türk'ün arkasından, Boraltan köprüsünü demirlerinden su altındaki temellerine kadar titreten makineli tüfek ateşinden başka ses duyulmamıştı. O gün tam 146 defa, tekrar edilen makineli tüfek tarrakaları Türk - Sovyet dostluğunun imza merasimini yapmışlardı. Bu 146 kişi içinde iki de kadın vardı. Her makineli tüfek sesi onların nereye gittiğini gösteriyordu. Bunların hemen hepsi yüksek tahsil görmüş, aydın ve bilgili kimselerdi. Köprüden geçerken azerî genç Türk muharriri Enver Kadızade bütün gür sesiyle şöyle bağırıyordu :

"— Biz ölüme gidiyoruz. Yaşasın Türkiye!.."

Onların Türkiye ve Türklük sevgisi can vermeden birkaç dakika önce böyle tezahür ediyordu.

İşte, bunlar Ruslar tarafından katledildikten sonra Iğdır'da ve Kars'ta halk şairleri tarafından söylenen türkülerden bir parça :

"— Bizi siz öldürün vermeyin Rus'a
Yakışmaz Türklüğe, sığmaz namusa...
Vahşete göz yumup silkmeyin omuz
Bizi siz öldürün varsa suçumuz."

İlk iki kişinin tesliminden sonra öldürüldüklerini anlayan Türk mültecileri emniyet kuvvetlerine şöyle hitap etmişlerdi :

“— Bizi niçin Rus cellâtlarına teslim ediyorsunuz? Suçumuz varsa, burada adliye ve idam sehpaları yok mudur? Hiç olmazsa kollarımızı çözün, şurada Boraltan köprüsünün demirlerine başlarımızı vura vura, kayalara kendimizi çarpa çarpa kendi topraklarımızda ölelim. Yalvarıyoruz, cesetlerimiz kendi Anayurdumuzda kalsın...”

Türk emniyet memurlarının kalbi, bu acı feryadlara dayanamadı. Selâhaddin Bey ismindeki emniyet müdürü bütün mesuliyeti omuzlarına alarak teslimde ara verdi. Ankara'ya yıldırım telgrafla durumu bildirdi. Fakat iki saat sonra iki kelimelik cevap gelmişti :

“Teslim ediniz!..”

Ve yine bunlara ait koşulan halk türkülerinden birkaç satır :

“— Onların feryadı uçtu yollarda
Acı türküleri kaldı dillerde...”

*
**

Hoş geldin Gromiko hazretleri, Türk - Sovyet dostluğu veyahut Boraltan köprüsü!..

TÜSTAV

SOLA AKIN!

Orhan Seyfi Orhon

Gitgide sola kayan bir gazete başyazısında, köy enstitülerinin 25 inci kuruluş yılını kutluyor. 1952 de bu müesseseler kapanmasaymış, Türkiye'nin talihi değişecekmiş! 12 yıl içinde 17 bin köylü aydını yetiştirmiş!

Benim bildiğim bu müesseseler kendilerinden bekleneni veremeyip sola kaydıkları için kapatılmıştır. Köy enstitülerinden çıkanlar köylü karakterlerini kaybetmemiş birer aydın olacaktı. Hem köylüye millî kültür ışıklarını dağıtacak, hem köyde bir müstahsil, köylünün muhtaç olduğu sanatları bilen birer usta vazifesini görecekti.

Hiçbiri olamadı. Tam tersine, bunlar ne köyde yaşayabildiler, ne şehirde işe yaradılar. Acayip bir tip ortaya çıktı. Bugün bu köy enstitülerinin şöhretini orada yetişmiş solcu bir köylü yazar devam ettiriyor.

Galiba, gitgide sola kayan bu gazete de başyazısında köy enstitülerinin 25 inci kuruluş yılını bunun için kutluyor!

*
**

Başka bir gazetenin solcu fıkra yazarı da, yine aynı günde köy enstitülerinden çıkan bu yazardan bahsediyor : "Köyden gelip Türk edebiyatının baş köşesine oturdu" diyor.

Fikirleri, zikirleri bir olan bu zatların arasında daima böyle tevarütler olur. Biri bir şeyden bahsedince, öbürü de aynı gün ona dokunur. Nasıl olur, sözleşirler mi? Zannetmiyorum.

Biri ecnebi sermayesi düşmanlığından bahseder, öbüründe de aynı günde bu vardır. Biri Ereğli Demir-Çelik Fabrikasına sataşır, öbürü de. Biri Amerikan emperyalizmine takılır, öbürü de...

Bir telepati meselesi olacak!

Asıl şaşılacak şey, bir defacık yanılıp da birinin siyah dediğine

öbürü beyaz değil, esmer bile dememiştir. Siyah mı, siyah. Beyaz mı, beyaz. Ne fikir birliği!

*
**

Köy enstitüsü de bunlardandır. Türkiye'yi kurtaracak buymuş? Bunun yetiştirdiği aydınlarmış! Solcuların desteklemesiyle öğünen Halkçılar da, Türk edebiyatının baş köşesine oturan o köylü yazarı, ilk kitabı çıktığı zaman, komünist diye tevkif ettirdiklerini unuttur, köy enstitüsünün hasretiyle dövünürler.

*
**

Bana sorarsanız, eksliğimiz, bugün köy enstitülerinin yokluğu değil, yüksek kültür müesseselerimizin verimsizliğidir. Eskisi kadar idealist, milliyetçi, seçkin vasıfta aydınlar yetiştiremiyoruz.

Her çeşit akımlar gençlerin arasından geçip gidecektir. Ama, bileceğiz ki, memlekete sahip bir aydın zümre vardır, onlar dalâlete kapılmazlar, bize doğru yolu gösterirler.

Bir, iki aşırı solcu yazar ortaya çıkmakla gençliği peşine takıp sürükleyemez. Kendimizi tehlikede hissetmeyiz.

*
**

İçimize bir ürperme geliyor : "Bu akın nedir? Bunlar nereye gidiyorlar?" diyoruz. İşçiler, fikir adamları, yazarlar, sanatçılar, politikacılar, gençler, kolejliler, üniversiteliler, doçentler, profesörler aynı yana yönelmiş, yürüyorlar...

Hükümet bu akıma karşı ciddi tedbirler almak ihtiyacını duyuyor. Bunu durdurmak için ne yapacağımızı düşünerek şaşırıyoruz. Bana kalırsa bunun sebebi, yüksek tahsil müesseselerinin ideal Türk genci yetiştirmekteki kısırlığıdır.

*
**

Oturup köy enstitülerinin hasretini çekeceğimize bunu düşünmüyoruz. Bundan elli yıl önce gençlik millî şuurla uyandığı zaman her taraftan değer fıskırıyordu : Bakıyordunuz; Baytar Mektebinden bir Ziya Gökalp çıkıyor, arkasından bir Mehmet Âkif, Mercan'dan bir Köprülü Fuat, Harbiye'den bir Ahmet Refik, Tıbbiye'den bir Rıza Nur, İstanbul Lisesi'nden bütün memlekette kadro dolduracak aydınlar...

*
**

Bu akım durdu. Şimdi, bu değerleri yetiştiren yüksek kültür müesseselerinin kısırlığını unutmuş, yirmi yılda solcu bir köylü yazar yetiştiren köy enstitülerinin yokluğunu konuşuyoruz!

KOMÜNİZMİN SICİLİ

Orhan Seyfi Orhon

Amerikan Haberler Merkezinin dilimizle yayınladığı bir broşürü okuyordum. Burada emperyalistlikle itham edilen Amerika'nın kendisini müdafaa eden fikirleri var.

Elimdeki broşür insanların temel haklarından, seçme hürriyetinden, Amerikan tarihinin hürriyete bağlılığından bahsedildikten sonra komünizmin sicilini anlatıyor. Nasıl emperyalist bir iştiha ile dünyayı yutmaya çalıştığını gösteriyor.

Bunların arasında, müsbet deliller ortaya koyuyor. Dikkate değer iddialar, fikirler geçiyor. Amerikan düşmanlığını yayarak komünist propagandası yapanlar bunlara dokunmuyorlar. Ama, taraf-sız yazarlarımız da bahsetmemektedir.

Okuyanları üzerinde düşündürecek bu sözlerin açıklanmasını faydalı görüyorum. İçlerinden bir kısmını kısaltıp özetliyerek, bir kısmını olduğu gibi alıyorum. Kararı, okuyanlar verecektir.

Broşürde deniyor ki :

“Batı Avrupa kuvvetlerinin geleneksel koloni imparatorlukları çökerken Sovyet Rusya ve Komünist Çin, bir zamanlar bağımsız olan yüz milyonlarca insanı eskisinden daha aldatici, ve daha insafsız bir emperyalizmin eline düşürmektedir.

Tarihte Birleşik Amerika'nın hiç bir zaman kolonici bir kuvvet olmadığı yazılı olmasına rağmen komünist propagandacıları Birleşik Amerika'ya “emperyalist” damgasını vurmaktadırlar.”

Görüyorsunuz ya, tıpkı bizdeki gibi!

“Çin - Sovyet imparatorluğunun tersine Birleşik Amerika ve müttefikleri hiç bir yeni toprak peşinde değildirler. Yugoslavya'ya veya Polonya'ya bile çok ihtiyaç duydukları yardımı yapmışlardır.”

Burası da dikkate değer bir şeydir ki Amerika'nın yardımından yararlanan uluslar, hürriyetlerini kaybetmeksizin ilerlemişlerdir. Bunun canlı bir örneği Batı Almanya'dır.

Bir başka örnek de, Birleşmiş Milletler kuvvetlerinin büyük ölçüde can ve mal kaybı ile komünistlerden kurtulan “Güney Kore” dir.

Bu ülkede halkın kendi hükümetini seçme hakkına dışarıdan hiç bir müdahale yapılmamıştır. Amerika kendi rejimini başkalarına zorla kabul ettirmeye çalışmamaktadır.”

Sovyet Rusya, Kızıl Çin yıkıcı kuvvetlerle dünyayı ele geçirmek için Lenin’in 1920’de açıkladığı amaç için uğraşiyor.

Lenin : “Elli yıl içinde orduların artık çok önemi olmayacak, düşmanlarımızı o kadar zayıflatacağız ki bize karşı savaş kuvvetlerini kullanmak imkânsızlaşacaktır.” demiştir.

Rus ihtilâlinde bu yana komünist partisi, Çarlık Rusya’nın koloni gibi kullanmakla suçladığı ülkeleri zaptetmişlerdir. Bunların arasında Ukrayna, Orta Asya’daki Müslüman ülkeler, 1940’ta Nazi Almanya ile yapılan pazarlıktan sonra ele geçirilen Litvanya, Letonya, Estonya Baltık cumhuriyetleri vardır. Sovyet idaresi altında, bir zaman hür olan 95 milyon insan yaşamaktadır.

İkinci Dünya Savaşı sırasında ve savaştan sonra Rus olmayan halkın oturduğu bölgeler ele geçirildi. Bunların arasında Romanya’nın ve Doğu Prusya’nın çeşitli bölgelerini de sayabiliriz. Japonya’nın yenilmesinden sonra Sovyetler Birliği İsviçre’den büyük bir Japon toprağı ilhak etmişlerdir.

Her yerde metod aynıdır. Mahallî komünistler yeter derece güçlendi mi idareyi ele geçirmek teşebbüsünde bulunmak için zaman gelmiş sayılır. Çekoslovakya’da, Kuzey Kore’de ve Doğu Almanya’da böyle olmuştur.

Sovyet Rusya’nın Doğu Almanya’yı, hür Batı Almanya’dan beton ve dikenli tellerle yapılan bir duvarla nasıl ayırdığını düşünmek yeter. Bu duvar, Doğu Almanya’yı dışardakilerden koruyan değil, kendi halkının dışarı çıkmasını engelleyen bir duvardır.”

Küçük bir kısmını naklettiğim broşür, Kennedy’nin dünya sulhu için şu güzel sözleriyle bitiyor :

“Kuvvetlilerin âdil, zayıfların güven içinde olduğu ve barışın ebediyen kurulduğu bir gün mutlaka doğacaktır!”

DEMİR - ÇELİK

Orhan Seyfi Orhon

Ereğli Demir - Çelik tesislerinin bütün üniteleriyle açılış törenine sıhhi sebepler yüzünden katılamayışıma çok üzülmüştüm. Ekonomik hayatımızın temelini kuran bu müessesenin pek nâzik dâvetine karşı en iyi dileklerle birlikte teşekkürlerimi arz ederim.

Fabrikanın açılış töreni bütün memleketin muhabbet ve ilgisini çeken bir şekilde yapılmıştır. Büyük devlet adamları, Bakanlar, milletvekilleri, senatörler, Amerikan Sefiri, ecnebi sermayesi temsilcileri, sanayiciler, mühim şahsiyetler, gazeteciler ve daha birçok zatlar merasimde hazır bulunmuştur.

İktisadî kalkınmamızı sağlayacak imkânları bize hazırlayan bu fabrikanın böyle bir sevgi ve ilgiyle karşılanmasına çok sevindim.

*
**

Cumhurbaşkanı gönderdiği mesajda, "Teşebbüsün gerçekleşmiş olmasından mutluluk duyduğunu" söylemiştir.

C.H.P. Genel Başkanı İnönü, bu fabrika kurulmadan önce mısır tarlalarıyla kıraç yamaçlardan ibaret olan sahayı hatırlayarak :

"— 30 yıl önce tahayyül ettiğim gün gerçekleşti!"

Demistir. Adalet Partisi Genel Başkanı ve Başbakan yardımcısı sayın Demirel, fabrikanın demir - çelik kapasitesinin en kısa zamanda 1 milyon tona çıkacağını haber vermiştir.

*
**

Amerikan Büyükelçisi sayın Raymond Hare komünistlerin bu fabrikayı hedef tutarak Amerika ile işbirliğine karşı yaptıkları fasılasız çok hararetli, ağır hücumlara karşı büyük bir nezaket ve centilmenlikle cevap vererek demistir ki :

“— Tabiatıyla bunlardan teessür duyuyorum. Fakat mantık ve hakikatler çerçevesi dahilinde kaldıkça bu şekildeki münakaşaları kabul de ederim. Zira memleketlerimiz diğerleri ile ve birbiriyle münasebetlerinde uzun bir dürüstlük an’anesine sahip şerefli memleketlerdir. Siyasî münasebetlerimiz her zaman tetkik edilebilir.”

Buna, Amerika’nın yaptığı yardımlarla Türkiye’nin kendi başına yürüyebileceği günün gelişini çabuklamaya çalıştığını eklemiştir.

*
**

Sanayi Bakanı Ali Nailî Erdem :

“— Kifayetli demir ve kömür yataklarına erişmiş olan memleketimizde sanayileşme yolu ile fukaralık bir serap olacak ve mutlu Türkiye güneş gibi doğacak!”

Demmiştir. Başbakan sayın Ürgüplü : “Millî ekonomimize büyük hizmetler edecek bu tesislerin yurdumuz için hayırlı ve uğurlu olmasını” dilemiştir.

Kısacası bu törende herkes Devlet Reisinden muhalefet liderine kadar hepsi, bu muazzam tesisleri büyük bir iyimserlikle, takdirle, hayranlıkla anmışlardır.

Yalnız törene katılmayan, bu tesisleri görünce ürken, bu güzel sözleri duyunca tüyleri diken diken olan komünist ajanları müstesna!

*
**

Bu Ereğli Demir - Çelik Fabrikası bize sanayi hayatımızda bir ütüden bir lokomotif yapabilmeğe kadar gereken bütün iptidai madde-leri hazırlamaktadır.

Kurulmadan önce tarlalardan ibaret bir sahayı dünyanın en modern tesisleriyle bir sanayi bölgesi haline getirmiştir. Burada dağlar tesviye edilmiş, büyük bir liman vücuda getirilmiştir.

İşçiler için lojmanlar yapılmış, fabrika personellerinin kalacağı apartmanlar kurulmuştur. Burası bir harabeden bir mâmure haline dönmüştür.

Burada çalışan 3 bin küsur işçi ve personel için senede 44 milyon tutarında ücret ödenmektedir. Bu tesislere milletlerarası kalkınma teşkilâtı (AID) şimdiye kadar verdiği kredilerin en büyüğünü, bir milyar 166 milyon lira vermiştir.

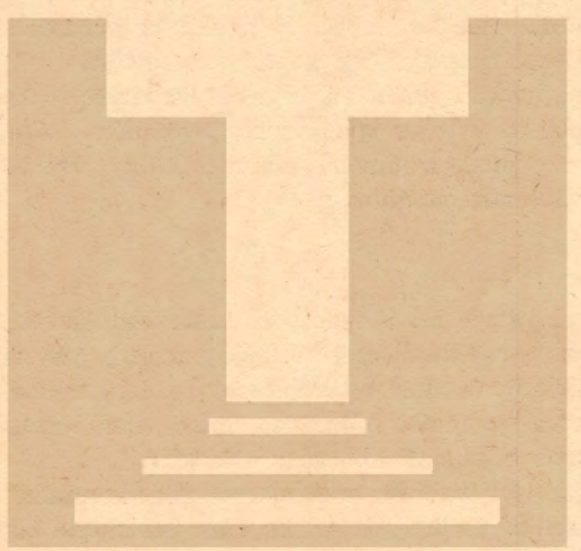
*
**

Bir de memleketimizin kazandığı, dünyanın en büyük demir - elik fabrikalarından biri olan bu müesseseye karşı aşırı solcular ne yapmışlardır? Hemen her gün onu yıkmaya çabalamışlardır.

Neler söylemişlerdir? Pahalı kurulduğu, suiistimaller olduğu, devleti zarara soktuğu, memleketi Amerikan sömürgesi yaptığı... Morison şirketi, ecnebi sermayesi düşmanlığı, Amerika'ya hücum... Daha? Akıllarına gelen son bir kötülük olarak da bu özel teşebbüse karşı halkın güvenini kırmak gayretiyle hisse senetlerinin satılma-
dığı, elde kaldığı yalanını bile uydurmuşlardır.

*
*

İşte, bunların bu memleket aleyhine nasıl çalıştıklarının bir kü-
çük misali!

TÜSTAV

İKİ YOLDAŞ

Orhan Seyfi Orhon

Aynı kaynaktan ilham aldıkları için midir, yoksa kendilerine aynı direktifler verildiğinden midir, yahut da kalb kalbe karşı olduğundan mı, her neyse, aynı yolda yürüyen iki yoldaş ayrı ayrı gazetelerde, biri Akşam'da, öbürü Cumhuriyet'te aynı günde aynı konuyu ele almışlar, aynı maksadı müdafaa etmişlerdir.

Birini diğerine tercih etmeğe hakkımız yoktur. İkisi de ayrı ayrı değişlerle aynı derecede muvaffak olmuşlardır.

Mesele, zahiri görünüşü ile Millî Emniyet idaresindeki yolsuzluklarla poliste yapılan işkencelerin tenkididir. Ama, gerçekte komünistlere yapılan zulümler, haksızlıklardır. Bu zavallıların artık rahat bırakılması istegidir.

*
**

Birinci yazar, Millî Emniyeti Amerikan idaresi altında bulunmakla suçluyor. Çünkü asıl kötülük buradan çıkıyormuş. Bugünkü Millî Emniyetin vazifesi nedir? Memleket için tehlikeli, menfi akımları, bilhassa komünist ajanlarını, tahrikçileri, casusları, sabotajcıları izliyerek hükümeti haberdar etmektir.

Bu Emniyet teşkilâtı uzmanlarına göre komünist tahrikçileri zararlı kişilerdir. Yanlış! Yazarlara göre ise hiç de böyle değil. Onlar kurtaracak bu memleketi? Ama, ne çare ki bir türlü 141 inci ve 142 nci maddeleri kaldırtamadılar! Ne yapsınlar? Her iki Emniyet teşkilâtı üzerine tesir etmek istiyorlar. Emniyet memurlarının Amerikan dostu, komünist düşmanı olmaması değil, tersine, Amerikan dostu, değil, komünist dostu kimselerden seçilmesi için çalışıyorlar.

Bu kadrolardakileri biraz da korkutarak bunun gerekçesini anlatıyorlar.

*
**

Sözü, Akşam gazetesi fıkra yazarına veriyorum : Çünkü efendim : “Bir memleketin millî emniyeti o memleketin sömürücü, kapitalist kuvvetlerinden yana olmayı yüzde yüz memleketin yüksek menfaatlerinden yana olmakmış gibi yorumlamak gafletinden daima kaçınmalıdır.”

Bunlar öyle zannediyorlarmış ki, Amerika demek, hürriyet, demokrasi, insanlık demektir. Yazar, memurları uyarıyor : Yanlış, hem de çok yanlış!

“Amerika ne demokrasi, ne özgürlük, ne insanlık demektir. Amerika, menfaati için her şeyi yapan, renkli pamuklara bürünmüş, sömürücü, katı bir devlettir.”

**

Şimdi anladınız mı?

Amerikan menfaatlerinin Türkiye menfaatlerinden ayrı olacağına misaller veriyor : “Petrol meselesi, maden meselesi, kamu oyunundan habersiz yapılmış ikili anlaşmalarla —yâni Amerika ile aramızdaki askerî anlaşmayla demek istiyor!— sağlanmış bazı aşırı haklar...” Tabii bu arada Ereğli Demir - Çelik Fabrikası en başta gelmektedir.

Oysa, Amerikan menfaatleri için yıkıcı olan hareketler Türkiye için makbul olabilirmiş!

Netice :

“Millî Emniyet hiç bir iktidarın malı değildir. Hele iktisadî iktidarın, yâni iç ve dış kapitalizmin malı hiç olmamalıdır.” Dış kapitalizm Amerikan yardımı, iç kapitalizm de özel sektörü korumak, serbest ticaret, sermaye sahiplerinin kurduğu müesseseler, her türlü ticarî işler ve kazançlar olacak...

Artık bu gerekçeden sonra bu memleketi komünizmin kurtaraacağına, komünistlerin ileri fikirli, dünya gidişine ayak uydurmuş, gerçekçi kişiler olduğuna inanıp, herkesle birlikte Emniyet memurlarının da onlara saygı göstermesi lâzımdır.

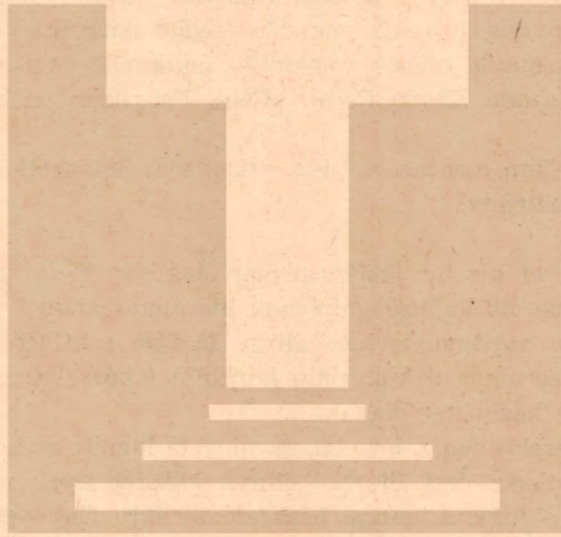
**

Cumhuriyet'teki sayın yazar da, doğrudan doğruya mâsum komünistlere Türk polisinin yaptığı zulümleri işkenceleri anlatıyor :

İki, üç yıl önce “Yeni Dal Grubu” sanatçılarını tevkif etmişler. İçlerinde Varşova'da doğmuş bir kadın varmış. “Madem ki Varşova'da doğdun, komünistsin!” demişler. Eski bir tanıdığına rastlamış.

Onbir ay tutuklu kalmış. Bir insanın dayanamayacağı işkencelere uğramış. Gözlerini bağlayıp polisteki tabutluğa götürmüşler. Üstüne köpek saldırtmışlar. Yatağına yılan koymuşlar!. “Bu devirde, 1965 yılında Türkiye’de sanatlarına âşık gençleri, tablosundaki renklerden ötürü kelepçe vurup zindana atıyorlar” mış! Eğer bundan böyle bu iki yoldaşın tavsiyesi ile Emniyet teşkilâtı, komünistleri serbest bırakıp milliyetçileri takip etmezse, sayın yazar, arkadaşıyla birlikte yeni iktidara bütün komünistler adına güvensizlik oyu vereceklerini söylüyor. Hem de bunu, enternasyonal marşı gibi hep beraber tekrarlanacak ne parlak, ne san’atlı bir cümleyle söylüyor bakın :

“— Emniyetin emniyetini sağlayamıyan demokrasinin güvenliğine güvenemeyiz!”

TÜSTAV

KIZILLARLA MÜCADELEDE HALK VE HÜKÜMET

Kadircan Kafli

Memlekette, sol temayülle mücadele hususunda hayırlı bir faaliyetin, belirtileri başlamış bulunuyor.

Buna memnun olmak gerek. Hattâ, hızlandırmak gerektir. Zira başı ezilmeyen yılan, birgün büyüyecek ve bizi sokacaktır. Türkiye'de bir gizli sol faaliyetin olmadığı inkâr edilemez. Bunların belirtileri, zaman zaman gazetelerin sayfalarına aksetmektedir. İçimize girmiş bu kurtları takip etmek onları boş bir çuval gibi umumî efkâra teşhir etmek lâzımdır. Bu mücadelede sırf hükûmet bazı ahvalde zayıf kalabilir. Fakat sağ duyu sahibi vatandaşlar, bunu bir vazife olarak üzerlerine almalıdırlar.

Meselâ, 1954'de Harbiye'de hapsedilen 170 küsür müseccel ve azılı komünist, mahkûmiyetlerini bitirmiş ve aramıza dağılmışlardır. Bunlar şimdi nerelerdedir?.. Duyduğumuza göre, birçok işlerin başına getirilmişler, kendilerine memuriyetler verilmiş ve sol temayüllü mecmualarda köşeler ayrılmıştır. Vatandaşın bu kızıl satılmışlardan kaçınması için hükûmet bunları zaman zaman teşhir etmelidir. Diğer mühim bir mesele de, aramıza gizlice sızmış bulunan bazı isimsiz fakat son derece tehlikeli kızılların ayıklanması meselesidir. İşte bu noktada hükûmet bazen vazifesini yerine getiremeyebilir. Bu takdirde iş, memleketçi, milletçi ve Müslüman kardeşlerimize düşmektedir.

Bu azılı komünistlerin toplum içinde yaptıkları tahribatı bilmek için onları zaman zaman alâkalı makamlara bildirmek hepimize bir borçtur. Yukarıda söylediğimiz mahkûm komünistlerin, hattâ bazılarının eserlerinin dahi çıkmakta olduğu, sahneye konmak istendiği bir hakikattir. Bu bir gaflet değilse nedir? İş bu dereceye geldikten sonra ister istemez bunların yalnız olmadıklarını, idare cihazında ellerinden tutanların bulunduğunu düşünmek zorunda kalıyoruz.

Komünist alçağının son derece sinsî usulleri vardır. Hepimizden

dindar görünür, fakat zayıf ruhlara dinin dünya için lüzumlu olmadığını şırınga eder. Hepimizden fazla milliyetçi görünür, fakat milliyetçiliğin beyhude bir düşünce olduğunu inandırmak ister. Hepimizden fazla ahlâklı görünür, fakat cemiyette ahlâkın bozulmasını sağlamaya çalışır. Toplumların ufak tefek boşluklarından ve anlaşmazlıklarından istifade edip çıban başı yaratır. Grevler hazırlar ve destekler. Sermayeye karşı her insanda mevcut zaafı körükleyerek "O'nun var da senin neden yok" diye, emeği, mesaiyi, gayreti hiçe sayıp birinin diğerine düşmanlığını sağlar. Büyük kişilere düşmandırlar. Daima önde gidene hedef tutarlar. Bir yerde işçi yürüyüşü mü var. Bir yerde yevmiye anlaşmazlığı mı var? Komünist orada hazır. Vur, kır, çalışma, bağır, küfret diye mütemadiyen tahrik eder. İşte bu gibi haysiyetsizleri fabrikada, dairede, köyde, yolculukta, eğlencede, stadyumda, hülâsa nerede görürsek görelim, onu, kıpkızıl hüviyeti ile hükümet makamlarına ihbar etmek en büyük fazilet olur.

Çin'in kızıllaşmasındaki sebeplerden biri de, işte bu işaret ettiğimiz noktadır. Bugün Formoza'da âdeta sürgün bir hükümdar gibi yaşamakta olan Çan - Kay - Şek yıllarca memleketindeki gizli faaliyetlere bigane kaldı. Kızıllar, Çin'i köylerden, nutuk meydanlarından zehirlemeye başladılar. Ta ki, büyüüp kendisini Formoza'ya sürgün edinceye kadar, gafil lider bu uykudan uyanamadı. Halkın fakir oluşu da Çin'in süratle kızıllaşmasına yol açan sebeplerden biridir. Çünkü alçak komünist, fakir kişiye önce boğazından girer. Zehirlediği tek şey, onun ekmeği ve yevmiyesidir.

Şu halde, gerek iktidarlar, gerekse halkın şuuru, bir memlekette yeşermek isteyen kızıl tehlike için, elele vermek mecburiyetindedir. Bunlar temin edilmezse, tehlike zayıf noktalardan sızacak ve büyüyecektir. Allah, bütün memleketleri bu tehlikeden korusun...

TÜSTAV

MİLLİYETÇİ ÖĞRETMEN

Kadircan Kaflı

Türkiye'nin her zamandan ziyade millî ruha ihtiyacı var, Türkiye her zamandan ziyade milliyetçi olmak zorundadır; Türkiye'yi tehdit eden en büyük ve korkunç tehlikeyi ancak kuvvetli bir milliyetçi cephe önleyebilir.

Türk öğretmenleri millî ruhun birinci derecede ve en cesur yapımcıları olmalıdırlar; milliyetçi cephenin temel kuvveti Türk öğretmenleridir.

Öğretmenler arasındaki bazı yanlış tutumlardan en çok üzülenler milliyetçi Türk öğretmenleridir, bunlar bu ihtiyaçlardır ki "Ankara Milliyetçi Öğretmenler Birliği" ni kurmuşlardır, çetin bir çalışma halindedirler.

Bu dernek, Millî Egemenlik Bayramı münasebetiyle "Büyük Türk Milletine ve asıl meslekdaşlarımıza" başlıklı bir bildiri yaydı. 27 Mayıs 1960 dan beri hiçbir teşekkür bu kadar mânalı ve bu derece demokratik sözler etmiş değildir. Bunlar yüreктen gelen, gerçek vatanseverliğin tercümanı olan sözlerdir.

"Çalışmalarımız milliyetçilik prensiplerine dayanmaktadır" diyorlar. Sonra ilâve ediyorlar :

"En üstün vasıflarımızdan biri de komünizm cereyanlarına karşı bulunmamızdır. Tüzüğümüzde, bildirilerimizde ve her türlü yayınlarımızda Atatürk'ün "Türk âleminin en büyük düşmanı komünistliktir. Her görüldüğü yerde ezilmeli!" düsturu ile söze başlamayı şiar edinmişizdir."

Komünizm nedir ?

Milliyetçi Öğretmenler Birliği bunu şöyle belirtiyor :

"Hak ve hürriyetlerin düşmanı, insanlığın düşmanıdır. İnsanları köleleştirmek ister. Hürriyet haykırılarıyla girdiği yerlerde önce

hürriyeti boğar. Yıkamak istediği ülkelerin gençliğinden faydalandığı halde önce bu gençliği tanklar altında ezer, sendikaları tahrik ederek yıkabildiği memleketlerde önce sendikaları kaldırır.”

“Göz diktiği milletin idaresini zayıflatmak için onu millet yapan değerleri, bilhassa din, milliyet duygusu, dil, gelenek ve görenekleri yıpratmağa çalışır. Millî bağları koparabilmek için bunların faydasızlığını, zararlı olduğunu, ilerlemeğe engel teşkil ettiklerini yayar.”

Mahkûm etmek istediği toplulukta her şeylerini para ile satmağa hazır olan harisleri, ahlâksızları yakalar; kargaşalıklar çıkartır, milleti sınıflara böldürür, birbirine çatıştırır. Büyük Millet Meclisini itibardan düşürür.

Bir taraftan da :

— Bu memlekete komünizm gelmez! Bu millet komünizmi kabul etmez!

Diye propaganda yapar, sanki millet isterse gelecekmış de istemezse gelmiyecekmiş! İstiyerek komünist olan tek memleket var mı? İhtilâlle, işgalle, silâh kuvveti ile gelirler ve zulümle otururlar.

Milliyetçi Öğretmenler Birliği bir çok derneklerin ve çevrelerin aksine olarak doğru yoldadır ve şöyle demektedir :

“Millî iradenin temel temsilcisi olan Büyük Millet Meclisinin, hükûmete katılan partilerin, yapıcı muhalefetin, halkın, gençliğin, aydınının ve milliyetçi Türk öğretmenin en büyük vazifesi Türk milletini ve demokrasiyi bu tehlikeden koruyucu ciddî tedbirlere derhal girişmektir.”

Biz öteki öğretmen teşekkülünün de bu yola gelmesini, bu meslekdaş teşekkülün katıldığı milliyetçi cepheye katılmasını bekliyoruz.

TÜSTAV

ÇETİN ALTAN İLE SOHBET

Ankara Adalet Gazetesinden

— Çetin bey, Kıbrıs adasındaki Rumlara yollanan Rus füzeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Vallahi bilmemki Ruslar Makarios'tan yana görünüyorlar. Yüzyıllardan beri özlemine duydukları sıcak denizlere inmelerinin Kıbrıs siyasetinde gerçekleşeceğini doğru olacağı kanaatındayım.

— Yani Kıbrıs'ta bağımsız bir Rum hükûmeti kurulmasına taraftar mısınız?

— Bizim için Rusya'nın menfaati her şeyin üstündedir. Mademki onlar öyle istiyor. Bize düşen de buna yardımcı olmaktır. Rusya'nın dostluğu bizim için Kıbrıs'tan daha önemlidir.

— Sizin için komünist ve Rusya'nın adamı diyorlar doğru mu?

— Bunlar hain milliyetçilerin, gericilerin iddiaları sosyalist Nazım Hikmet'e bile komünist demediler mi? Nazım Hikmet'in komünistliği ne kadar doğru ise benimki de o kadar doğrudur.

— Türkiye'de hiç komünist yok mu?

— Resmen komünist olarak kayıtlı kimse yok.

— Neden?

— 141 ve 142 nci maddeleri kaldırılırsa öğrenirsin.

— Size, makyajlı sosyalist diyorlar sebebi?

— Gerçek yüzümü kimseye göstermek istemediğim için sosyalist makyajı ile dolayım da ondan.

— Millî menfaatımızla, Rusya'nın menfaati çatışsa hangisini tutarsınız?

— Millî menfaat ne demek? Bunlar geri düşünceler. Bütün dünyanın bir tek sosyalist devlet haline gelmesi, insanların, din, ırk, milliyet ayırımlarını bir tarafa bırakarak bir proleter kardeşliği kurması lâzımdır. Yani, (milletim, nev'i beşer, vatanım rûyü zemin) mısrasında idealimiz özetlenmiştir.

— Türkiye'nin de Rusya'nın peyki haline gelmesi gerçekleşirse ne yapacaksınız?

— Önce, milliyetçi, kapitalist ve burjuva hainlerini temizleyeceğim. Umumî yerlerde Rus votkası, kimsenin görmediği yerde de İskoç viskisi yudumlayıp yoldaşların başarısına duacı olacağım. Belki de Türkiye'nin (Radar) ı olurum.

— Ruslar dışardaki Türk paralarını topluyorlarmış bunun sebebi?

— Bize olan aşırı muhabbetlerinden. Dışarda paralarımızın yabancı ellerde kalmaması için.

— Bu paraları ne yapıyorlar?

— Yine Türkiye'ye sokuyor, makyajlı sosyalistlere yani bizim yoldaşlara dağıtıyorlar.

— Yani bazı çevrelerdeki Rus propagandası çabalarının karşılığı mı oluyor bu yardımlar?

— Elbette. Bu hususta Ruslar çok cömert insanlardır. Her yıl Türkiye'de bir kaç yüz milyon dağıtıyorlar, dışardaki paralarımızı tekrar yurda getirmek suretiyle bize ayrıca hizmette de bulunuyorlar.

— Sizi de çok sevdiklerine göre, her halde gayretlerinizi karşılıksız bırakmıyorlar?

— Bende imân, onlarda para.. Söz aramızda (para ile imânın kimde olduğu bilinmez) lâfına inanma.

— Ruslar, Türkiye'deki yoldaşlarına, ne pahasına olursa olsun Amerika aleyhine propaganda yapmaları için gizli talimat vermiş doğru mu?

— Rusya'yı bu gayretlerinde yalnız bırakmak Türk civanmertliğine sığmaz. Onlar hesabına çalışmak lâzım.

— Komünizm propagandasını nasıl yapıyorsunuz? Halkı aldatmak için nasıl formüller kullanıyorsunuz?

— İşsizlikten, ücretlerin azlığından, işçi emeğinin sömürüldüğünden, sefaletten dem vuruyor, servet düşmanlığı, sermaye düşmanlığı, serbest teşebbüs ve mülkiyet aleyhtarlığı yaparak ver yansın ediyoruz.

— Süleyman Demirel'i ve A.P.'yi niçin hırpalamaya çalışıyorsunuz?

— Bu da söz mü? Bizim yolumuzun üzerindeki en büyük engel A.P. dir. Parti olarak komünizme karşı olduğunu ilân eden bir parti elbette bizim can düşmanımızdır. Demirel ise hem partinin başı, hem de müstakbel hükûmetin başı olacağı için bütün gücümüzle yıprat-

maya, kötölemeye, halkın gözünden düşürmeye mecburuz.

— Niçin Rusya tabiiyetine geçmiyorsunuz?

— Daha Nâzım Hikmet hizasına gelemedim de ondan.

— Sonunuzu nasıl görüyorsunuz?

— Türkiye Sovyet Cumhuriyeti başlarından biri olarak.

— Daha sonra?

— Sabahattin Âli'nin düştüğü akıbete uğramazsam Moskova civarında bir villâ da istirahatta..

— Rusya'yı tenkit ettiğiniz hiçbir nokta yok mu?

Meselâ bizden bazı vilâyetler ve Boğazlarda üs istemesi, Makarios'a silâh, başarı mesajı gibi?

— Hayır olamaz. Rusya her türlü tenkitten münezzihtir.

— Atatürk komünizm için (görüldüğü yerde başı ezilmeli) demiş. Sebebini biliyor musunuz?

— Komünizmin bu kadar yüksek bir insanlık rejimi olduğunu bilmiyordu da ondan.

— Siz nasıl biliyorsunuz?

— Onların temsilcisiyim elbette bilmem gerekir.

— Türkiye'nin komünizm tehlikesinden, Brezilya'dan daha kolay kurtulacağı umuluyor ne dersiniz?

— Bizim afyon şırıngaları tesir etmezse belki.

— Ya tesir ederse?

— Mesele tamam. Rusya'ya selâm.

TÜSTAV

EVET, ATATÜRK'Ü BERABER OKUYALIM!..

Şurası unutulmamalıdır ki: Türk âleminin
en büyük düşmanı Komünistlikdir.
Her görüldüğü yerde ezilmeli!

ATATÜRK

Türkiye'de kızıl ihtilâle övgüler yazmış, Atatürk devrinde bu suçtan mükerreren mahkûm olmuş, milletin âtîfetiyle hapisten kurtulup kaçtığı Moskova'da milleti ve devleti aleyhine elinden geleni ardına koymamış bir Nâzım Hikmet vardı. Şimdi Komünist aristokrasinin Moskova'daki mezarlığında...

Türkiye'de, hem de dâvetli olduğu yeni bir Arap ülkesinde misafirliğini unutup bu kıpkızıl vatan haininin şerefine kadeh kaldıran bir yazar vardır. Bu yazar memleketimizdeki komünist propagandasının elebaşısıdır, kızılların dahi cesaret edemeyecekleri bir pervasızlıkla milleti komünizmin boyunduruğu altına koydurmak ve elinden eksik etmediği içki kadehini bir gün böyle bir başarıya kaldırmak için sabırsızlanmaktadır.

Sadece sabırsızlanmakta değil, aynı zamanda tasarlanan, Türkiye'yi en kısa zamanda komünistleştirme plânına karşı koyanlara, milleti uyarmağa çalışanlara korkunç bir kin ve husûmet göstermekte ve yaymakta tereddüt etmemektedir. Onun için, komünist olmıyan her fikir, her davranış Amerikan uşaklığıdır, Amerika'ya düşman olmıyan herkes vatan hainidir. Hâkim kılmak istediği rejimin karakteristik bir örneğini teşkil eden, başka herhangi bir fikre müsamahasızlık, bu kıpkızıl yazarın Türkiye'nin geleceği bakımından tasarladığı rejimin tablosunu çiziyor.

Seviyesi yazarının karakterine uygun bu saldırıların hedeflerinden biri de DURUM dergisi ve onu idare edenlerdir.

Niçin?

Çünkü, bu kızıl yazar Türkiye'deki bütün yoldaşları gibi, sahte bir miliyetçilik perdesi ardında kızıl rejime, dünyada bir kızıl

ihtilâlin zeminini hazırlayacak her türlü davranışa övgüler yağdırıp körpe zihinleri hiçbir mukavemete uğramadan zehirlemek yolunda yürürken, gerçekleri ortaya atarak milleti uyaranların başında DURUM dergisi gelmektedir.

Komünist, gerçeğe tahammül edemez. Onun için komünist rejimlerin hudut kapıları hür fikirlere ve hür fikirli yabancılara kapalıdır, sım sıkı kapalıdır. Buralara, seçilip dâvet edilenlere ise, misafirin değil ev sahibinin istediği gösterilir.

Demirperde gerisinde, bugün artık kendilerinin bile açıklamaktan kaçınmadıkları gerçeklere rağmen, komünist ve sosyalist ekonomilerinin hezimetine temel teşkil eden bir tek müesseseyi size gezdirmezler. Size değil, bu kızıl yazara bile gezdirmezler.

Buralarda gençler dilediğini değil, rejimin müsaade ettiğini öğrenir, okur. Burada, gençler dilediğini değil, emredilen mesleği öğrenir. Burada insan inandığını değil, istenileni söylemek ve yapmak zorundadır. Burada devlet hovardalığı itaatte, alkış tutmakta örnek olanlardan kurulu bir komünist aristokrasisine karşı cömerttir.

“Yeni Sınıf”, yazan bir komünist zindandan zindana atılmaktadır. Polonyalı bir yazar rejimi tenkid etmenin cezasını çok ağır çekmektedir.

Grev hakkı burada yoktur, toplu sözleşmenin adını anmak insanı ancak ölümlerden ölüm beğenmek durumunda bırakır. Ama, demirperdenin dışına çıkınca komünizm neyi men ediyorsa, hangi memlekette olursa olsun, mevcut olsun olmasın, propagandalarının temeli bunlar üzerine kurulur.

Kızıl ihtilâllerin ortamı, sosyal kargaşalıklar, sınıfların birbirlerine karşı imha hareketleriyle hazırlanır. İşçi sınıfı tahriklerle ileride başına geleceği düşünemez hale getirilir.

Bütün bu davranışların maksadını asla açıklamayacaksınız. Şayet bunları açıklayacak olursanız, siz Amerikalılara satılmış bir uşaksınız.

Sabahtan akşama kızıl rejimin propagandasını yapan şu yazara bakınız!... Uzun zamandan beri çalıştığı gazeteden kovulduğu gün, bu gazetenin tüm okuyucusunu da beraberinde götüreceği hayaline o kadar inanmıştı ki, alalecele kapıldığı bir gazetenin tirajında beklediği etkiyi bulamayınca hiddetinden ne yapacağını bilemez bir halde saldırganlığa başladı. Bütün dünyada yayınlanmış bir broşürün Türkiye’de yayınlanmasına da öylesine kızmış ki kudurgan salyalarını bize buluşturmak istemektedir.

Kin ve husumetin her gün bir başka tohumunu ektiği bu ce-

miyette, sanki kendisinden daha ileri bir kıskırtıcı bulunabilirmiş gibi, kızıl istibdat rejimine karşı her zamandan çok uyarılmaya muhtaç bulunan kamu oyuna gerçekleri açıkladığımız için bizi Anayasa dışı hareketle ithama kalkmakta ve tabiatında mevcut seviyesiz bir jurnalcılık yapmaktadır. Hem de gözümüzün üzerine yumruğu vurmak tehdidiyle.

Türkiye'de komünizm Anayasa dışıdır. Komünizmin her gün medhiyesini ve propagandasını bu yazar yapar.

Türkiye'de, bir sınıfın diğerine zor kullanarak hâkim olması kanun dışıdır. Bu kanun dışı hareketi yine bu yazar her gün pervasızca, hiçbir engelle karşılaşmadan tahrik eder...

Ve sonunda ATATÜRK'ü okumamızı tavsiye eder. Peki, beraber okuyalım ATATÜRK'ü :

"Türk âleminin en büyük düşmanı komünizmdir. Her görüldüğü yerde ezilmeli!.."

Kemal ATATÜRK

Anladın mı kızıl komünist maşası?..

Yumruğun kimin gözü üzerinde patlaması lâzım geldiğini ATATÜRK açıkça söylemektedir.

Gözünü sakın!

TÜSTAV

HEM KOMÜNİST HEM VATAN ŞAIRİ!

Fuat Uluç

Nâzım Hikmet “Beni Stalin yarattı” dermiş. Doğrudur. Mel’unun böylesini, iblisin öylesi yaratabilir ancak. Ömrü boyunca, o kızıl despotun davulunu çalmak boşuna değilmiş meğer. Kendi idealzadeleri ise, durmadan eserini tamamlamaya çalışıyorlar. Dünya tarihinde, bir vatan hainini bayraklaştırmak için bu kadar cömertçe gayret harcadığı görülmemiştir. Dergileri, gazeteleri hep onulla dolu. Nihayet bir de kitabını bastılar. Hem de en pahalı kâğıda, en titiz itina ile. Adı “Kurtuluş Savaşı Destanı”dır. Hani, “Yön”de çıkan parçalarını “Bayrak”da didiklediğimiz, yalan, iftira, cehalet ve yavanlık şaheseri. Eski bir deyimle, zarf, mazruftan güzel. Yaptıkları iş, tıpkı kesme kristal kadehle turşu suyu ikram etmek gibi bir şey. Karşıdan bakınca içi çekiyor, yudumlayınca yüzü buruşuyor insanın. Madem ki tüm olarak önümüze serdiler; top-tan ele alıp bir çırpıda değerlendirmek mümkün tamamını. Komünist Şairin bu aristokrat görünümlü kitabı için ilerde katlanacağımız bu zahmete de. O halde, dönelim biz yine “Yön” dergisindeki şiirlerine.

*
**

86 sayılı “Yön” dergisinde, şairin kendi kaleminden hayat hikâyesi. Şiir olarak hakikaten değersiz. Evvelâ konu iğrenç. Hiyanet içinde geçen şerefsiz bir ömrün canlandırılışı tiksintiden başka ne verir insana? Sonra, anlatış kuru ve yavan. Çarpma hızına bir şey katmıyor yüreğin. Malûm yılışıklık içinde sıralamış mısraları. Bir yerinde “Sözün kısası yoldaşlar” dediğine göre de sesleniş bize değil. Moskofa ve moskofcu yoldaşlarına hitap ediyor demek. Diğer bir yerinde de “insanca yaşadım” demiş utanmadan. Sorarım size, bu derece sefil bir yaşayışın “insanca” diye öğünülecek nesi vardır?

87 sayılı dergideki “Ceviz ağacı” başlıklı şiiri ise tam bir hezeyan. Onbeş mısradan sadece biri şiire benziyor ancak :

“Yüzbin yürek gibi çarpar, çarpar yapraklarım”

Hele “Kıvıl kıvıl” diye bir kelime kullanmış ki bilene, görene, duyana aşkolsun. Acaba yanılıyor muyum diye, bir sürü sözlükte beyhude aradım durdum. Söz gelimine göre, “Kımıl kımıl” demek istediği anlaşılıyor. Doğrusunu bilmediği veya hatırlıyamadığı için uydurmuş anlaşılabilir. Eh, insan büyük şair (!) olunca elbet de yapar böyle şeyleri.

88 sayılı dergide “Masalların masalı” nı sunmuşlar. Büyük dünya şairi (!) bakın neler sayıklamış :

*“Su başında durmuşuz
Çınarla ben.
Suda suretimiz çıkıyor
Çınarla benim.
Suyun şavkı vuruyor bize
Çınarla bana.*

*Su başında durmuşuz
Çınarla ben. Bir de kedi.
Suda suretimiz çıkıyor
Çınarla benim, bir de kedinin,
Suyun şavkı vuruyor
Çınarla bana, bir de kediye.*

Sabrınızı taşırmamak için tamamını almıyorum. Su başındaki bu kafileye daha sonra “güneş ve ömrümüz” katılıyor ve suyun şavkı hepsine birden vuruyor. Büyük şaire, hayatın büyük ve engin felsefesini ilham ediyor bu temaşa :

*“Suyun başında durmuşuz,
Önce kedi gidecek
Kaybolacak suda sureti
Sonra ben gideceğim
Kaybolacak suda suretim.
Sonra çınar gidecek,
Kaybolacak suda sureti.
Sonra su gidecek
Güneş kalacak,
Sonra o da gidecek.*

Nasıl, beğendiniz mi şâheseri? Söyleyin Tanrı hakkı için, neresi şiir bunun? Özellikle, yeri ve kullanılış şekli bakımından “su-

retimiz” kelimesi, insanın zevkine indirilmiş bir yumruk sanki. Bir ortaokul öğrencisi böyle bir şey karalayıp hocasına gösterse, hocası, merhametle talebesinin sırtını oksar ve “hadi oğlum, sen böyle şeylerle uğraşma, senin harcın değil bunlar” derdi her halde.

94 sayılı dergide “Dünyanın en tuhaf mahlûku” nu anlatmaya çalışmış. Kimmiş bu tuhaf mahlûk? Ben, sen ve ötekiler. Yani bilcümle vatandaş. Her birimizi bir şeye benzetmiş. Akrep, serçe, midye, sönmüş yanardağ ve nihayet :

*“Koyun gibisin kardeşim
Gocuklu celep kaldırımca sopasını,
Sürüye katılırsın hemen
Ve adetâ mağrur koşarsın salhaneye.”*

Peki ama, sopayı kaldıran celep kim? Sürüye katılıp mağrur koşulan salhane neresi? Hangi sebeple ve hangi maksatla boğazlanıyor bu insanlar?

*“Açsak, yorgunsak, alkan içindeysek eğer
Ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak
Kabahat senin.”*

Dediğine göre, maksadı aşikâr. Ne yapmalı o halde? Çorak vatan toprağında aç ve yorgun didinmeğe ne lüzum var? Bu doyurmayan topraklar, bu cendere devlet için alkanlara boyanmak neden? Kaç moskofa, sığın komünist cennetine, derle zevk ve sefanın renk renk goncalarını; doya doya çıkar tadını dünyanın. Örnek mi lâzım? İşte Nâzım Hikmet. Uy büyük şair ve nâdir (!) Türke... Onun gibi şeref, namus ve haysiyetten soyunabilirsen, her şey senin içindir emin ol. Vay gidi ruh vebâsı mikrobu vay!..

95 sayılı dergide “Mehmetçik” şiirini buluyoruz. Büyük şair ve nâdir Türk (!) Nâzım Hikmet, Türk vatanının bütünlüğünü, Türk milletinin beka ve teminatını anlatacak. Hani, barışta efendiliği, savaşta kahramanlığı ile, bütün dünyanın saygısını kazanan mertlik âbidesini. Okuyalım o halde :

*“895 numaralı katar,
895 numaralı katarın
Üçüncü mevki vagonunda
Üç yolcu var
Sefalet
Felâket*

*Ve Mehmet.
Tren düükleri öter Mehmedin üstünden;
Medet.. Medet...
Uzun raylar uzanır
Memleket... Memleket...
Yok bu raylarda merhamet...
Mehmetçik, Mehmet
Dağ taş Mehmet dolu,
Kiminin sallanır dâllarda kolu,
Kiminin pantolonu,
Kiminin donu.
Bu uzun rayların sonu
Varır kışlasına Selimiye'nin.
Selimiye'nin avlusu Mehmetçik dolu,
Hepsinin dirseklerine kadar swanmış kolu
Mehmetçiğin kolu bit dolu
Bit Mehmedi yer,
Mehmet biti..."*

Vay hain vay. Yuh senin gibi büyük şaire ve nâdir (!) Türke...
Yuuuh sana bu sıfatları verenlere...

TÜSTAV

İ Ç İ N D E K İ L E R

Atatürk Diyor ki :	3
Atatürk Diyor ki :	4
Gürsel Diyor ki :	5
İnönü Diyor ki :	6
Falih Rıfki Atay	
Amerikan Emperyalizmi	7
Falih Rıfki Atay	
Kızılların Üç Parolası	9
Bedii Faik	
Aman Devam!..	11
Bedii Faik	
Haydi Oradan!..	13
Bedii Faik	
Kızıl Geminin Aslanları!..	14
Bedii Faik	
Asıl Fark	15
Ahmet Emin Yalman	
En Büyük Tehlike	17
Prof. Dr. Mümtaz Turhan	
Türkiye'de Komünizm Tehlikesi Var mıdır?	20
Prof. Hâzım Âtîf Kuyucak	
Nereye Gidiyoruz?	22
Doç. Dr. Faruk Timurtaş	
Komünizm Tehlikesi	26
Durum Dergisi'nden	
Atatürk Komünistlere Bayrak Olamaz!	28
Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu	
Yerli Kızıllara Moskova Emri	30
Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu	
Sovyet Emperyalizmi ve İslâvcılık	33
Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu	
Dünyada Komünizm ve Türkiye	35
Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu	
Komünistlerin Maskesi Sosyalizm	42
Senatör Dr. Fethi Tevetoğlu	
Türk - Rus Münasebetlerindeki Gerçekler	50
Nejdet Sançar	
Nâzım Hikmet'in Türklüğü ve Şairliği Meselesi	53

Nejdet Sançar		
	Demokrasilerde Komünistler	62
Nejdet Sançar		
	Komünist Rejiminde Kızılların Akıbeti	65
Nejdet Sançar		
	Komünizm ve Yalancılık	68
Nejdet Sançar		
	Kızıl Moskov Soygunculuğu	74
Tekin Erer		
	Yüz Asırlık Türk Yurdu	77
Tekin Erer		
	Üç Asırlık Baş Belâsı	80
Tekin Erer		
	3 Değil, 10 İlimizi İstediler	83
Tekin Erer		
	İşte Cennetleri!..	85
Tekin Erer		
	Sicilli Moskov Üretmesi	88
Tekin Erer		
	Zavalı Halil Efendi	90
Tekin Erer		
	Hoş Geldin Gromiko!..	92
Orhan Seyfi Orhon		
	Sola Akın!	95
Orhan Seyfi Orhon		
	Komünizmin Sicili	97
Orhan Seyfi Orhon		
	Demir - Çelik	99
Orhan Seyfi Orhon		
	İki Yoldaş	102
Kadircan Kafı		
	Kızıllarla Mücadelede Halk ve Hükümet	105
Kadircan Kafı		
	Milliyetçi Öğretmen	107
Ankara Adalet Gazetes'nden		
	Çetin Altan ile Sohbet	109
Durum Dergisi'nden		
	Evet, Atatürk'ü Beraber Okuyalım!..	112
Fuat Uluç		
	Hem Komünist Hem Vatan Şairi!	115

İsteme adresi :
Kavaklıdere Cad. No. 11/2
Ankara

A Y Y I L D I Z M A T B A A S I
Yenişehir — Ankara -- 128799 — 1965

TÜSTAV

Fiyatı : 1 Lira